

בס"ד

רַבֵּנוּ נִחְמָן מִבְּרֶסֶלַב

סְפֹרֵי מַעֲשֵׂי־זוֹת שֶׁל שְׁנַיִם קְדְמוֹנִיּוֹת

מִבַּעַל-הַתְּפִלָּה

LE MAÎTRE

DE

PRIÈRE

*Que le mérite de ce travail
élève les âmes de*

CHIMEÛN BEN MEÏR

'HAYA BAT DANIEL

ת.נ.י.צ.ב.ה.

Il y avait une fois un Baal Téfilah, qui s'adonnait constamment aux prières, chants et louanges en l'honneur du Saint béni-Soit-Il. Il demeurait en dehors du *yichouv* (endroit peuplé) et s'y rendait régulièrement, pour rendre visite à des gens.

Il pénétrait généralement chez de petites gens, tels que des pauvres et autres. Il parlait au cœur de l'autre de la finalité de ce monde, qu'en réalité il n'est d'autre finalité que de servir le Tout-Puissant sa vie durant, consacrer ses jours à prier l'Eternel béni-soit-Il, chanter et glorifier le Très-Haut. Il discutait longuement avec son interlocuteur, tenant de tels propos, jusqu'à ce que ses paroles pénétrèrent son esprit, et que l'homme veuille adopter sa cause.

Dès qu'il l'avait convaincu, le Baal Téfilah le prenait et le conduisait à son endroit, en dehors du *yichouv*, car ce Baal Téfilah s'était choisi un lieu à l'extérieur du *yichouv*.

En cette place coulait une rivière, il y poussait également des arbres et des fruits. On consommait de ces fruits; et concernant la tenue vestimentaire, le Baal Téfilah n'était pas exigeant.

Ainsi agissait-il donc régulièrement, pénétrant dans le *yichouv*, pour inciter les gens et les convaincre de se

עֲשָׂה. פְּעַם אַחַת הָיָה
בְּעַל-תְּפִלָּה, שֶׁהָיָה עוֹסֵק
 תָּמִיד בְּתַפְלוֹת וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
 לַיהוָה יִתְבָּרֵךְ, וְהָיָה יוֹשֵׁב חוּץ
 לַיִּשׁוּב, וְהָיָה רְגִיל לְכַנֵּס לַיִּשׁוּב,
 וְהָיָה נִכְנֵס אֶצְל אִיזָה אָדָם.

מִסֻּמָּא הָיָה נִכְנֵס לְהַקְטִינִים
 בְּמַעְלָה, כְּגוֹן עֲנִיִּים וְכִיּוֹצֵא, וְהָיָה
 מְדַבֵּר עַל לְבוֹ מֵהַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל
 הָעוֹלָם, הַיּוֹת שְׂבָאָמֶת אֵין שׁוּם
 תְּכֵלִית כִּי-אֵם לְעֶסֶק בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם
 כָּל יְמֵי חַיָּיו וְלַבְלוֹת יָמָיו בְּתַפְלָה
 לַיהוָה יִתְבָּרֵךְ וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
 וְכוּ', וְהָיָה מְרַבֵּה לְדַבֵּר עִמּוֹ דְּבָרֵי
 הַתְּעוֹרְרוֹת כְּאֵלוֹ, עַד שֶׁנִּכְנְסוּ
 דְּבָרָיו בְּאָזְנוֹ, עַד שֶׁנִּתְרַצָּה אוֹתוֹ
 הָאָדָם לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ.

וְתַכְף כְּשֶׁנִּתְרַצָּה עִמּוֹ, הָיָה לוֹקָחוֹ
 וּמוֹלִיכּוֹ לְמִקְוֵמוֹ שֶׁהָיָה לוֹ חוּץ
 לַיִּשׁוּב, כִּי אוֹתוֹ הִבְעִיל-תְּפִלָּה הַגִּזְלָה
 בְּחַר לוֹ מְקוֹם חוּץ לַיִּשׁוּב כְּגַלְלָה.

וּבְאוֹתוֹ הַמְּקוֹם הָיָה שָׁם נְהַר לְפָנָיו,
 גַּם הָיָה שָׁם אֵילָנוֹת וּפְרוֹת, וְהָיוּ
 אוֹכְלִים מִן הַפְּרוֹת, וְעַל בְּגָדִים לֹא
 הָיָה מְקַפֵּיד כָּלָל.

וּכְן הָיָה רְגִיל תָּמִיד לְכַנֵּס לַיִּשׁוּב
 וּלְפִתּוֹת וּלְרִצּוֹת בְּנֵי-אָדָם לְעִבּוּדַת
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לִילָף בְּדַרְכּוֹ לְעֶסֶק

mettre au service de l'Éternel béni-soit-Il, de suivre son exemple, de s'adonner à la prière etc.

Et tout celui qui optait pour sa vision de l'existence, le Baal Téfilah le prenait et le menait à son domaine, en dehors du yichouv.

Là-bas, tous ne s'occupaient que de prières, chants et louanges à la gloire du Saint béni-soit-Il, de confessions, jeûnes et ascétisme, de repentir et de ce qui s'y rattache. Le Baal Téfilah leur donnait des recueils dont il disposait, emplis de prières, chants, louanges et confessions; et eux s'y adonnaient continuellement.

Lorsque, parmi les personnes qu'il avait conduites là-bas, il s'en trouvait capables de rapprocher elles-mêmes d'autres individus au service de l'Éternel béni-soit-Il, le Baal Téfilah autorisait alors l'une d'entre elles à pénétrer dans le yichouv elle aussi, afin de rapprocher les autres du Tout-Puissant.

Et le Baal Téfilah se consacrait à cette tâche sans répit, il rapprochait à chaque fois des gens et les retirait du yichouv. La chose finit par être remarquée de par le monde, la rumeur commença à circuler; car soudain, des individus disparaissaient du pays, on ne savait pas où ils étaient; il arrivait ainsi que l'enfant d'un tel disparaisse subitement etc.

בְּתַפְלוֹת וְכוּ'.

וְכָל מִי שֶׁהָיָה מְרַצֵּה עִמּוֹ, הָיָה לוֹקְחוֹ וּמוֹלִיכוֹ לְמִקְוָמוֹ חוּץ לַיִשׁוּב בְּנִ"ל.

וְהֵם הָיוּ עוֹסְקִים שָׁם רַק בְּתַפְלוֹת וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּוְדוּיִים וְתַעֲנִיתִים וְסִגּוּפִים וְתַשׁוּבָה וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה. וְהָיָה נוֹתֵן לָהֶם חֲבוּרִים שֶׁהָיוּ לוֹ בְּעֵנְיָי תַּפְלוֹת וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת וּוְדוּיִים, וְהָיוּ עוֹסְקִים בָּזֶה תָּמִיד,

עַד שֶׁהָיוּ נִמְצְאִים גַּם בְּאוֹתָן הָאֲנָשִׁים שֶׁהֵבִיִּאם לְשָׁם, שֶׁהָיוּ רְאוּיִים גַּם-כֵּן לְקָרֵב בְּנֵי-אָדָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁהָיָה נוֹתֵן לְאֶחָד רְשׁוֹת, שֶׁגַּם הוּא יָכֹס לַיִשׁוּב לְעֶסֶק בְּעֵנְיָי הַנִּ"ל, דְּהֵינּוּ לְקָרֵב בְּנֵי-אָדָם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּנִ"ל,

וְכֵן הָיָה הַבַּעַל-תַּפְּלָה הַנִּ"ל עוֹסֵק בְּעֵנְיָי זֶה תָּמִיד וְהָיָה מְקָרֵב בְּכָל פַּעַם אֲנָשִׁים וּמוֹצִיָּאם מִן הַיִּשׁוּב בְּנִ"ל, עַד שֶׁנַּעֲשָׂה רָשָׁם בְּעוֹלָם, וְהִתְחִיל הַדְּבָר לְהִתְפָּרֵס, כִּי פִּתְאוּם נִמְלְטוּ אִיזָה אֲנָשִׁים מִן הַמְּדִינָה, וְלֹא נוֹדַע אֵימָם, וְכֵן נִזְדַּמְּן שִׁפְתָּאוּם נֶאֱבַד אֶעֱלֵ אֶחָד בָּנוּ, וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, וְלֹא נוֹדַע אִיפֹה הֵם,

On ignorait où ils étaient.

On apprit ainsi l'existence d'un Baal Téfilah, qui parvenait à persuader les gens de se consacrer au service de l'Eternel béni-soit-Il; cependant, on n'arrivait pas à l'identifier ni à le capturer, car ce Baal Téfilah agissait avec habileté : il changeait d'aspect et se présentait différemment auprès de chacun. Auprès de l'un, il apparaissait comme un indigent, auprès de l'autre, il prenait l'aspect d'un marchand, ainsi de suite.

Egalement, lorsqu'il entrait pour parler aux gens, s'il estimait ne pas pouvoir atteindre son but avec eux, il les déroutait par des propos, si bien qu'ils ne percevaient plus sa bonne intention, c'était comme s'il ne pensait nullement à cela, à savoir rapprocher de l'Eternel Béni-Soit-Il. Il était donc impossible de distinguer cette volonté, bien que, dans ses propos avec les gens son intention principale visait un seul et même objectif : rapprocher de l'Eternel Béni-Soit-Il. C'était son unique motif.

S'il remarquait qu'il ne réussissait pas avec celui-là, il retournait son discours, le déviait et le modifiait, au point que son interlocuteur ne pouvait absolument plus comprendre sa juste intention. Et le Baal Téfilah s'occupait donc de cela, jusqu'à ce qu'une rumeur circule de par le

עד שְׁנוֹדַע, הָיִוֹת שְׁנִמְצָא
הַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנַּ"ל, שֶׁהוּא הוֹלֵךְ
וּמְפַתֵּה בְּנֵי-אָדָם לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ בְּנַ"ל, אֲךָ לֹא הָיָה אֲפָשָׁר
לְהַכִּירוֹ וּלְתַפְסּוֹ, כִּי הַבַּעַל-תְּפִלָּה
הַזֶּה הָיָה מִתְנַהֵג בְּחֲכָמָה, וְהָיָה
מִשְׁנֵה וּמִחֲלִיף עֲצָמוֹ אֲצֵל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּשָׁנוֹי אַחֵר, שֶׁאֲצֵל זֶה הָיָה
נְדָמָה כְּעֲנִי, וְאֲצֵל זֶה כְּסוֹחֵר, וְאֲצֵל
זֶה כְּעֲנִין אַחֵר וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה.

גַּם כְּשֶׁהָיָה נִכְנָס לְדַבֵּר עִם
בְּנֵי-אָדָם, כְּשֶׁהָיָה רוֹאֶה שֶׁאִינוּ יְכוּלִים
לְפַעַל אֲצֵלָם כּוֹנְנָתוֹ, הָיָה מְרַמֵּה
אוֹתָם בְּדַבָּרִים, עַד שֶׁלֹּא הָיוּ
מְבִינִים כָּלֵל כּוֹנְנָתוֹ הַטּוֹבָה, וְכֹאֵלוֹ
אִין כּוֹנְנָתוֹ כָּלֵל לְעֲנִין הַנַּ"ל, דְּהֵינּוּ
לְקָרֵב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא הָיָה
אֲפָשָׁר כָּלֵל לְהִבִּין שְׁכּוֹנְנָתוֹ לְזֶה,
אֲף־עַל-פִּי שְׁבִיאָמַת כָּל עֵקֶר כּוֹנְנָתוֹ
כְּשֶׁהָיָה מְדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם הָיָה רַק
לְזֶה, לְקָרֵב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּנַ"ל, כִּי
כָּל כּוֹנְנָתוֹ הָיָה רַק זֹאת.

רַק כְּשֶׁהָיָה מִבִּין שֶׁאִינוּ פּוֹעֵל אֲצֵלוֹ,
הָיָה מְסַבְּבוֹ וּמְעַקְמוֹ וּמְרַמֵּהוּ, עַד
שֶׁלֹּא הָיָה יְכוּל כָּלֵל לְהִבִּין כּוֹנְנָתוֹ
הַטּוֹבָה, וְהָיָה הַבַּעַל-תְּפִלָּה עוֹסֵק
בְּעֲנִין זֶה, עַד שֶׁנֶּעֱשָׂה רָשָׁם וּפְרָסוֹם
בְּעוֹלָם, וְהָיוּ מְצַפִּים לְתַפְסּוֹ, אֲךָ לֹא
הָיָה אֲפָשָׁר בְּנַ"ל

monde, on espérait le capturer, mais ce n'était pas possible.

Or, le Baal Téfilah et ses gens résidaient à l'écart du yichouv, ne s'occupant que d'actes de piété : prières, chants et louanges à l'adresse de l'Eternel béni-soit-Il, confessions, jeûnes, mortifications et pénitences.

Un autre aspect du Baal Téfilah, consistait à pouvoir fournir à chacun ce dont il avait besoin. Lorsqu'il estimait que l'un de ses gens, selon l'esprit qui l'habitait, devait être revêtu d'habits en or pour servir l'Eternel, il les lui procurait.

Le contraire existait également : parfois, un homme riche se liait au Baal Téfilah. Celui-ci le conduisait en dehors du yichouv et, comprenant que cet homme fortuné devait aller vêtu de guenilles et de vêtements en lambeaux, il le guidait en ce sens.

Tout était fonction de ce qu'il savait être le besoin de chacun, il le lui fournissait.

Et pour ces gens qu'il avait rapprochés de l'Eternel béni-soit-Il, un jeûne ou une mortification difficile étaient bien plus précieux que tous les plaisirs du monde, ils éprouvaient davantage de bonheur de cette grande mortification ou de ce jeûne plutôt que de tous les délices terrestres.

וְהָיָה הַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנַּ"ל עִם אֲנָשֵׁי יוֹשְׁבֵי חוּץ לַיִּשׁוּב כַּנַּ"ל וְעוֹסְקִים רַק בְּעֲנִינִים הַנַּ"ל: בְּתַפְלָה וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לַיהוָה יִתְבָּרַךְ וְוְדוּיִים וְתַעֲנִיתִים וְסִגּוּפִים וְתִשְׁבוּבוֹת כַּנַּ"ל.

גַּם הָיָה עֲנִין הַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנַּ"ל, שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהַסְפִּיק לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שְׁצָרִיךְ, וְאִם הָיָה מִבֵּין בְּאֶחָד מֵאֲנָשֵׁי, שֶׁלְּפִי מַחוּ הוּא צָרִיךְ לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם, שֶׁיְהִי הוֹלֵךְ מְלַבֵּשׁ בְּמַלְבוּשֵׁי זָהָב, (שְׁקוֹרִין "גִּילְדִין גִּישְׁטִיקֵט"), הָיָה מְסַפֵּיק לוֹ.

וְכֵן לְהִפְךָ, שֶׁלְּפַעֲמִים נִתְקַרַּב אֱלֹוֹ אִיזָה עֲשִׂיר, וְהָיָה מוֹצִיאֹ מִן הַיִּשׁוּב כַּנַּ"ל, וְהָיָה מִבֵּין שְׁזָה הָעֲשִׂיר צָרִיךְ לֵילֵךְ בְּבִגְדִים קְרוּעִים וְנִבְזִים הָיָה מִנְהִיגוֹ כָּךְ.

הַכֹּל כְּפִי שֶׁהָיָה יוֹדֵעַ צָרִיךְ הַסְּפָקַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הָיָה מְסַפֵּיק לוֹ.

וְאַעֲלֵ אֱלֹוֹ הָאֲנָשִׁים שֶׁקָּרְבָם לַיהוָה יִתְבָּרַךְ, הָיָה תַעֲנִית אִו סִגּוּף גָּדוֹל יָקָר יוֹתֵר מִכָּל הַתַּעֲנוּגִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי הָיָה לָהֶם תַעֲנוּג מִן הַסִּגּוּף גָּדוֹל אִו מִתַּעֲנִית יוֹתֵר מִכָּל הַתַּעֲנוּגִים שֶׁבְּעוֹלָם:

Il y eut une fois, un pays qui renfermait de grandes richesses, tous là-bas étaient fortunés; cependant, le comportement de ses habitants et leurs usages étaient très étranges, voire incohérents : les valeurs de la société se basaient sur la richesse, l'importance de chaque citoyen était fonction de sa fortune. Celui qui disposait de tant et tant de milliers et myriades d'argent, bénéficiait de tel statut social. Un autre qui détenait tant de fortune, était placé à un niveau différent, et ainsi de suite. La hiérarchie sociale était pour eux relative à la prospérité de l'individu. Si une personne possédait tant et tant de milliers et myriades, selon la somme qu'ils avaient fixée, il était roi. Ils disposaient également d'étendards. Celui qui détenait telle somme d'argent, se réclamait de tel drapeau, jouissant de tel privilège sous cet étendard; celui qui avait telle fortune se rangeait sous un autre étendard, et remplissait là-bas un rôle différent, selon l'ampleur de sa fortune.

Des critères financiers fixaient entre eux de combien il fallait disposer, pour appartenir à tel étendard et à tel niveau, quelle fortune devait être sienne, pour bénéficier de tel rang sous tel autre drapeau.

Ainsi, le rang et la hiérarchie de chacun, tout était fonction de la

וַיְהִי הַיּוֹם, וַהֲיָה מְדִינָה, שֶׁהָיָה שָׁם עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל, שֶׁהָיוּ כָּלָם עֲשִׂירִים, אֲךָ הָיָה דְרָכָם וְהִנְהַגְתָּם זָר וּמְשֻׁנָּה מְאֹד, כִּי הִכַּל הָיָה מִתְנַהֵג אֶעְלָם כְּפִי הָעֲשִׂירוֹת, שֶׁהָיָה עֵרֶךְ מַעֲלָת כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי הָעֲשִׂירוֹת שֶׁלוֹ, שְׁמִי שְׂיִישׁ לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ אֲלָפִים אִו רַבּוֹת, יֵשׁ לוֹ מַעֲלָה זֹו, וּמִי שְׂיִישׁ לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ מְמוֹן, יֵשׁ לוֹ מַעֲלָה אַחֲרַת, וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָּזֶה, כָּל סֵדֶר הַמַּעֲלוֹת הָיָה אֶעְלָם כְּפִי הַמְמוֹן שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וּמִי שְׂיִישׁ לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ אֲלָפִים וְרַבּוֹת כְּפִי הַסְּכוּם שֶׁהָיָה קָצוּב אֶעְלָם, הוּא מְלֶךְ.

וְכֵן הָיָה לָהֶם דְּגָלִים, שְׁמִי שְׂיִישׁ לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ מְמוֹן, הוּא בְּדָגֵל זֶה, וְיֵשׁ לוֹ אוֹתוֹ הַמַּעֲלָה פְּלוֹנִית בְּאוֹתוֹ הַדָּגֵל, וּמִי שְׂיִישׁ לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ מְמוֹן, הוּא בְּדָגֵל אַחֵר, וְיֵשׁ לוֹ שֵׁם אֵיזָה מַעֲלָה בְּאוֹתוֹ הַדָּגֵל, לְפִי עֵרֶךְ מְמוֹנוֹ.

וַהֲיָה קָצוּב אֶעְלָם כְּמָה מְמוֹן יְהִיָּה לוֹ, וְיְהִיָּה נִחְשָׁב בְּאוֹתוֹ הַדָּגֵל בְּמַעֲלָה פְּלוֹנִית, וְכְמָה מְמוֹן יְהִיָּה לוֹ, וְיְהִיָּה נִחְשָׁב בְּדָגֵל אַחֵר בְּאֵיזָה מַעֲלָה.

וְכֵן הִדְרָגָא וְהַמַּעֲלָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד הָיָה הִכַּל כְּפִי הַמְמוֹן, כְּפִי מָה

quantité d'argent, selon des critères qu'ils avait convenus.

D'autre part, il avait été décidé que chez eux, un individu n'ayant qu'une maigre somme d'argent, n'était qu'un homme; moins encore, il était une bête ou un volatile, quelque chose de ce genre.

Il se trouvait donc parmi eux des bêtes sauvages et des oiseaux : celui qui ne possédait que peu de fortune était un lion à la forme humaine.

Et ainsi de suite, pour toutes sortes de bêtes sauvages, de volatiles etc. C'est-à-dire que, en fonction de la médiocrité de sa fortune, l'individu n'était plus qu'une bête sauvage ou un volatile etc; pour eux, l'essentiel était l'argent, le niveau et le rang social de chacun ne tenait compte que de la fortune.

Le bruit se répandit de par le monde, qu'il existait un tel pays. Or, le Baal Téfilah soupirait à ce sujet, déclarant : « Qui sait jusqu'où ces hommes pourront en venir et se tromper à cause de l'argent ? »

Il se trouva parmi les gens du Baal Téfilah, certains disciples qui – sans le consulter, voyagèrent là-bas, au pays de la richesse, pour ramener ses habitants vers le bien. Ils éprouvaient de la pitié à leur égard, pour s'être perdus à ce point, par cupidité d'argent. D'autant que le Baal

שְׁהִיָּה קָצוּב אֶצְלָם.

וּבֵן הָיָה קָצוּב אֶצְלָם, בְּשֵׁישׁ לֹו כֶּךָ
וְכֶךָ מְמוֹן, הוּא סֶתֶם בֶּן-אָדָם, וְאִם
יֵשׁ לֹו עוֹד פְּחוֹת מְזֵה, הוּא תִּיהָ אֹו
עוֹף וְכוּיָצֵא.

וְהָיָה אֶצְלָם חַיּוֹת רָעוֹת וְעוֹפוֹת,
דְּהֵינּוּ, בְּשֵׁישׁ לֹו רַק כֶּךָ וְכֶךָ, הוּא
נִקְרָא אֲרִיָּה אָנוּשִׁי. (בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֵנוּ:
"אֵיין מְעַנְטְשְׁלִיכֶר לִיב")

וּבֵן כִּיּוּצֵא בְּזֵה שְׂאָר חַיּוֹת רָעוֹת
וְעוֹפוֹת וְכוּ', דְּהֵינּוּ, שְׁלֶפִי מְעוֹט
מְמוֹנוּ הוּא רַק תִּיהָ אֹו עוֹף וְכוּ', כִּי
עָקָר הָיָה אֶצְלָם הַמְמוֹן, וּמַעְלָה
וְדִרְגָּא שֶׁל כָּל אַחֵר הָיָה רַק לְפִי
הַמְמוֹן:

וְנִשְׁמַע בְּעוֹלָם שֵׁישׁ מְדִינָה כְּזוֹ,
וְהָיָה הַבַּעַל-תְּפִלָּה מְתַאֲנֶחַ עַל זֶה,
וְהָיָה אוֹמֵר: מִי יוֹדַע עַד הַיְכֵן הֵם
יְכוּלִים לַיִלֵךְ וְלַתְּעוֹת עַל-יְדֵי זֶה.

וְנִמְצְאוּ אֲנָשִׁים מֵאֲנָשָׁיו שֶׁל
הַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנַּ"ל, וְלֹא שָׁאֲלוּ אֶת
דַּעְתוֹ כְּלָל, וְהִלְכוּ לְשֵׁם, אֶל
הַמְדִינָה הַנַּ"ל, לְהַחְזִירָם לְמוֹטֵב, כִּי
הָיָה לָהֶם רַחֲמָנוּת גְּדוֹל עֲלֵיהֶם, עַל
שִׁנְתֵּעוּ כָּל-כֶּךָ בְּתַאֲוֹת מְמוֹן,
וּבִפְרֹט שֶׁהַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנַּ"ל אָמַר

Téfilah avait prévenu qu'ils risquaient de s'égarer encore davantage.

Ces hommes voyagèrent-ils donc vers cette contrée, peut-être les ramèneraient-ils vers le bien ?

Ils se rendirent donc là-bas, et parvinrent au pays. Ils entrèrent chez l'un des habitants; sans doute pénétrèrent-ils chez une "bête", c'est-à-dire un homme de peu d'importance – répertorié ainsi à cause de son manque de fortune, et qui était donc considéré chez eux comme une bête sauvage. Ils se mirent à discuter avec lui, comme à leur habitude : « en réalité, cela (l'argent) ne constitue pas une fin en soi; l'essentiel, c'est uniquement de servir l'Eternel, etc. » Mais l'homme ne les écouta point, l'idée que l'argent constituait l'essentiel était déjà inscristée en eux.

Un des élèves du Baal Téfilah discuta avec un autre homme, qui ne l'écouta pas non plus. Il insistait avec lui, son interlocuteur lui répliqua : « De toutes les manières, je n'ai plus le temps de discuter avec toi. »

Il lui demanda : « Pourquoi cela ? » L'homme répondit : « Etant donné que nous sommes tous sur le point de quitter ce pays, dès à présent, afin de nous rendre dans un autre pays. En effet, persuadés que l'argent constitue

שָׁהֵם יְכוּלִים לִילֵךְ וְלִתְעוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּנִ"ל.

עַל-כֵּן הִלְכוּ אֵלָיו הָאֲנָשִׁים הַנִּ"ל אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה הַנִּ"ל, אוֹלֵי יַחֲזִירוּ אוֹתָם לְמוֹטָב.

וְהִלְכוּ לְשָׁם, וּבָאוּ אֶל הַמְּדִינָה הַנִּ"ל, וְנִכְנְסוּ לְאַחַד מֵהֶם, מִסֵּתְמָא נִכְנְסוּ לְאִיזָה תִּיהָ דְהִינוּ לְאָדָם שֶׁהוּא קָטָן בְּמַעְלָה, כִּי יֵשׁ לוֹ סֶדֶד מוֹעֵט, שֶׁהִיא נִקְרָא אֶעֱלָם תִּיהָ בְּנִ"ל, וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר עִמּוֹ כְּדַרְכָּם, אֲשֶׁר בְּאַמַּת אֵין זֶה תִּכְלִית כָּלָל, וְעַקֵּר הַתִּכְלִית הוּא רַק עֲבוּדַת הַשֵּׁם וְכוּ', וְלֹא שָׁמַע לָהֶם כָּלָל, כִּי כָּבַר נִשְׁתַּרֵּשׁ אֶעֱלָם שֶׁעַקֵּר הוּא רַק הַמָּמוֹן.

וְכֵן הָיָה מְדַבֵּר עוֹד עִם אַחֵר, וְלֹא שָׁמַע אֵלָיו גַּם-כֵּן, וְהוּא הִינוּ אַחַד מֵאֲנָשֵׁי הַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנִּ"ל, הָיָה מְרַבָּה לְדַבֵּר עִמּוֹ, וְהַשִּׁיב לוֹ זֶה הָאִישׁ שֶׁדַּבֵּר עִמּוֹ: וַיֹּתֵר מְזִוָּה אֵין לִי פְּנָאֵי כָּלָל לְדַבֵּר עִמָּךְ.

שָׁאָלוּ: מִפְּנֵי מָה. הַשִּׁיב לוֹ: הֵיזוֹת שֶׁאֲנַחְנוּ כְּלָנוּ מוֹכְנִים עִתָּה לְעַקֵּר מִן הַמְּדִינָה לִילֵךְ לְמְדִינָה אַחֶרֶת, בְּאֲשֶׁר שָׂרְאִינוּ שֶׁעַקֵּר הַתִּכְלִית הוּא רַק הַמָּמוֹן, עַל-כֵּן נִסְכַּם אֶעֱלָנוּ,

la finalité essentielle de l'existence, nous avons donc convenu ensemble d'aller nous installer dans un pays où l'on puisse en produire, c'est-à-dire que l'on trouve là-bas une terre dont on fabrique de l'or et de l'argent. Aussi, devons-nous tous partir maintenant vers cette contrée. »

Les gens de ce pays décidèrent également qu'il y aurait aussi parmi eux des étoiles et des constellations. C'est-à-dire que celui qui posséderait telle grosse fortune, selon le montant qu'ils avaient fixé, serait proclamé "étoile", car puisqu'il était si riche, il possédait (assurément) les pouvoirs de l'astre. En effet, c'est l'étoile qui produit l'or, car le fait qu'il existe une terre dont on fait de l'or, ce phénomène provient de l'étoile qui produit de la "terre à or" en cet endroit.

Leur égarement leur faisait affirmer que l'or provient des étoiles, et lorsqu'un homme en avait autant en sa possession, il était logique qu'il détienne le pouvoir de l'étoile, il était donc lui-même une "étoile".

Ils décrétèrent encore qu'il y aurait aussi parmi eux des constellations. C'est-à-dire qu'un individu possédant suffisamment de richesse, selon la quantité qu'ils avaient déterminée, cet individu serait une "constellation". Ils se firent aussi des

לִילָךְ לְמַדִּינָה שְׁשָׁם יְכוּלִין לַעֲשׂוֹת מְמוֹן, דְּהֵינּוּ, שְׂיִישׁ שָׁם עֶפֶר שְׁעוֹשֵׁין מִמֶּנּוּ זָהָב וְכֶסֶף. עַל־כֵּן אָנוּ צָרִיכִין עֲתָה לִילָךְ בְּלָנוּ אֶל אוֹתָהּ הַמְּדִינָה.

גַּם נִסְכָּם אֶצְלָם, שֶׁהֵם רוֹצִים שְׂיִהְיוּ אֶצְלָם בּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת גַּם־כֵּן, דְּהֵינּוּ, שְׁמִי שְׂיִהְיֶה לוֹ כָּל־כֶּף מְמוֹן כְּפִי הַסְּכּוּם שֶׁקֶצְבוּ עַל זֶה הוּא יִהְיֶה בּוֹכֵב כִּי מֵאַחַר שְׂיִישׁ לוֹ כָּל־כֶּף מְמוֹן, יֵשׁ לוֹ הַכֶּחַ שֶׁל אוֹתוֹ הַבּוֹכֵב, כִּי הַבּוֹכֵב מְגִדֵּל הַזָּהָב, כִּי מֵה שְׂיִישׁ עֶפֶר שְׁעוֹשֵׁין מִמֶּנּוּ זָהָב, זֶהוּ מִחֲמַת הַבּוֹכֵב, שֶׁמְגִדֵּל בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם עֶפְרוֹת זָהָב.

נִמְצָא שֶׁהַזָּהָב הוּא נִמְשָׁךְ מִן הַבּוֹכָבִים, וּמֵאַחַר שְׂיִישׁ לְאַחַד כָּל־כֶּף זָהָב, נִמְצָא שְׂיִישׁ לוֹ כֶּחַ אוֹתוֹ הַבּוֹכֵב, וְעַל־כֵּן הוּא בְּעֶצְמוֹ בּוֹכֵב.

וְכֵן אָמְרוּ, שְׂיִהְיוּ אֶצְלָם מְזוֹלוֹת גַּם־כֵּן, דְּהֵינּוּ כְּשִׂיִהְיֶה לְאַחַד כֶּף וְכֶף כְּפִי הַסְּכּוּם שֶׁקֶצְבוּ עַל זֶה, הוּא יִהְיֶה מְזוֹל, וְכֵן עָשׂוּ לָהֶם מְלֶאכִים, הַכֹּל כְּפִי רַבּוּי הַמְּמוֹן בְּנִ"ל, עַד שֶׁהַסְּכִימוּ בִּינֵיהֶם, שְׂיִהְיוּ לָהֶם גַּם־כֵּן אֱלֻקוֹת, שְׁמִי שְׂיִהְיֶה לוֹ רַבּוּי

anges, tout étant fonction de l'abondance de fortune. Ils finirent par décider entre eux de se faire également des divinités : celui qui serait immensément riche, détenteur de milliers et de myriades de richesses, selon un montant qu'ils avaient fixé, serait une divinité. Car puisque le Tout-Puissant lui avait accordé une telle opulence de trésors, il était donc lui-même une "dèité". Tout ceci, ils le firent et l'accomplirent.

Ils déclarèrent encore que résider dans l'atmosphère de ce monde ne leur convenait pas, ils ne devaient pas se mêler aux autres hommes, au risque de s'impurifier. Car, selon eux, le reste de l'humanité était impurs. Ils décidèrent donc de rechercher les plus hautes montagnes du monde, pour aller s'y établir et dominer le monde environnant.

Ils envoyèrent des hommes en quête de ces hautes montagnes, qui partirent et entreprirent des recherches; ils découvrirent des montagnes très élevées. Tous les habitants du pays se déplacèrent donc et s'y installèrent, c'est-à-dire que sur chaque hauteur s'installa un groupe d'habitants du pays. Ils édifièrent autour de la montagne d'épaisses fortifications, creusèrent d'énormes fossés etc, si bien qu'il était

מָמוֹן הַרְבֵּה, כֶּךָ וְכָךְ אֱלֹפִים וְרִבְבוֹת, כָּפִי מִה שֶׁקָּצְבוּ עַל זֶה, הוּא יִהְיֶה אֱלֹהִים, כִּי מֵאַחֵר שֶׁהָאֱלֹהִים שׁוֹפֵעַ בּוֹ כָּל-כֶּךָ מָמוֹן, עַל-כֵּן הוּא בְּעֵצְמוֹ אֱלֹהִים. וְכֵן קִיְמוּ וַעֲשׂוּ כְּכֹל הַנֵּל.

גַּם אָמְרוּ, שְׂאִין רְאוּי לָהֶם לִישֵׁב כָּלֵל בְּאוֹרֵא דְהָאִי עֲלֵמָא, וְאִין רְאוּי לָהֶם לְהִתְעַרְבַּ עִם בְּנֵי-הָעוֹלָם, שְׂלֵא יִטְמְאוּ אוֹתָן, כִּי שְׂאֵר בְּנֵי-הָעוֹלָם הֵם טְמֵאִים כְּנִגְדָם, עַל-כֵּן יִשְׁבוּ עֵצְמָן שְׂיִבְקָשׁוּ לָהֶם הָרִים הַגְּבוּהִים בְּיוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם וַיִּשְׁבוּ שָׁם, בְּדִי שְׂיִהְיוּ מְרוֹמְמִים מֵאוֹרֵא דְעֵלְמָא.

וְשָׁלְחוּ אַנְשִׁים לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ הָרִים הַגְּבוּהִים כְּנִ"ל, וְהִלְכוּ וּבִקְשׁוּ וּמָצְאוּ הָרִים גְּבוּהִים מְאֹד, וְהִלְכוּ כָּל בְּנֵי-הַמְּדִינָה וַיִּשְׁבוּ שָׁם עַל הַהָרִים הַגְּבוּהִים, הֵינּוּ שָׁעַל כָּל הָר וְהָר יִשְׁבוּ שָׁם אֵיזָה קְבוּץ מֵאֲנָשֵׁי הַמְּדִינָה הַנֵּל, וַעֲשׂוּ סְבִיב הָהָר חֻזְקַת גְּדוּל, וְהָיָה שָׁם חֲפִירוֹת גְּדוּלוֹת וְכִיּוּצָא סְבִיב הָהָר, עַד שְׂלֵא הָיָה אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אֶפֶן שְׂיִבּוּא אֱלִיָּהֶם שׁוּם אָדָם, כִּי לֹא הָיָה, רַק

impossible à quiconque de les atteindre. Ils ne conservèrent qu'un sentier caché (pour grimper) vers la montagne, afin qu'aucun autre homme ne puisse accéder à leur domaine. De même sur la seconde montagne, de même sur toutes les montagnes; ils édifièrent des fortifications, et postèrent des gardes à distance de la montagne, afin que l'étranger ne puisse pas les approcher. Ils s'étaient donc installés là-bas sur les montagnes, vivant selon cette règle; ils avaient de nombreuses divinités, c'est-à-dire (des individus désignés comme telles) selon la fortune.

Or, comme l'argent constituait chez eux le principal, au point que la possession d'une immense richesse les faisait désigner comme divinité, aussi craignaient-ils d'être assassinés ou dilapidés, car n'importe qui deviendrait un assassin ou un brigand, pour être élevé au rang de divinité, grâce à l'argent qu'il déroberait.

Ils déclarèrent cependant, que l'individu richissime étant une "divinité", il saurait se protéger des vols et des meurtres. Ils instituèrent des rituels qu'ils réciteraient et des sacrifices qu'ils offriraient à l'attention de ces divinités.

Ils présentaient également des

שְׁבִיל נֶעְלָם אֶל הָהָר, בְּאִפְּן שְׂאֲדָם
אֲחֵר לֹא הָיָה יָכוֹל כָּלֵל לָבוֹא
אֲלֵיהֶם, וְכֵן בָּהָר הַשֵּׁנִי וְכֵן בְּכָל
הָהָרִים, עָשׂוּ חֻזְקַת וְכוּ' בְּנ"ל,
וְהַעֲמִידוּ שׁוֹמְרִים בְּרַחוּק מִן הָהָר,
כְּדִי שְׂלֹא יִתְקַרֵּב לָהֶם זָר.

וְהֵם הָיוּ יוֹשְׁבִים שָׁם עַל הָהָרִים,
וְהָיוּ מִתְנַהֲגִים בְּמִנְהַג הַנ"ל, וְהָיוּ
לָהֶם אֱלֹהוֹת רַבִּים, דִּהְיִינוּ לְפִי
הַמָּמוֹן בְּנ"ל

וּמֵאַחַר שֶׁהָיָה הָעֵקֶר אֲצֵלָם הַמָּמוֹן,
עַד שֶׁעַל-יְדֵי מָמוֹן הִרְבָּה הָיוּ נֹעֲשִׂים
אֱלֹזָק, עַל-בֵּן הָיָה לָהֶם חֲשָׁשׁ
מִרְצִיחָה וּגְזֻלָּה, כִּי כָּל אֶחָד יִהְיֶה
רוֹצֵחַ וְגֻזֵּל, כְּדִי שִׁיחֶיהָ נִעֲשֶׂה אֱלֹזָק
עַל-יְדֵי הַמָּמוֹן שִׁיגֻל.

אָדָּא אָמְרוּ, שְׂמֵאַחַר שֶׁהוּא אֱלֹזָק
דִּהְיִינוּ הָעֹשִׂיר בְּעַל-הַמָּמוֹן הוּא
אֱלֹזָק, הוּא יִשְׁמַר מִגְזֻלוֹת וּרְצִיחוֹת,
וְתִקְנֵנוּ עֲבוֹדוֹת וְקִרְבָּנוֹת, שִׁיחֵיו
מִקְרִיבִים וּמִתְפַּלְלִים אֶל הָאֱלֹקוֹת
הַנ"ל.

גַּם הָיוּ מִקְרִיבִים בְּנֵי-אָדָם, וְהָיוּ

sacrifices humains, se sacrifiant eux-mêmes aux divinités, afin de s'inclure en elles, pour être ensuite réincarné et devenir riche, car leur foi s'appuyait essentiellement sur l'argent.

Ils avaient des rituels, des sacrifices et des fumigations d'encens, avec lesquels ils servaient leurs divinités – c'est-à-dire les hommes très fortunés. Bien sûr et malgré tout, le pays était ravagé par le meurtre et le brigandage. En effet, celui qui ne prêtait pas foi à ces rituels assassinait et volait, pour obtenir de l'argent, ce qui était chez eux l'essentiel, ce avec quoi on peut tout acquérir : nourriture, habits; l'existence de l'homme reposait essentiellement sur la richesse, selon leur conception malade et égarée.

Ainsi plaçaient-ils toute leur confiance dans l'argent, ils s'efforçaient de ne jamais en manquer, car il constituait la base de leur foi, leur idolâtrie.

Plus encore, on devait s'efforcer d'augmenter et faire pénétrer la richesse, en provenance d'autres contrées, à l'intérieur du royaume.

Certains d'entre eux – des marchands, partaient donc à l'étranger pour faire du commerce et gagner de l'argent, afin d'augmenter les réserves d'argent du pays.

מְקַרְבִּין אֶת עֵצְמוֹן אֶל הָאֱלֹקוֹת הַנִּ"ל, כִּדִּי שִׁיחָה נְכָלָל בּוֹ, וְאַחֲרֵיכֵן יִתְגַּלְגַּל וְיִהְיֶה עָשִׁיר, כִּי עֵקֶר הָאֱמוּנָה הָיָה אֶצְלָם הַמָּמוֹן כַּנִּ"ל.

וְהָיָה לָהֶם עֲבוֹדוֹת וְקִרְבָּנוֹת וְקִטְרוֹת, שֶׁהָיוּ עוֹבְדִים בָּהֶם אֶת הָאֱלֹקוֹת הַנִּ"ל דִּהְיוּ בְּעֵלֵי הַמָּמוֹן הַרְבֵּה כַּנִּ"ל, וּבִוְדָאֵי אֶף-עַל-פִּי-כֵן הָיְתָה הַמְּדִינָה מְלֵאָה מִרְצִיחָה וּגְזֵלָה, כִּי מִי שֶׁלֹּא הָיָה מֵאֱמִין בְּעֲבוֹדוֹת הַנִּ"ל הָיָה רוֹצֵחַ וְגֵזֶל, כִּדִּי שִׁיחָה לוֹ מָמוֹן, כִּי עֵקֶר הָיָה אֶצְלָם הַמָּמוֹן כַּנִּ"ל, כִּי עַל-יְדֵי הַמָּמוֹן יְכוּלִים לְקַנּוֹת כָּל דָּבָר: אֲכִילָה וּמְלִבוּשִׁים, וְעֵקֶר חַיּוֹת הָאָדָם עַל-יְדֵי הַמָּמוֹן כֵּן הָיְתָה סְבָרָתָם לְפִי דַעְתָּם הַמְּשַׁבֵּשֶׁת וְהַנְּבוֹכָה.

עַל-כֵּן הָיָה הַמָּמוֹן הָאֱמוּנָה שֶׁלָּהֶם, וְהָיוּ מְשַׁתְּדָלִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה נַחֲסָר אֶצְלָם מָמוֹן כָּלָל, כִּי הַמָּמוֹן הוּא עֵקֶר הָאֱמוּנָה וְהָאֱלֹקוֹת שֶׁלָּהֶם כַּנִּ"ל.

אֲדַרְבָּא, צָרִיכִים לְהַשְׁתַּדֵּל לְהוֹסִיף וּלְהַכְנִים מָמוֹן מִמְּקוֹמוֹת אֲחֵרִים לְתוֹךְ הַמְּדִינָה.

וְהָיוּ יוֹצְאִים מֵהֶם סוֹחְרִים לְסַחֵר בְּמְדִינוֹת אֲחֵרִים כִּדִּי לְהַשְׁתַּכֵּר מָמוֹן, לְהַכְנִים מָמוֹן יוֹתֵר לְתוֹךְ הַמְּדִינָה.

La charité était, bien entendu, formellement proscrite selon leur entendement, car cela diminuait l'abondance de fortune que l'Éternel lui avait prodigué, ce qui constituait l'essentiel, qu'il possèda de la fortune, et [en donnant la charité] il nuisait à sa richesse et la diminuait. Il était donc bien sûr interdit chez eux de distribuer l'aumône.

Il existait aussi parmi eux, des préposés chargés de contrôler chaque citoyen, pour vérifier s'il détenait l'argent qu'il prétendait posséder, car chacun devait déclarer régulièrement le montant de sa fortune, afin de conserver le rang dont il jouissait selon sa richesse.

Parfois, un individu passait d'un statut de bête sauvage à celui d'être humain, ou bien du rang d'homme à celui d'animal, c'est-à-dire que lorsqu'il avait perdu sa fortune, alors cet homme devenait une bête, puisqu'il n'avait plus d'argent. Et inversement, lorsqu'une personne avait gagné de l'argent, elle passait alors du rang d'animal à celui d'être humain, et de même pour les autres degrés attribués selon le niveau de fortune.

Ils avaient des statues et des portraits de ces divinités – c'est-à-dire des gens très fortunés. Chacun possédait chez soi ces effigies, qu'ils enlaçaient et

וְצַדִּיקָה בְּיַדָּי הוּא אִסּוּר גְּדוּל לְפִי
 דַּעְתָּם, כִּי הוּא מַחְסִיר שְׂפַע מְמוֹנֵנוּ
 אֲשֶׁר נָתַן לוֹ הָאֱלֹקִים, אֲשֶׁר זֶה הוּא
 הָעֵקֶר, שִׁיחִיָּה לוֹ מְמוֹן, וְהוּא פּוֹגֵם
 וּמַחְסִיר מְמוֹנֵנוּ. עַל־כֵּן בְּיַדָּי הָיָה
 אִסּוּר אֲצֵלָם לִיתֵן צַדִּיקָה.

גַּם הָיָה אֲצֵלָם מְמַנִּים, שֶׁהָיוּ מְמַנִּים
 לְהַשְׁגִּיחַ עַל כָּל־אֶחָד אִם יֵשׁ לוֹ
 כָּל־כֶּף מְמוֹן כְּמוֹ שֶׁהוּא אוֹמֵר, כִּי
 כָּל אֶחָד הָיָה צָרִיךְ לְהִרְאוֹת עֲשָׂרוֹ
 בְּכָל פַּעַם, כִּי־י שִׁיחִיָּה נִשְׁאָר בְּאוֹתוֹ
 הַמַּעֲלָה שֶׁהָיָה לוֹ לְפִי מְמוֹנֵנוּ כַּנִּ"ל.

וְלַפְעָמִים הָיָה נַעֲשֶׂה מַחֲיָה אָדָם
 וּמֵאָדָם חַיָּה, דְּהֵינּוּ, כְּשֶׁאֶחָד אֲבִד
 מְמוֹנֵנוּ, אֲזִי נַעֲשֶׂה מֵאָדָם חַיָּה, אַחֵר
 שָׂאִין לוֹ מְמוֹן, וְכֵן לְהִפְךָ, כְּשֶׁאֶחָד
 הָרוּיחַ מְמוֹן, אֲזִי נַעֲשֶׂה מַחֲיָה אָדָם,
 וְכֵן בְּשִׂאָר הַמַּעֲלוֹת כָּפִי הַמְּמוֹן
 כַּנִּ"ל.

וְהָיוּ לָהֶם צוּרוֹת וּפִאֲטָרֵטִין שֶׁל
 אוֹתָן הָאֱלֹקוֹת דְּהֵינּוּ בְּעַל־יֵהֱמוֹן,
 וְהָיוּ אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד צוּרוֹת
 הַלָּלוּ, וְהָיוּ מַחְבְּקִים וּמְנִשְׁקִים

embrassaient, car cela représentait leur religion et leur foi.

Ces gens-là – c'est-à-dire les vertueux disciples du Baal Téfilah, retournèrent chez eux et racontèrent au Baal Téfilah combien grandes étaient l'erreur et la bêtise en ce pays, à quel point ils étaient perdus dans l'avidité d'argent, et qu'ils prévoyaient de partir vers une autre contrée et de se nommer des "étoiles" et des "constellations".

Le Baal Téfilah répondit qu'il craignait qu'ils s'égarèrent encore davantage.

Puis, on apprit qu'ils s'étaient désignés des divinités. Le Baal Téfilah déclara alors que c'était ce qu'il craignait et dont il s'inquiétait auparavant. Il éprouvait de la pitié à leur égard et décida de se rendre là-bas personnellement, peut-être les sortirait-il de leur erreur.

Le Baal Téfilah se rendit donc là-bas, il s'approcha des sentinelles postées autour de la montagne. Ces gardiens étaient à priori des gens de rang inférieur, à qui on permettait de demeurer dans l'atmosphère de ce monde, car pour les individus d'un rang supérieur dû à leur fortune, ils ne pouvaient absolument pas se mêler au reste de l'humanité ni se tenir dans l'atmosphère de ce monde, de crainte qu'ils ne s'impurifient, ils ne devaient

אותם, כי זה היה העבודה והאמונה שלהם בני"ל:

והאנשים הנ"ל, דהינו האנשים הכשרים של הבעל-תפלה הנ"ל, חזרו למקומם וספרו להבעל-תפלה מגדל הטעות והשטות של אותה המדינה, איך הם נבוכים מאד בתאות ממוז, ושהם רוצים לעקר למדינה אחרת ולעשות להם כוכבים ומזלות.

ענה ואמר הבעל-תפלה הנ"ל, שהוא מתירא שלא יתעו יותר ויותר.

אחר-כך נשמע שעשו לעצמן אלקות בני"ל. ענה ואמר הבעל-תפלה הנ"ל, שעל דבר זה היה מתירא ודואג מתחלה. והיה לו להבעל-תפלה רחמנות גדול עליהם, ונתישב לילך בעצמו לשם אולי ישיב אותם מטעותם.

והלך לשם הבעל-תפלה, ובא אל השומרים שעומדים סביב ההר, והשומרים מסתמא היו אנשים קטנים במעלה, שהם רשאים לעמוד באוירא דהאי עלמא, כי אנשים שיש להם מעלות מחמת הממוז בני"ל, הם אינם יכולים כלל להתערב עם בני-העולם ולעמד באוירא דהאי עלמא, שלא יטמאו עצמן בני"ל, ולא היו יכולים לדבר כלל עם בני-העולם, שלא יטמאו

pas non plus parler avec les autres humains, afin que ces derniers ne les souillent pas de leur haleine. Ces sentinelles postées à l'extérieur de la ville, étaient donc certainement de petites gens.

Cependant, ces gardes détenaient également les portraits de ces "divinités", qu'ils étreignaient et embrassaient à tout instant, car pour eux aussi, l'argent était toute leur foi.

Le Baal Téfilah s'approcha d'un gardien, et se mit à lui parler de la finalité de l'existence, à savoir que l'essentiel est de servir l'Eternel, étudier, prier et accomplir de bonnes actions. Que l'argent n'est qu'une sottise, qu'il ne représente pas une fin en soi etc.

La sentinelle ne l'écouta nullement, car le principe de l'argent était incrusté en eux depuis très longtemps.

Le Baal Téfilah aborda un second gardien et lui tint le même discours, ce dernier ne l'écouta pas non plus.

Il accosta ainsi toutes les sentinelles, elles ne l'écoutèrent absolument pas.

Le Baal Tefilah décida donc de pénétrer dans la ville édifiée sur la montagne.

Rendu là-bas, les habitants le regardèrent stupéfaits, ils lui demandèrent : « De quelle manière es-tu parvenu jusqu'ici ? »

אוֹתָם בְּהֶבֶל פִּיהֶם עַל־כֵּן בְּיַדֵּי הַשּׁוֹמְרִים שֶׁעָמְדוּ חוּץ לָעִיר הָיוּ קַטְנִים בְּמַעְלָה בְּנִ"ל.

אָךְ גַּם הַשּׁוֹמְרִים הָיָה לָהֶם הַצּוּרוֹת הַנִּ"ל, וְהָיוּ מְחַבְּקִים וּמְנִשְׁקִים אוֹתָם בְּכָל פֶּעַם, כִּי גַם אֶצְלָם הָיָה עֵקֶר הָאֱמוּנָה הַמְּמוֹן בְּנִ"ל.

וּבֵּא הַבַּעַל־תְּפִלָּה הַנִּ"ל אֶצֶל שׁוֹמֵר אֶחָד וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ מִהַתְּכַלִּית, בְּאֲשֶׁר שֶׁעֵקֶר הַתְּכַלִּית הוּא רַק עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, תּוֹרָה וְתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוּ', וְהַמְּמוֹן הוּא שְׂטוּת, וְאֵינּוּ תְכַלִּית כָּלֵל וְכוּ'.

וְלֹא שָׁמַע אֱלֹיו כָּלֵל הַשּׁוֹמֵר הַנִּ"ל, כִּי כָּבֵד נִשְׁקַע אֶצְלָם מִיָּמִים רַבִּים שֶׁעֵקֶר הוּא רַק הַמְּמוֹן בְּנִ"ל.

וּבֵּן הַלֵּךְ הַבַּעַל־תְּפִלָּה לְשׁוֹמֵר שֵׁנִי וְדַבֵּר עִמּוֹ גַּם־כֵּן בְּנִ"ל, וְלֹא שָׁמַע אֱלֹיו גַּם־כֵּן.

וּבֵּן הַלֵּךְ אֶל כָּל הַשּׁוֹמְרִים, וְלֹא שָׁמְעוּ אֱלֹיו כָּלֵל.

וַיֵּשֶׁב עִצְמוֹ הַבַּעַל־תְּפִלָּה, וְנִכְנַס לְתוֹךְ הָעִיר שֶׁהִיְתָה עַל הָהָר בְּנִ"ל.

כְּשָׁבָא לְשֵׁם הָיָה אֶצְלָם פְּלִיאָה, וּשְׂאָלוּ אוֹתוֹ: אֵיךְ נִכְנַסְתָּ לְכָאן.

En effet, personne ne pouvait pénétrer chez eux.

Il leur répondit : « Puisque je suis déjà entré, peu importe, pourquoi posez-vous la question ? »

Le Baal Téfilah aborda un habitant et lui parla de la véritable raison d'être etc. Mais l'autre ne l'écouta pas du tout, ni un second, ni personne. Car ils étaient profondément enracinés dans leur erreur.

Et la situation semblait stupéfiante pour les gens de la ville, qu'un homme soit parvenu jusqu'à eux, et leur tienne de tels propos, opposés à leur croyance.

Ils éprouvèrent un presentiment, peut-être cet homme était-il le Baal Téfilah, dont ils avaient déjà appris l'existence dans le monde; on le surnommait "Le Pieux Maître de Prière". Mais on ne pouvait cependant pas le reconnaître ni s'en saisir, car il se présentait différemment auprès de chacun.

Chez un tel, il semblait être un marchand, chez tel autre un indigent etc et il s'enfuyait aussitôt de là-bas [avant qu'on le démasque].

Il y eut un jour un Guerrier, autour duquel s'étaient rassemblés d'autres braves. Et ce Guerrier, accompagné de ses vaillants, allait et conquérait des pays. Sa seule exigence était qu'on

כִּי לֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר לְשׁוּם אָדָם לְכַנֵּס אֶצְלָם כִּנּוּ"ל.

הַשֵּׁיב לָהֶם: מֵאַחַר שֶׁכָּבַר נְכֻנְסֵתִי, יִהְיֶה אִיךָ שְׂיִהְיֶה, מָה אַתֶּם שׂוֹאֲלִים עַל זֶה.

וְהַתְּחִיל הַבַּעַל-תְּפִלָּה לְדַבֵּר עִם אֶחָד מִהַתְּכַלִּית וְכוּ' כִּנּוּ"ל, וְלֹא שָׁמַע אֵלָיו כָּלֵל, וְכֵן הַשֵּׁנִי וְכֵן כָּלֵם, כִּי כָּבַר נִשְׁקָעוּ בְּטַעוֹתָם הַנּוּ"ל.

וְהָיָה הַדָּבָר תְּמוּנָה בֵּין אֲנָשֵׁי הָעִיר עַל שֶׁבָּא אָדָם אֶצְלָם, וּמְדַבֵּר אֵלֵיהֶם כְּדַבְרִים הָאֵלֶּה הַפְּדָךְ אֱמוּנָתָם.

וְהִרְגִּישׁוּ בְּעֵצְמוֹן אֲוֵלֵי הָאָדָם הַזֶּה הוּא הַבַּעַל-תְּפִלָּה, כִּי כָּבַר נִשְׁמַע אֶצְלָם שֵׁשׁ בַּעַל-תְּפִלָּה כְּזֶה בְּעוֹלָם, כִּי כָּבַר נִתְּפָרְסָם הַדָּבָר שֶׁל הַבַּעַל-תְּפִלָּה בְּעוֹלָם כִּנּוּ"ל, וְהָיוּ קוֹרִין אוֹתוֹ בְּעוֹלָם: "דַּעַר פְּרוּמְעַר בַּעַל-תְּפִלָּה", אֵךְ לֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר לָהֶם לְהַכִּירוֹ וּלְתַפְסֹו, כִּי הָיָה מְשֻׁנָּה עֵצְמוֹ אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

אֶצֶל זֶה הָיָה נְדָמָה כְּסוֹחֵר וְאֶצֶל זֶה כְּעַנִּי וְכוּ' כִּנּוּ"ל וְתַכְרָה נִמְלֵט מִשָּׂם:

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהָיָה גְבוּר, שֶׁנִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו כַּמָּה גְבוּרִים, וְהָיָה הַגְּבוּר עִם גְּבוּרָיו הוֹלֵךְ וְכוֹבֵשׁ מְדִינוֹת, וְלֹא הָיָה רוּצָה כִּי-אִם הַכְּנָעָה, וְכִשְׁהָיוּ

se soumette. Lorsque les habitants du pays se soumettaient à lui, ils les laissait, sinon il les exterminait.

Il allait ainsi, conquérant. Il n'exigeait nul tribut, simplement la reddition, qu'on lui soit soumis.

L'habitude du Guerrier était d'envoyer ses braves vers un pays, lorsqu'il en était encore très loin, à cinquante milles, afin qu'ils se soumettent à lui, ainsi conquérait-il des pays.

Les marchands du pays de la richesse – qui commerçaient à l'étranger, rentrèrent au pays, et racontèrent les exploits du Guerrier. Une peur terrible envahit alors les habitants.

Bien qu'ils soient d'accord pour se soumettre à lui, ils avaient cependant entendu dire qu'il détestait l'argent et n'en voulait en aucune façon, ce qui contredisait leur croyance. C'est pourquoi il leur était impossible de se soumettre à lui, cela leur semblait être comme une hérésie, puisqu'il ne croyait pas en leur doctrine, c'est-à-dire en la suprématie de l'argent.

Ils eurent très peur de lui. Ils organisèrent des rituels et présentèrent des sacrifices à leurs divinités. Ils prenaient une bête, c'est-à-dire quelqu'un de peu fortuné, qui n'était pour eux qu'un animal, et l'offrirent en sacrifice à leurs

בְּנֵי מְדִינָה מְכַנְיָעִים עֲצָמָן תַּחֲתָיו, הָיָה מְנִיחָם, וְאִם לֹא, הָיָה מַחְרִיבָם.

וְהָיָה הוֹלֵךְ וְכוּבֵשׁ, וְלֹא הָיָה רוֹצֵה שׁוּם מָמוֹן, רַק הַכְנָעָה, שִׁיחֵיו תַּחֲתָיו.

וְהָיָה דְרָכּוֹ שֶׁל הַגִּבּוֹר, שֶׁהָיָה שׁוֹלֵחַ לְמְדִינָה גְבוּרָיו כְּשֶׁהָיָה עֲדִין רְחוֹק מִמָּנָה הַרְבֵּה, חַמְשִׁים פָּרָסָאוֹת, שִׁיכְנִיעוּ עֲצָמָן תַּחֲתָיו, וְהָיָה כּוּבֵשׁ מְדִינֹת בְּנִ"ל

וְהַסּוֹחְרִים שֶׁל הַמְדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת הַנִּ"ל, שֶׁחֵיו סוֹחְרִים בְּמְדִינֹת אַחֲרוֹת בְּנִ"ל בָּאוּ לְמְדִינַתָּם, וְסִפְרוּ מֵהַגִּבּוֹר הַנִּ"ל, וְנָפַל עֲלֵיהֶם פַּחַד גָּדוֹל.

וְאִתָּה-עַל-פִּי שֶׁחֵיו מְרָצִים לְהַכְנִיעַ עֲצָמָן תַּחֲתָיו, אֵךְ שֶׁשָּׁמְעוּ שֶׁהוּא מְמַאֵס בְּמָמוֹן וְאִינוּ רוֹצֵה מָמוֹן כְּלָל, וְזֶה הָיָה הַפֶּךְ אֱמוּנַתָּם, עַל-כֵּן הָיָה בְּלִתִּי אֶפְשָׁר אֲעֲלֶם לְהַכְנִיעַ תַּחֲתָיו, כִּי הָיָה אֲעֲלֶם כְּמוֹ שָׁמַד, מֵאַחַר שֶׁאִינוּ מְאֲמִין כְּלָל בְּאֱמוּנַתָּם, דִּהְיִנוּ בְּמָמוֹן.

וְנִתְיָרָאוּ מְאֹד מִלְּפָנָיו, וְהִתְחִילוּ לַעֲשׂוֹת עֲבוֹדוֹת וְלִהְקָרִיב קָרְבָּנוֹת לְאֱלֹקוֹתָם הַנִּ"ל, וְהָיוּ לוֹקְחִים חֵיה דִּהְיִנוּ מִי שִׁישׁ לוֹ מָמוֹן מְעַט, שֶׁהוּא חֵיה אֲעֲלֶם, וְהִקְרִיבוּ לְקָרְבָּן לְאֱלֹקוֹת הַנִּ"ל, וְכִיּוֹצֵא בְּאֵלוֹ

divinités, et tout ce genre de rites.

Or, le Guerrier avançait et se rapprochait d'eux à chaque fois, il se mit à leur envoyer ses braves, pour connaître leur décision, comme à son habitude. Les gens du pays étaient horrifiés et ne savaient que faire. Les marchands les conseillèrent de la sorte : s'étant rendus dans un pays dont tous les habitants sont des "divinités", qui se déplacent avec des "anges" – c'est-à-dire que tous les habitants de ce pays, du plus petit au plus grand, sont tous immensément fortunés, au point que le plus humble d'entre eux est lui-même une divinité, selon leur opinion erronée, car il est prodigieusement riche, il possède tant et tant, comme le montant fixé chez eux pour en faire une divinité.

Egalement, ils se déplacent tirés par des "anges", car leur chevaux sont harnachés de somptueuses richesses, d'or etc, si bien que la parure d'un seul cheval équivaut à la fortune d'un "ange" chez eux (au pays de la richesse).

Ils se déplacent donc mus par des anges, attelant trois couples d'"anges" au carrosse, et voyagent ainsi.

« Il convient donc d'envoyer des émissaires vers ce pays » – de là-bas, ils obtiendraient certainement de l'aide, tout le pays n'étant peuplé que

הַעֲבוֹדוֹת בְּנִ"ל.

וְהַגִּבּוֹר הַנִּ"ל הָיָה הוֹלֵךְ וּמִתְקָרֵב
 אֲלֵיהֶם בְּכָל פַּעַם, וְהִתְחִיל לְשַׁלַּח
 אֲלֵיהֶם גִּבּוֹרָיו מֵהֵם רוֹצִים בְּדַרְכּוֹ
 בְּנִ"ל, וְהָיָה עֲלֵיהֶם פַּחַד גָּדוֹל, וְלֹא
 הָיוּ יוֹדְעִים מַה לַּעֲשׂוֹת, וַיַּעֲצוּ אוֹתָם
 אַנְשִׁים סוֹחְרִים שְׁלָהֶם: הַיּוֹת שֶׁהָיוּ
 בַּמְּדִינָה, שֶׁכָּל בְּנֵי-הַמְּדִינָה הֵם
 כְּלָם אֱלֻקוֹת, וְנוֹסְעִים עִם מְלֹאכִים,
 דְּהֵינּוּ שֶׁכָּל אַנְשֵׁי אוֹתָהּ הַמְּדִינָה
 מִקְּטָן וְעַד גָּדוֹל הֵם כְּלָם עֲשִׁירִים
 מִפְּלָגִים, עַד שֶׁהַקְּטָן שִׁבְהֵם הוּא
 גַּם-כֵּן אֱלוֹךְ לְפִי טְעוֹתָם כִּי הַקְּטָן
 שִׁבְהֵם הוּא עֲשִׁיר מִפְּלָג, וַיֵּשׁ לוֹ
 כָּל-כֶּף כִּשְׁעוֹר הַקְּצוּב לְאֱלוֹךְ אֲצִלָּם
 וּבְנִ"ל,

וְגַם נוֹסְעִים עִם מְלֹאכִים, כִּי הַסּוֹסִים
 שְׁלָהֶם הֵם מְכֻסִּים בְּעֲשִׁירוֹת גָּדוֹל
 בְּזָהָב וּכְיוֹצֵא, עַד שֶׁכֶּסֶף שֶׁל סוֹם
 אֶחָד עוֹלָה לְסָף שֶׁל מְלֹאךְ שְׁלָהֶם.

נִמְצָא שְׁנוֹסְעִים עִם מְלֹאכִים,
 שֶׁקוֹשְׁרִים שְׁלָשָׁה זוּגוֹת מְלֹאכִים אֶל
 הָעֲגָלָה וְנוֹסְעִים עִמָּהֶם.

בְּכֵן צְרִיכִין לְשַׁלַּח אֶל אוֹתָהּ
 הַמְּדִינָה, וּמִשָּׁם יִהְיֶה לָהֶם עֲזָרָה
 בְּיַדָּי, מֵאַחַר שֶׁכָּל הַמְּדִינָה הֵם

de divinités. Tout cela constituait le conseil donné par leurs marchands.

La proposition leur plut fort, ils étaient persuadés en effet d'obtenir du secours de là-bas, étant donné de tous sont des divinités.

Le Baal Téfilah décida qu'il retournerait encore une fois au pays de la richesse, peut-être parviendrait-il malgré tout à les sortir de l'erreur.

Il voyagea là-bas. Il aborda les gardes et se mit à discuter avec l'un d'entre eux, comme à son habitude. La sentinelle lui parla du Guerrier, elle lui avoua qu'ils en avaient très peur.

Le Baal Téfilah lui demanda : « Quelle initiative allez-vous prendre ? » Le garde lui raconta les faits, ils allaient dépêcher une demande de secours auprès du pays où tous sont des divinités.

Le Baal Téfilah s'en moqua vivement et lui répliqua : « Allons, tout cela est absurde ! Car les habitants de ce pays sont uniquement des hommes, comme nous; et vous tous ainsi que vos divinités, vous êtes humains et non divins. Il n'y a qu'un Etre Unique en ce monde, c'est le Créateur béni soit Son Nom, Lui seul doit être adoré, c'est Lui qu'il convient de prier. C'est cela la finalité essentielle (de ce monde) ». Tout ce genre de propos, le Baal Téfilah le

בְּלֶם אֱלֹקוֹת כָּל זֶה הִיְתָה עֲצַת הַסּוֹחְרִים שְׁלָהֶם.

וְהוֹטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵיהֶם מְאֹד, כִּי הָיוּ מֵאֱמִינִים שְׂבוּדָאֵי יְהוָה לָהֶם יְשׁוּעָה מִשָּׁם, מֵאַחַר שֶׁהֵם כָּלֶם אֱלֹקוֹת בְּנִ"ל:

וְהַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנִּ"ל יָשָׁב עֲצָמוֹ שְׁיִלֵךְ עוֹד הַפֶּעַם אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה הַנִּ"ל, אוֹלֵי אֶרֶץ-עַל-פִּי-כֵן יָשִׁיב אוֹתָם מִטְעוֹתָם זֶה.

וְהִלֵּךְ לָשֵׁם וּבָא אֶל הַשּׁוֹמְרִים וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִם שׁוֹמֵר אֶחָד בְּדַרְכּוֹ, וְסִפֵּר לוֹ הַשּׁוֹמֵר מִהַגְּבוּר הַנִּ"ל, שֶׁיֵּשׁ לָהֶם פֶּחַד גָּדוֹל מִפְּנֵי וְכוּ' בְּנִ"ל.

וְשָׂאֵל אוֹתוֹ הַבַּעַל-תְּפִלָּה: וּמָה אַתֶּם רוֹצִים לַעֲשׂוֹת. וְסִפֵּר לוֹ הַשּׁוֹמֵר עֲנִין הַנִּ"ל, שֶׁהֵם רוֹצִים לְשַׁלַּח אֶל הַמְּדִינָה שֶׁהֵם כָּלֶם אֱלֹקוֹת וְכוּ' בְּנִ"ל.

וְשָׁחַק מִמֶּנּוּ מְאֹד הַבַּעַל-תְּפִלָּה וְאָמַר לוֹ: הֲלֹא הַכֹּל שְׂמֹת גָּדוֹל, כִּי גַם בְּנֵי אוֹתָהּ הַמְּדִינָה הֵם כָּלֶם רַק בְּנֵי-אָדָם כְּמוֹנוֹ, וְגַם אַתֶּם כָּלְכֶם וְאֱלֹקִים שְׁלָכֶם, כָּלֶם הֵם רַק בְּנֵי-אָדָם וְלֹא אֱלֹהִים, רַק שֶׁיֵּשׁ יְחִיד בְּעוֹלָם שֶׁהוּא הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאוֹתוֹ לְבַד רְאוּי לְעַבְדָּה, וְלוֹ רְאוּי לְהִתְפַּלֵּל, וְזֶהוּ עֵקֶר הַתְּכִלִּית, וְכִיּוֹצֵא בְּדַבָּרִים אֵלּוּ דַבֵּר הַבַּעַל-תְּפִלָּה אֶל הַשּׁוֹמֵר הַנִּ"ל, וְלֹא

tint au gardien de l'endroit, mais ce dernier ne l'écouta pas, car l'égarement était ancrée en eux depuis longtemps.

Cependant, le Baal Téfilah l'assaillit de ses propos, si bien que le gardien finit par lui répondre : « De toute façon, que pourrais-je faire ? Je ne suis qu'un individu isolé face aux habitants du pays qui eux sont nombreux !? » Cette réponse conforta un peu le Baal Téfilah, il comprit que ses paroles avaient commencé à pénétrer les oreilles de la sentinelle. Les propos que le Baal Téfilah avait tenu précédemment, la première fois, avec ce même garde, et le discours qu'il lui tenait maintenant s'étaient unis, ils avaient provoqué un effet relatif en son for intérieur. Au vu de sa réponse, le gardien avait commencé à s'interroger, et à se rapprocher un peu de lui.

Le Baal Téfilah alla voir un second gardien et lui parla pareillement, il ne l'écouta pas non plus, mais il lui déclara finalement : « Je ne suis qu'un individu isolé face aux habitants du pays etc » . Ainsi de suite toutes les sentinelles, elles finirent toutes par rendre la même réponse.

Ensuite, le Baal Téfilah se dirigea vers la ville, et se remit à leur parler comme à son habitude, qu'ils se trouvaient tous dans une terrible

שָׁמַע אֱלֹהֵי הַשּׁוֹמֵר, כִּי כָּבֵד נִשְׁקַע
אֶצְלָם טְעוֹתָם מִיָּמִים רַבִּים כִּנּוּ"ל.

אִךְ אִף-עַל-פִּי-כֵן הִבְעַל-תְּפִלָּה
הַרְבֵּה עָלָיו דְּבָרִים, עַד שְׁלִבְסוּף
הַשִּׁיב לוֹ הַשּׁוֹמֵר: וַיֵּתֵר מִזֶּה מָה אֲנִי
יְכוּל לַעֲשׂוֹת. הֲלֹא אֲנִי רַק יַחִיד
בְּעֶלְמָא וַיֵּשׁ כְּנֻגְדֵי בְּנֵי הַמְּדִינָה
שָׁהִם רַבִּים. וְזֹאת הַתְּשׁוּבָה הִיְתָה
קֶצֶת נְחֻמָּה לְהִבְעַל-תְּפִלָּה, כִּי הַבֵּין
שֶׁהַתְּחִילוֹ דְּבָרָיו קֶצֶת לְכַנֵּם בְּאֲזֵנֵי
הַשּׁוֹמֵר, כִּי הַדְּבָרִים שְׁדַבֵּר
הִבְעַל-תְּפִלָּה מִקֵּדָם בְּפַעַם
הָרֵאשׁוֹנָה עִם אוֹתוֹ הַשּׁוֹמֵר,
וְהַדְּבָרִים שְׁדַבֵּר עִתָּה נִתְקַבְּצוּ יַחַד,
עַד שֶׁעָשׂוּ אִיזָה רִשְׁם בְּלִבּוֹ, עַד
שֶׁהַתְּחִיל מְעַט לְהִסְתַּפֵּק וּלְנִטּוֹת
אֱלֹהֵי קֶצֶת, כִּנְרָאָה מִתּוֹךְ הַתְּשׁוּבָה
הַנּוּ"ל.

וְכֵן הִלֵּךְ הִבְעַל-תְּפִלָּה אֶל הַשּׁוֹמֵר
הַשֵּׁנִי וְדַבֵּר עִמּוֹ גַּם-כֵּן כִּנּוּ"ל וְלֹא
שָׁמַע אֱלֹהֵי גַּם-כֵּן, וּבְסוּף הַשִּׁיב לוֹ
גַּם-כֵּן כִּנּוּ"ל: הֲלֹא אֲנִי יַחִיד כְּנֻגְדֵי
בְּנֵי-הַמְּדִינָה וְכוּ' כִּנּוּ"ל, וְכֵן כָּל
הַשּׁוֹמְרִים כָּלָם הַשִּׁיבוּ לוֹ תְּשׁוּבָה זֹו
בְּסוּף

אַחֲרֵי-כֵן נִכְנָס הִבְעַל-תְּפִלָּה אֶל
הָעִיר, וְהַתְּחִיל שׁוּב לְדַבֵּר עִמָּם
כְּדָרְכוֹ, בְּאֲשֶׁר שָׁכְלָם בְּטְעוֹת גְּדוּל,
וְאִין זֶה תַּכְלִית כָּלָל, רַק עַקֵּר

erreur, que cela (l'argent) n'était pas du tout une finalité en soi, que la raison d'être principale consistait à s'adonner à la Torah et à la Prière. Ils ne l'écoutèrent pas, car tous étaient enfoncés dans cette conception (de l'argent) depuis longtemps.

Ils l'informèrent sur le Guerrier, et qu'ils voulaient envoyer des émissaires au pays où tous sont divins etc, le Baal Téfilah se moqua d'eux aussi, il leur déclara que c'était une sottise, que tous ne sont que des humains, et qu'ils ne pourraient absolument pas les secourir, car « vous êtes des hommes et eux sont des hommes, et en aucune manière des divinités. D.ieu seul est unique, béni soit Son Nom. »

Et concernant le Guerrier, il leur répliqua sur un ton étonné, à la manière d'un homme qui s'exclame stupéfait : « Ne serait-ce pas le Guerrier de ma connaissance ? » Ils ne comprirent pas ses paroles.

Il allait ainsi de l'un à l'autre, tenant à tous le même discours. Et au sujet du Guerrier, il déclarait à chacun : « N'est-ce pas le Guerrier etc ? » Ils ne comprenaient pas la signification de ses paroles.

Une rumeur se propagea dans la ville : quelqu'un parlait ainsi, se riant de leur croyance, déclarant qu'il existe un D.ieu unique etc. Et concernant

הַתְּכִלִּית לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וְכוּ',
וְלֹא שָׁמְעוּ אֵלָיו, כִּי כָּלָם נִשְׁקָעוּ
מְאֹד בְּזֵה מֵיָמִים רַבִּים.

וּסְפְרוּ לוֹ מִהַגְּבוּר, וְשֶׁהֵם רוֹצִים
לְשַׁלַּח אֶל הַמְּדִינָה שָׁהֵם כָּלָם
אֱלָקוֹת וְכוּ' כַּנִּ"ל, וְשָׁחַק מֵהֵם
גַּם-כֵּן, וְאָמַר לָהֶם שֶׁהוּא שְׂטוּת,
וְשֶׁכָּלָם רַק בְּנֵי-אָדָם וְכוּ', וְהֵם לֹא
יֻכְלוּ לְעֹזֵר לָכֶם כָּלֵל, כִּי אַתֶּם
בְּנֵי-אָדָם וְהֵם בְּנֵי-אָדָם וְאֵינֶם אֱלֹהִים
כָּלֵל, רַק שְׂיִישׁ יְחִיד יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ
וְכוּ'.

וְעַל עֲנִיַן הַגְּבוּר אָמַר לָהֶם בְּלִשׁוֹן
יְתוּמָה, כְּדֶרֶךְ שְׂמִתְמִיָּה אָדָם וְאוֹמֵר:
הֵאֵם אֵינֻ זֶה הַגְּבוּר הַיְדוּעַ לִי. וְלֹא
הִבִּינוּ דְבָרָיו אֵלֶּי.

וּכְן הָיָה הוֹלֵךְ מֵאֶחָד לְחֵבְרוֹ וּמִדְּבַר
עִמָּהֶם כַּנִּ"ל, וְעַל עֲנִיַן הַגְּבוּר אָמַר
לְכֹל אֶחָד כַּנִּ"ל, אִם אֵינֻ זֶה הַגְּבוּר
וְכוּ' כַּנִּ"ל, וְלֹא הִבִּינוּ דְבָרָיו.

וְנַעֲשֶׂה רַעַשׁ בְּעִיר, בְּאֲשֶׁר שָׁנְמָצָא
אֶחָד שְׂמִדְּבַר כּוֹזֵאת, שֶׁעוֹשֶׂה שְׂחֹק
מֵאֲמוֹנָתָם, וְאוֹמֵר שְׂיִישׁ יְחִיד וְכוּ',
וּבְעֲנִיַן הַגְּבוּר הוּא אוֹמֵר כַּנִּ"ל,

le Guerrier, il s'exprimait de telle manière. Ils en conclurent qu'il s'agissait certainement du Baal Téfilah, car il était déjà connu chez eux. Ils ordonnèrent de le rechercher et de l'appréhender, bien qu'il se présenta auprès d'eux à chaque fois autrement, ressemblant cette fois à un commerçant, la fois suivante à un indigent. Cependant, ils connaissaient également sa capacité à se déguiser à chaque fois.

On ordonna d'enquêter sur lui et de le capturer; on le rechercha et on l'arrêta. Il fut amené devant les dignitaires de l'état, qui se mirent à parler avec lui. Il leur tint les mêmes propos, que tous étaient dans l'erreur et la stupidité, que cela – c'est-à-dire l'argent, ne représentait absolument pas une finalité, qu'il n'existait qu'un Dieu unique, le Créateur béni soit Son Nom. « Et que les habitants du pays que vous prenez tous pour des divinités, ne pourront vous être d'aucun secours, car ils ne sont que des êtres humains. » Ils le prirent pour un fou, car tous les gens du pays étaient profondément enlisés dans l'erreur de l'argent, si bien que tout celui qui s'exprimait contre leur vue d'esprit et leur égarement était considéré comme fou, ils l'interrogèrent : « Que signifie ce que tu dis à propos du Guerrier, sur un

וְהִבִּינוּ שְׁבוּדָאֵי הוּא הַבַּעַל-תְּפִלָּה,
כִּי כָּבֵר הָיָה נִתְפָּרְסִים אֲצֵלָם כְּנִ"ל,
וְצִוּוּ לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו וּלְתַפְסוֹ,
אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא מְשַׁנֵּה עֲצָמוֹ
אֲצֵלָם בְּכָל פַּעַם כְּנִ"ל הֵינּוּ פַעַם
נִדְמָה כְּסוֹחֵר וּפַעַם כְּעַנִּי וְכוּ' כְּנִ"ל,
אֲךָ הֵם יָדְעוּ מִזֶּה גַם-כֵּן
שֶׁהַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנִּ"ל הוּא מְשַׁנֵּה
עֲצָמוֹ בְּכָל פַּעַם.

וְצִוּוּ לְחַקֵּר אַחֲרָיו וּלְתַפְסוֹ, וְחַפְּשׂוּ
אַחֲרָיו וּתְפָסוּהוּ, וְהִבִּיאֻהוּ אֶל
הַשָּׂרִים, וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר עִמוֹ, וְאָמַר
לָהֶם גַּם-כֵּן כְּנִ"ל, בְּאֲשֶׁר שָׁכַלְם
בְּטַעוֹת וּשְׂטוֹת גְּדוֹל, וְאִין זֶה
תְּכֵלִית כָּלֵל הֵינּוּ שֶׁהַמָּמוֹן אִינוֹ
הַתְּכֵלִית כָּלֵל, רַק שֵׁישׁ יְחִיד שֶׁהוּא
הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְכוּ', וּבְנֵי
אוֹתָהּ מְדִינָה, שְׂאֵתֶם אוֹמְרִים שֶׁהֵם
כָּלֵם אֱלֻקוֹת, לֹא יוּכְלוּ לַעְזוֹר לָכֶם
כָּלֵל, כִּי הֵם רַק בְּנֵי-אָדָם וְכוּ',
וְנַחֲשֵׁב אֲצֵלָם לְמִשְׁנָע, כִּי כָּל
בְּנֵי-הַמְּדִינָה הָיוּ שֹׁקוּעִים בְּטַעוֹת
שֶׁל הַמָּמוֹן כָּל-כָּךְ כְּנִ"ל, עַד שֶׁזֶּה
שֶׁדָּבַר כְּנִגַּד דַּעְתָּם וְטַעוֹתֶם הָיָה
נַחֲשֵׁב לְמִשְׁנָע, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ: מַה זֶה
שְׂאֵתָה אוֹמֵר עַל עַנְיֵן הַגְּבוּר בְּלִשׁוֹן
תַּמָּה, אִם אִינוֹ זֶה הַגְּבוּר כְּנִ"ל.

ton d'étonnement : - N'est-ce pas le Guerrier ? » ?

Il leur répondit : « J'étais auprès d'un Roi, qui perdit un Guerrier, et si le Guerrier est ce même guerrier, alors je le connais; et plus encore, la confiance en ce pays dont vous affirmez qu'ils sont tous des divinités, n'est qu'une aberration, ils ne pourront pas vous aider. A mon avis, si vous placez votre confiance en eux, c'est ce qui précipitera votre perte. »

Ils lui demandèrent : « D'où sais-tu cela ? » Il leur répondit : « Etant donné que chez ce Roi – auprès de qui le Baal Téfilah se trouvait, une Main se trouvait à sa disposition – c'est-à-dire qu'il se trouvait chez ce Roi la représentation d'une main, avec cinq doigts et toutes les lignes que l'on trouve tracées sur une main. Or, cette Main représentait le plan du monde, la carte de tous les mondes, de tout ce qui existait depuis la création des cieux et de la terre, et ce jusqu'à la fin des temps, ainsi que ce qu'il y aurait ensuite, tout figurait sur cette Main : il y était dessiné la position de chaque monde dans ses moindres détails, à la manière dont cela apparaissait sur une carte classique du monde, tel que validée par les experts en tracé de carte du monde.

Il y avait sur les dessins comme des

הַשִּׁיב לָהֶם: שְׂאֲנִי הָיִיתִי אֶצֶל מֶלֶךְ אֶחָד, וְנָאֵבַד אֶצְלוֹ גִּבּוֹר, וְאִם הַגִּבּוֹר הַזֶּה הוּא אוֹתוֹ הַגִּבּוֹר, יֵשׁ לִי הַפְּרוֹת עִמוֹ, וְיִתֵּר מְזֵה, מֵהַ שְׂאֲתָם בְּטוּחִים בְּמַדִּינָה הַזֶּה לְשֵׁהֶם בְּכֶלם אֱלֻקוֹת, זֶהוּ שְׂטוּת, כִּי הֵם לֹא יוּכְלוּ לְעֹזֵר לָכֶם, וְלִדְעֹתִי, אִם תִּהְיוּ בְּטוּחִים עֲלֵיהֶם, אֲדַרְבָּא, זֶה יִהְיֶה מִפְּלֵה שְׁלָכֶם.

אָמְרוּ לוֹ: מִנֵּיִן אַתָּה יוֹדֵעַ זֹאת. הַשִּׁיב לָהֶם: הֵיזוֹת שְׂאֲצֵל הַמֶּלֶךְ הַזֶּה ל, שֶׁהוּא הָיָה אֶצְלוֹ כַּנֵּ"ל, הָיָה לוֹ יָד, דְּהֵינּוּ, שֶׁהָיָה אֶצֶל אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ תְּמוּנַת יָד עִם חֲמֵשׁ אֲצָבָעוֹת וְעִם כָּל הַשְּׂרָטוּטִין שֵׁישׁ עַל הַיָּד, וְזֹאת הָיְדָה הֵיזְתָּה הַלְּאֲנָד־קְאָרְט הֵינּוּ מִפֶּת הָעוֹלָם, שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְכָל מֵה שֶׁהָיָה מִן בְּרִיאַת שָׁמַיִם וָאָרֶץ עַד הַסּוּף, וּמֵה שִׁיְהִיָּה אַחֲר־כֵּן, הַכֹּל הָיָה מְצִיר עַל אוֹתוֹ הַיָּד, כִּי הָיָה מְצִיר בְּשְׂרָטוּטֵי הַיָּד צִיּוֹר עֲמִידַת כָּל עוֹלָם וְעוֹלָם עִם כָּל פְּרָטָיו, כְּמוֹ שֶׁמְצִיר עַל הַלְּאֲנָד־קְאָרְט כִּידוּעַ לְבְּקִיָּאִים בְּעֵנִין צִיּוֹר מִפֶּת הָעוֹלָם, (שְׁקוֹרִין "לְאֲנָד־קְאָרְט").

וְהָיָה בְּהַשְּׂרָטוּטִין כְּמוֹ אוֹתֵיזוֹת, כְּמוֹ

lettres, tels des labels reportés sur une carte classique auprès de chaque symbole, afin de comprendre la signification du dessin : à tel endroit se trouve telle ville, ici passe tel fleuve, ainsi de suite.

Pareillement, il était noté sur les dessins de la Main, comme des lettres, auprès de chaque objet inscrit sur la Main, pour indiquer à quoi il correspondait. Egalement les détails de tous les pays, les villes, les fleuves et les ponts, les montagnes et autres détails, tout était représenté sur la Main, sous forme de dessins; et, à côté de chaque indication, apparaissaient des lettres, qui spécifiaient que ceci représentait telle chose et cela telle autre. Egalement tous les hommes qui circulaient dans le pays, et ce qui leur arrivait, tout cela était inscrit là-bas (sur la Main).

Il y était également mentionné tous les chemins qui mènent d'un pays à l'autre, et d'un endroit à l'autre. C'est ainsi que j'ai su comment pénétrer dans cette ville, ce que nul homme ne peut réaliser.

De même, si vous souhaitez m'envoyer dans une autre ville, je saurai également quelle route emprunter, tout cela grâce à la Main.

Il y était également inscrit le chemin d'un monde à l'autre, car il existe une route par laquelle on peut monter de

שְׁבִלֵי אֲנֵד־קֶאֱרַט כְּתוּבִים אוֹתוֹת
 אֶצֶל כָּל דָּבָר וְדָבָר, כִּי לַיָּדַע מַה
 הוּא הַדָּבָר הַזֶּה, דְּהֵינּוּ לַיָּדַע שְׂכָאן
 הוּא עִיר פְּלוּנִי וְכָאן נָהָר פְּלוּנִי
 וְכִיּוֹצֵא.

כְּמוֹ-כֵן מִמַּשׁ הָיָה נִרְשָׁם בְּשֵׁרְטוּטֵי
 הַיָּד הַגִּזְלִי כְּמוֹ אוֹתוֹת, שֶׁהֵיוּ
 הָאוֹתוֹת נִרְשָׁמִים אֶצֶל כָּל דָּבָר
 וְדָבָר שֶׁהָיָה נִרְשָׁם עַל הַיָּד, כִּי
 לַיָּדַע מַהוֹת הַדָּבָר, וְגַם פְּרִטֵי כָּל
 הַמְּדִינּוֹת וְעִירוֹת וְנָהָרוֹת וְנִשְׁרִים
 וְהָרִים וְשָׂאֵר דְּבָרִים פְּרִטִים, הַכֹּל
 הָיָה נִרְשָׁם עַל הַיָּד בְּשֵׁרְטוּטֵי הַגִּזְלִי,
 וְאֶצֶל כָּל דָּבָר הָיוּ כְּתוּבִים אוֹתוֹת,
 שֶׁזֶהוּ דָּבָר פְּלוּנִי וְזֶה דָּבָר פְּלוּנִי,
 וְגַם כָּל בְּנֵי-אָדָם שֶׁהוֹלְכִים בְּתוֹךְ
 הַמְּדִינָה, וְכָל הַמְּאָרְעוֹת שֶׁלָּהֶם,
 הַכֹּל הָיָה נִרְשָׁם שָׁם.

וְהָיָה כְּתוּב שָׁם גַּם כָּל הַדְּרָכִים
 מִמְּדִינָה לְמְדִינָה וּמִמְּקוֹם לְמְקוֹם,
 וּמִחֶמֶת זֶה הָיִיתִי יוֹדֵעַ לְכַנֵּס אֶל
 הָעִיר הַזֹּאת, מַה שָּׂאֵי אֶפְשָׁר לְשׁוּם
 אָדָם לְכַנֵּס לְכָאן.

וְכֵן אִם אַתֶּם רוֹצִים לְשַׁלַּח אוֹתִי
 לְעִיר אַחֶרֶת, אֲנִי יוֹדֵעַ הַדְּרָךְ גַּם-כֵּן.
 הַכֹּל עַל-יְדֵי הַיָּד הַגִּזְלִי.

וְכֵן הָיָה נִרְשָׁם בָּהּ הַדְּרָךְ מֵעוֹלָם
 לְעוֹלָם, כִּי יֵשׁ דְּרָךְ וְנִתִּיב, שֶׁעַל-יָדוֹ
 יְכוּלִין לַעֲלוֹת מֵאֶרֶץ לְשָׁמַיִם, כִּי אֵי

la terre au ciel. Car on ne peut pas monter au ciel si on ne connaît ce chemin, et là-bas (sur la Main), le chemin pour monter au ciel était représenté. Il était inscrit là-bas tous les chemins qui vont d'un monde à l'autre, car Elie (le prophète) monta au ciel par l'un de ces chemins qui était représenté sur la Main. Moché notre maître emprunta un autre chemin pour le ciel, lui aussi représenté sur la Main. 'Hanokh également, monta au ciel par un chemin différent, figurant également là-bas. De même, d'un monde à l'autre, tout était inscrit sur les tracés de la Main.

Il était également écrit sur la Main, chaque chose telle qu'elle existait lors de la création du monde, telle qu'elle était actuellement et telle qu'elle évoluerait par la suite. Par exemple, (la ville de) Sodome apparaissait là-bas telle qu'elle était lors de son établissement, avant sa destruction. Il était également dessiné là-bas sa destruction, de quelle manière elle était détruite, et de même était dessiné là-bas un dessin de Sodome telle qu'elle était après sa destruction. Car sur la Main, était inscrit ce qu'il y avait eu, ce qui existait et ce qu'il adviendrait.

Là-bas, sur la Main, j'ai vu que le pays dont vous affirmez qu'ils sont

אֶפְשָׁר לְעֹלֹת לַשָּׁמַיִם, מִחַמַּת שְׂאִין
 יוֹדְעִין הַדֶּרֶךְ, וְשֵׁם הָיָה נִרְשָׁם הַדֶּרֶךְ
 לְעֹלֹת לַשָּׁמַיִם, וְהָיָה נִרְשָׁם שֵׁם כָּל
 הַדֶּרְכִים שֵׁשׁ מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, כִּי
 אֵלֵיהוּ עָלָה לַשָּׁמַיִם בְּדֶרֶךְ פְּלוֹנִי,
 וְהָיָה כָּתוּב שֵׁם אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ, וּמִשָּׁה
 רַבְּנֵנוּ עָלָה לַשָּׁמַיִם בְּדֶרֶךְ אַחֵר, וְהָיָה
 כָּתוּב שֵׁם אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ גַּם-כֵּן, וְכֵן
 חֲנוּךְ עָלָה לַשָּׁמַיִם בְּדֶרֶךְ אַחֵר, וְהָיָה
 כָּתוּב שֵׁם גַּם אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ, וְכֵן
 מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, הַכֹּל הָיָה נִרְשָׁם
 בְּשֵׁרְטוּטֵי הַיָּד הַגְּדֹלָה.

גַּם הָיָה נִרְשָׁם עַל הַיָּד כָּל דְּבָר
 וְדָבָר כְּפִי מַה שְׁהָיָה בְּעֵת בְּרִיאַת
 הָעוֹלָם, וְכְפִי הַהוּוֹה שְׁלוֹ, וְכְפִי מַה
 שְׁהָיָה אַחֲר־כֵּן, כְּגוֹן סְדוֹם, הָיָה
 נִרְשָׁם שֵׁם כְּפִי מַה שְׁהִיְתָה בְּעֵת
 יְשׁוּבָה קֹדֶם שְׁנֵהֲפָכָה. גַּם הָיָה מְצִיר
 שֵׁם הַפִּיכַת סְדוֹם, כְּמוֹ שְׁהָעִיר
 נִהְפָּכָת, וְגַם הָיָה מְצִיר שֵׁם צִיּוֹר שֶׁל
 סְדוֹם שֵׁשׁ לָהּ אַחֵר הַהִפְיָכָה, כִּי
 הָיָה נִרְשָׁם עַל הַיָּד מַה שְׁהָיָה וּמַה
 שְׁהוּוֹה וּמַה שְׁהִיְתָה.

וְשֵׁם, בְּאוֹתוֹ הַיָּד, רְאִיתִי שְׂאוֹתָהּ
 הַמְּדִינָה הַגְּדֹלָה, שְׂאוֹתָם אוֹמְרִים

tous des divinités, avec toutes les personnes qui viennent rechercher de l'aide de leur part, tous seront détruits et disparaîtront. » Tout cela constituait la réponse que leur fit le Baal Téfilah.

Les gens du pays de la richesse demeurèrent stupéfaits, tant ces propos avaient l'air crédibles : on sait en effet, que sur une carte, tout est représenté. Ils déduirent aussi que ses paroles paraissaient véridiques, car on voit qu'il est possible de réunir et d'associer deux lignes de la main pour en former une lettre, c'est pourquoi ils conclurent qu'on n'invente pas de pareils propos. Ils furent très surpris.

Ils l'interrogèrent : « Où se trouve le Roi ? Peut-être nous révélera-t-il un moyen de trouver de l'argent. »

Le Baal Téfilah leur rétorqua : « Vous continuez de courir après l'argent ? Vous devriez vous interdire d'en parler ! »

Ils lui demandèrent : « Quand bien même, dis-nous où se trouve le Roi ? » Il leur répondit : « Moi aussi, j'ignore où se trouve le Roi !

Car voilà ce qu'il arriva : il y avait une fois un Roi et une Reine, qui avaient une Fille Unique. Lorsqu'elle atteignit l'âge de se marier, ses parents nommèrent des conseillers qui proposeraient un parti qui lui convienne.

עליהם שָׁהֵם כָּלָם אֱלֻקוֹת, עִם כָּל הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אֲלֵיהֶם לְקַבֵּל עֶזֶר מֵהֶם, כָּלָם יִהְיוּ נִכְלִין וְאוֹבְדִין. כָּל זֶה יִשְׁיב לָהֶם הַבַּעַל-תְּפִלָּה

וְנִפְלָא בְּעֵינֵיהֶם הַדְּבָר מְאֹד, כִּי הָיוּ נִכְרִים דְּבָרֵי אֱמֶת, כִּי זֶה יְדוּעַ, שְׁעַל הַלְּאֲנֵד-קֶאֱרַט מְצִיר כָּל הַדְּבָרִים, וְהִבִּינוּ שָׁנָם דְּבָרָיו נִרְאִין דְּבָרֵי אֱמֶת, כִּי זֶה רוֹאִין, שְׁאֶפְשָׁר לְקַבֵּץ וּלְחַבֵּר שְׁנֵי שְׁרִטוֹטִין שֶׁל תֵּיד וַיְהִיָּה מֵהֶם אוֹת עַל-כֵּן הִבִּינוּ שֶׁדְּבָרִים אֵלּוּ הֵנ"ל אֵי אֶפְשָׁר לְבָדוֹת זֹאת מִלְּבוֹ, וְנִפְלָא בְּעֵינֵיהֶם מְאֹד.

וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ: הֵיכָן הוּא הַמְּלֶכֶךְ הֵנ"ל. אוֹלֵי יִגְלֶה לָנוּ דְרָךְ אֵיךְ לְמַצֵּא מָמוֹן.

הַשִּׁיב לָהֶם: עֲדִין אַתֶּם רוֹצִים מָמוֹן בְּלִשׁוֹן תִּמְהָה. מִמָּמוֹן לֹא תִדְבְּרוּ כָּלָל.

שָׂאֵלוּ אוֹתוֹ: אַף-עַל-פִּי-כֵן, הֵיכָן הוּא הַמְּלֶכֶךְ הֵנ"ל. הַשִּׁיב לָהֶם: גַּם אֲנִי אֵינִי יוֹדֵעַ מִהַמְּלֶכֶךְ הֵנ"ל.

וּמַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה כֹּךְ הָיָה: שֶׁהָיָה מְלֶכֶךְ וּמִלְכָּה, וְהָיָה לָהֶם בֵּית יְחִידָה, וְהִגִּיעָה סְמוּךְ לְפִרְקָהּ, וְהוֹשִׁיבוּ יוֹעֲצִים לִיעֵץ אֶת מִי רָאוּי לְהַשִּׂיאָהּ לוֹ.

Je faisais partie de ce cercle de conseillers, car le Roi m'avait en affection. Mon opinion fut qu'on lui destine le Guerrier, puisqu'il nous avait rendu nombre de services, en conquérant plusieurs pays, il convenait donc qu'on lui donnât la Princesse pour épouse.

Ma proposition plut beaucoup et tous l'acceptèrent, la joie était grande là-bas, d'avoir trouvé un époux pour la Princesse.

On la maria donc au Guerrier. La Princesse mit au monde un Enfant d'une beauté prodigieuse, une beauté qu'on ne rencontre guère parmi le genre humain, ses cheveux étaient d'or et possédaient toutes les nuances, sa face était comme le soleil, ses yeux d'autres luminaires.

Or, cet Enfant naquit doué d'une sagesse parfaite, on avait remarqué dès sa naissance qu'il était un sage accompli : lorsque les gens discutaient, à l'endroit où il fallait rire il riait, et ainsi de suite. On discerna donc en lui un grand sage, bien qu'il n'eût pas encore les attitudes d'un adulte, comme le parler etc.

Or, se trouvait auprès du Roi un Orateur – c'est-à-dire un parleur raffiné au verbe remarquable, qui savait exprimer et tourner des discours sublimes, des chants et des

וְגַם אָנִי הָיִיתִי שָׁם בֵּין בְּעֵלֵי הָעֲצָה, כִּי הַמֶּלֶךְ הָיָה אוֹהֵב אוֹתִי, וְהֵיטָה עֲצָתִי שְׂמִיתָנוּ לָהּ אֶת הַגִּבּוֹר, בְּאִשֶּׁר שֶׁהַגִּבּוֹר עָשָׂה לָנוּ כְּמָה מוֹבּוֹת, שְׂכַבְשׁ כְּמָה מְדִינּוֹת, עַל-כֵּן רָאִיוּ שְׂמִיתָנוּ לוֹ אֶת הַבֵּת-מַלְכָּה לְאִשָּׁה.

וְהוֹטְבָה עֲצָתִי מְאֹד וְהִסְכִּימוּ כָּלָם לָזֶה, וְהֵיטָה שְׂמִיחָה גְדוֹלָה שָׁם עַל שְׂמִצָּאוֹ חֲתָן לְהַבֵּת-מַלְכָּה.

וְהִשְׂיֵאוּ אוֹתָהּ עִם הַגִּבּוֹר, וַיֻּלְּדָה הַבֵּת-מַלְכָּה וְלָדָהּ, וְאוֹתוֹ הַתִּינּוֹק הָיָה יָפֵה-תֹאֵר מְאֹד מְאֹד, שְׁלֵא הָיָה יָפִי שֶׁל מִיִּן אֲנוּשֵׁי כָּלָל, וְשִׁעְרוֹתָיו הָיוּ שְׁלֵזָהב, וְהָיָה לָהֶם כָּל הַגִּוָּנִים, וּפְנָיו הָיוּ כְּפָנֵי חֲמָה, וְעֵינָיו הָיוּ אוֹרוֹת אַחֲרִים.

וְהַתִּינּוֹק הַזֶּה נּוֹלַד עִם חֲכָמָה גְּמוּרָה, כִּי רָאוּ בּוֹ תִכְךָ בְּשַׁעַת הַהוּלָדָה, שֶׁהוּא חָכֵם גְּמוּר, שְׂכַבְשָׁהוּ מְדַבְּרִים בְּנֵי-אָדָם, בְּמָקוֹם שְׂעָרִיכִין לְשַׁחֵק הָיָה שׁוֹחֵק, וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָּזֶה, כִּי הִכִּירוּ בּוֹ שֶׁהוּא חָכֵם גְּדוֹל, רַק שְׂעֵדִין אִין לוֹ הַתְּנוּעוֹת שֶׁל גְּדוֹל, כְּגוֹן דְּבוּר וְכִיּוֹצֵא.

וְהָיָה אֶצֶל הַמֶּלֶךְ מְלִיץ, דְּהֵינּוּ דְּבָרָן בְּעַל-לְשׁוֹן וּמְלִיצָה, שֶׁהָיָה יָכוֹל לְדַבֵּר וּלְהַמְלִיץ דְּבָרֵי צַחוֹת נְפִלְאִים מְאֹד, שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְהַמֶּלֶךְ.

louanges en l'honneur du Roi.

Et bien que l'Orateur soit déjà par lui-même très doué, cependant le Roi lui fit découvrir un chemin pour se hisser et accéder à la puissance subtile de l'éloquence. Ainsi devint-il un orateur inégalable.

Le Roi disposait également d'un Sage, qui était aussi de par lui-même d'une grande sagesse; néanmoins le Roi lui indiqua un chemin pour s'élever et acquérir la véritable sagesse. Grâce à cela, il était un sage exceptionnel.

Ainsi le Guerrier, de par lui-même, était un héros. Le Roi lui montra un chemin pour s'élever et obtenir la force; grâce à cela, il était un guerrier fabuleux et redoutable. Car il existe une épée suspendue dans les airs, et cette épée détient trois pouvoirs.

Lorsqu'on la brandit, tous les chefs d'armée reculent et battent en retraite, ce qui leur octroie la défaite, car lorsque les officiers décampent, il n'y a personne pour mener le combat, la guerre est donc perdue. Cependant, il est possible que certains ennemis restés pour se battre, s'approchent.

L'Épée comporte deux tranchants, qui détiennent deux pouvoirs : grâce au premier, tous les ennemis s'effondrent, grâce au second, ils sont atteints de la maladie ("daar"), leur

וְהַמְלִיץ הָיָה גַם מֵעֲצָמוֹ מְלִיץ נָאֵה,
אֵךְ הַמְלִךְ הִנְי"ל הִרְאָה לוֹ דֶּרֶךְ אֵיךְ
יַעֲלֶה לְקַבֵּל כַּחַת חֲכָמַת הַמְּלִיצָה,
וְעַל-יְדֵי זֶה הָיָה מְלִיץ נִפְלֵא מְאֹד.
מְאֹד.

גַּם הָיָה לְהַמְלִךְ חָכָם, וְהַחָכָם הָיָה
גַּם-כֵּן מֵעֲצָמוֹ חָכָם, אֵךְ הַמְּלִיצָה
הִרְאָה לוֹ דֶּרֶךְ, אֵיךְ יַעֲלֶה וּיקַבֵּל
חֲכָמָה, וְעַל-יְדֵי זֶה הָיָה חָכָם נִפְלֵא
מְאֹד.

וְכֵן הַגִּבּוֹר הָיָה גִבּוֹר מֵעֲצָמוֹ, וְהַמְּלִיצָה
הִרְאָה לוֹ דֶּרֶךְ אֵיךְ יַעֲלֶה וּיקַבֵּל
גִּבּוֹרָה, וְעַל-יְדֵי זֶה הָיָה גִבּוֹר נִפְלֵא
וְנוֹרָא מְאֹד, כִּי יֵשׁ חֶרֶב שְׁהִיא
תּוֹלָה בְּאֵוִיר הָעוֹלָם, וַיֵּשׁ לְהַחֲרֹב
הַזֹּאת שְׁלֹשׁ כַּחוֹת.

כְּשֶׁמִּגְבִּיהִין אֶת הַחֶרֶב, אֵזִי בּוֹרְחִים
וְנָסִים כָּל שָׂרֵי הַחֲיָלוֹת, וּמִמִּילָא יֵשׁ
לָהֶם מִפְּלָה, כִּי כְּשֶׁנָּסִים הַשָּׂרִים,
אֵין מִי שְׂיִנְהַג הַמְּלַחְמָה, וְאֵזִי אֵין
תְּקוּמָה בְּמִלְחָמָה, אֵךְ
אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֶפְשָׁר שְׂיִתְקַרְבוּ
הַנְּשָׂאָרִים לְמִלְחָמָה.

וַיֵּשׁ לְהַחֲרֹב הִנְי"ל שְׁנֵי פִּיּוֹת, וַיֵּשׁ
לָהֶם שְׁנֵי כַּחוֹת, שְׁעַל-יְדֵי חֵד אֶחָד
נוֹפְלִים כָּלָם, וְעַל-יְדֵי חֵד הַשְּׁנֵי
מִגִּיעַ לָהֶם הַחֲלִי (שְׁקוֹרִין "דַּאֵר"),
דְּהִינוּ שְׁבִשְׁרָם נִכְחָשׁ וְנָמַס כִּידוּעַ

chair s'amollit et se désagrège comme c'est bien connu, l'Eternel nous en préserve. C'est-à-dire qu'un simple mouvement de l'Epée, là où elle se tient, suffit pour asséner aux ennemis, le pouvoir détenu dans chacun des tranchants.

Le Roi montra au Guerrier le chemin qui mène à l'Epée, de là il obtint sa remarquable bravoure.

Pour ma part également, le Roi m'indiqua le chemin me concernant, j'y puisais donc ce dont j'avais besoin.

Par ailleurs, le Roi avait un Ami Fidèle, qui aimait le souverain d'un amour magnifique et redoutable, à tel point qu'il leur était absolument impossible de ne pas se voir un instant. Or, il est des moments où l'on doit se séparer un peu. Ils avaient donc des portraits qui les représentaient tous deux, et ils se contentaient de ces effigies, lorsqu'ils étaient séparés l'un de l'autre.

Sur ces portraits était représenté comment le Roi et l'Ami Fidèle s'aimaient mutuellement, comment ils s'étreignaient et s'embrassaient avec amour. Ces portraits avaient une vertu : celui qui les regardait, ressentait alors beaucoup d'amour, le sentiment d'amour s'épanchait sur celui qui observait ces effigies.

L'Ami Fidèle avait lui aussi reçu la

חלי זה רחמנא לצלן, הינו שרק על-ידי התנועה שעושין באותו החרב במקום שהיא, על-ידי זה מגיע להשונאים כנ"ל, דהינו על-ידי כל חר וחר הכח שיש לה.

והמלך הראה להגבור הדרך שיש להחרב הנ"ל, ומשם קבל גבורתו הגדולה.

וגם אני, הראה לי המלך הדרך לענין שלי, וקבלתי משם מה שאני צריך.

וכן היה להמלך אוהב נאמן, שהיה אוהב את עצמו עם המלך באהבה נפלאה ונוראה מאד מאד, עד שלא היה אפשר להם כלל שלא יראו זה את זה איזה שעה, אך אף-על-פי-כן יש שעות שצריכין להתפרד קצת, והיו להם צורות, שהיו מצירין צורת שניהם, והיו משעשעין עצמן ביאלו הצורות בעת שנפרדו אחד מהברו.

והצורות האלו היו מצירין איך המלך עם האוהב נאמן אוהבים עצמן ומחבקים ומנשקים עצמן באהבה גדולה, והיה סגולה לאלו הצורות, שמי שהיה מסתכל ביאלו הצורות, היה מגיע לו אהבה גדולה מאד הינו, שמדת האהבה באה למי שהיה מסתכל ביאלו הצורות.

וגם האוהב נאמן קבל האהבה מן

qualité d'amour de l'endroit que lui avait indiqué le Roi.

Advint le moment où chacun se rendit à son endroit pour y recevoir son pouvoir spécifique. C'est-à-dire que l'Orateur, le Guerrier et tous les gens du Roi partirent chacun à leur endroit pour y renouveler leur force.

Un jour, une grande tempête déferla sur le monde, qui bouleversa l'univers tout entier. Les mers devinrent des terres, les terres des mers. Le désert fut peuplé, les endroits habités furent désertés. Cette tempête renversa l'ordre universel. Elle entra dans le Palais du Roi, sans y causer aucun dommage. Cependant, la tourmente pénétra et s'empara de l'Enfant de la Princesse. Et dans le tumulte, aussitôt que le précieux Enfant fut enlevé, la Princesse courut après, de même la Reine, suivie du Roi, tous s'éparpillèrent on ne sait où. Nous tous étions absents alors, car chacun était parti à son endroit afin d'y renouveler ses forces. A notre retour, nous ne trouvâmes aucun d'entre eux. La Main aussi avait disparu.

Depuis, nous nous sommes tous dispersés et ne pouvons plus nous rendre, chacun à son endroit, pour y renouveler notre force. Car, après que le monde ait été entièrement inversé et bouleversé, que la mer soit devenue

הַמְּקוֹם שֶׁהָרָאָה לוֹ הַמֶּלֶךְ.

וְהִגִּיעַ הָעֵת שֶׁהָלְכוּ כָּל הַנְּ"ל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְקַבֵּל מִשָּׁם כּחוֹ, דְּהֵינּוּ הַמְּלִיץ וְהַגִּבּוֹר וְכָל אַנְשֵׁי הַמֶּלֶךְ הַנְּ"ל, כָּל אֶחָד וְאֶחָד עָלָה לְמְקוֹמוֹ הַנְּ"ל לְחַדֵּשׁ שָׁם כּחוֹ

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהָיָה רוּחַ סְעָרָה גְּדוּלָּה בְּעוֹלָם, וְהָרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה בְּלִבֵּל אֶת כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְהִפְךָ מַיִם לְיַבָּשָׁה וּמַיַּבָּשָׁה לַיָּם, וּמִמְדָּבָר יָשׁוּב וּמִיָּשׁוּב מְדָבָר, וְהִפְךָ אֶת כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וּבָא הָרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה לְתוֹךְ בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְלֹא עָשָׂה שָׁם שׁוּם הַזִּקָּה, רַק שָׁנְכַנְס הָרוּחַ סְעָרָה וְחִטַּף אֶת הַיֶּלֶד שֶׁל הַבַּת־מְלָכָה הַנְּ"ל, וּבְתוֹךְ הָרַעַשׁ (שְׁקוֹרִין "אוּמְפִיט"), הִתְכַּף כְּשֶׁחִטַּף אֶת הַתִּינּוֹק הַיָּקָר הַנְּ"ל, רָדְפָה הַבַּת־מְלָכָה אַחֲרָיו, וְכֵן הַמְּלָכָה וְכֵן הַמֶּלֶךְ, עַד שֶׁנִּתְפָּזְרוּ כֻּלָּם, וְלֹא נוֹדַע מְקוֹמָם אַיִם, וְאַנְחֵנוּ כִּלְנוּ לֹא הָיִינוּ בְּכָל זֶה, כִּי הָיִינוּ עוֹלִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ כּחוֹ כַּנְּ"ל, וּכְשֶׁחָזַרְנוּ וּבָאֵנוּ לֹא מְצָאֵנוּ אוֹתָם כֻּלָּם כַּנְּ"ל. וְגַם הַיָּד הַנְּ"ל נִפְאַבְּדָה אַז.

וּמֵאִז נִתְפָּזְרָנוּ כִּלְנוּ, וּמֵאִז אֵינּוּ יְכוּלִים עוֹד לְעֵלוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ כּחוֹ, כִּי אַחַר שֶׁנִּהְפָּךְ וְנִתְבְּלַבֵּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ וְנִחְלַפּוּ כָּל מְקוֹמוֹת הָעוֹלָם מַיִם

terre etc, il n'est absolument plus possible d'emprunter les chemins d'origine, il convient désormais d'utiliser d'autres chemins, en fonction des changements et modifications survenus à ces endroits. C'est pourquoi ne pouvions-nous plus retourner accéder chacun à son endroit pour y renouveler ses forces. Heureusement, l'empreinte laissée en chacun est elle aussi très importante. Et si le guerrier en question est bien le Guerrier du Roi, il est assurément un très grand guerrier. »

(il me semble qu'il manque ici une partie du récit - voir plus bas)

Tout cela constituait la réponse du Baal Téfilah aux gens du pays de la richesse. Ils écoutèrent ses paroles et en furent stupéfaits. Ils retinrent le Baal Téfilah et ne lui permirent pas de les quitter, peut-être le Guerrier qui venait à leur rencontre était-il le Guerrier en question, celui que le Baal Téfilah connaissait.

Or, le Guerrier allait en se rapprochant et il envoyait à chaque fois ses émissaires. Il atteint le pays, s'établit à l'extérieur de la ville et délégua des messagers; les habitants furent terrifiés.

Ils supplièrent le Baal Téfilah de leur donner un conseil. Celui-ci leur répondit qu'il fallait se renseigner sur le comportement et les agissements

לִיבְשָׁה וְכוּ' כַּנְּל בְּוֹדָאֵי אֵי אֶפְשָׁר
עָתָה לְעֵלוֹת בְּדַרְכֵי הָרְאשׁוֹנִים כִּי
עָתָה צְרִיכִים דְּרָכִים אַחֲרֵימָם, לְפִי
חֲלוּף וְשִׁנוּי הַמְּקוֹמוֹת.

וְעַל-כֵּן לֹא הָיִינוּ יְכוּלִים עוֹד לְחֹזֵר
וְלְעֵלוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ
לְחִדָּשׁ כַּחוֹ הַנְּל, אֲךָ הָרְשִׁימָה
שְׁנֵשְׂאָר אֵצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד הִיא
גַּם-כֵּן גְּדוּלָה מְאֹד, וְאִם הַגְּבוּר הַזֶּה
הוּא הַגְּבוּר שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנְּל, הוּא
בְּוֹדָאֵי גְבוּר גְּדוּל מְאֹד.

(נִרְאָה לִי שֶׁכָּאֵן חָסֵר קִצֵּת וְעֵין
לְמַטָּה).

כָּל זֶה הֵשִׁיב הַבַּעַל-תְּפִלָּה
לְהָאֲנָשִׁים הַנְּל, וְהֵם שָׁמְעוּ דְּבָרָיו
וְתָמְהוּ מְאֹד, וְהִחְזִיקוּ אֶת
הַבַּעַל-תְּפִלָּה וְלֹא הִנִּיחוּ אוֹתוֹ לֵילֶךְ
מֵאַתָּם כִּי אוֹלֵי הַגְּבוּר שָׁבָא עֲלֵיהֶם
הוּא הַגְּבוּר הַנְּל, שִׁישׁ
לְהַבַּעַל-תְּפִלָּה הַפְּרוֹת עִמוֹ:

וְהַגְּבוּר הַנְּל הָיָה הוֹלֵךְ וּמִתְקָרֵב
וְשׁוֹלַח בְּכָל פַּעַם שְׁלוּחָיו, עַד
שֶׁנִּתְקָרֵב וּבָא אֲלֵיהֶם, וְעַמַּד חוּץ
לְעִיר וְשָׁלַח לָהֶם שְׁלוּחָיו, וְנִתְיָרְאוּ
מְאֹד.

וּבִקְשׁוּ מֵהַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנְּל שִׁיתֵן
לָהֶם עֵצָה, וְאָמַר הַבַּעַל-תְּפִלָּה
שֶׁצְרִיכִין לְחַקֵּר תְּדַרְךָ וְהַתְּהַנְּהָה שֶׁל
אוֹתוֹ הַגְּבוּר, כִּדִּי שִׁיכִיר עַל-יְדֵי זֶה

du guerrier, pour savoir s'il s'agissait bien du même guerrier, c'est-à-dire le Guerrier du Roi.

Il sortit lui-même de la ville, en direction du Guerrier. Parvenu à son camp, il se mit à bavarder avec l'un des braves du Guerrier, c'est-à-dire l'un des gardes, afin de vérifier si le Guerrier était bien celui de sa connaissance. Il l'interrogea : « Quels sont vos exploits et comment vous êtes-vous liés à ce guerrier ? »

Le brave répondit au Baal Téfilah : « Voici ce qu'il s'est passé : étant donné que l'on trouve consigné dans les Livres des Chroniques en leur possession comment, un jour, une tempête s'étendit sur le monde et le mit sens dessus dessous; elle changea les mers en continents et inversement, transformant les déserts en lieux habités etc, ce vent bouleversa le monde entier. Le cataclysme passé, après qu'il eut retourné tout l'univers, l'humanité décida de se nommer un roi, ils réfléchirent à celui qui conviendrait pour être proclamé roi sur eux; après réflexion, ils déclarèrent : « Etant donné que l'essentiel est de parvenir à la finalité de l'existence, celui donc qui s'efforce le plus dans cette direction, celui-là mérite d'être roi. » Ils se mirent alors à rechercher qu'est-ce-que la raison d'être, et il se

אם הוא אותו הגבור דהינו הגבור של המלך הנ"ל.

והלך הבעל-תפלה ויצא אל הגבור הנ"ל, ובא אל המחנה של הגבור, והתחיל לדבר עם גבור אחד מגבוריו של הגבור, הינו עם אחד מהשומרים, כדי לחקור אם הוא אותו הגבור הנ"ל, ושאל אותו הבעל-תפלה: מה מעשיכם ואיך נתחברתם עם הגבור הזה.

השיב לו הינו אחד מהגבורים הנ"ל השיב להבעל-תפלה: מעשה שהיה כך היה: היות שנמצא כתוב בספרי דברי-הימים שלהם, (שקורין "קראויניקיש"), איך שהיה רוח סערה גדולה בעולם, והרוח סערה הפך את כל העולם כלו, שהפך מים ליבשה ומיבשה לים, וממדבר ישוב וכו', ובלבל את כל העולם כלו, ואחר הרעש והבלבול שנתבלבלו כל העולם, ישבו עצמן בני-העולם לעשות להם מלך, וחקרו מי ראוי לעשותו מלך עליהם, וחקרו ואמרו: באשר שעקר הוא התכלית, על-כן מי שהוא משתדל ביותר בהתכלית, הוא ראוי להיות מלך, והתחילו לחקור מהו התכלית, והיה ביניהם כתות כתות

constitua ainsi des clans.

Un premier clan déclara, que la raison d'être essentielle, c'est l'honneur; car on constate combien les hommages gouvernent le monde. Et si l'on manque de respect à un homme, que l'on exprime des paroles malveillantes à son sujet, on verse son sang. Pour tout le monde, le respect constitue l'essentiel. Et même après la mort, on s'applique à respecter le défunt, à l'ensevelir de manière honorable etc, on lui déclare que tout ce qui est fait, on le réalise pour lui rendre hommage, bien qu'après le décès, ni argent ni désir n'ont de valeur auprès du défunt, on s'en tient néanmoins aux hommages qui lui sont dûs.

Le respect représente donc le Principe et le But. Ils avançaient encore toute sorte de conceptions erronées et ridicules.

Ainsi, toutes les sectes énumérées plus bas, toutes avançaient nombre d'arguments pour justifier leur thèse dévoyée et stupide. Certaines sont développées plus bas. Cependant, le Rebbe – son souvenir soit bénédiction, ne souhaita pas décrire l'ensemble des arguments égarés apparaissant dans ces doctrines, car il s'y trouve des arguments si déroutants, qu'ils risquent de conduire, effectivement et à D.ieu ne

כַּת אֶחָת אָמְרוּ, שֶׁעֵקֶר הַתְּכֵלִית
הוּא כְבוֹד, כִּי אָנוּ רוֹאִים שֶׁהַכְּבוֹד
הוּא הָעֵקֶר אֵצֶל הָעוֹלָם, כִּי כְּשֵׁאִין
נוֹתְנִין לְאָדָם כְּבוֹדוֹ, דִּהְיִינוּ
שֹׁמְדֵבְרִים לוֹ אִיזָה דְבוּר כְּנֶגֶד
כְּבוֹדוֹ, יֵשׁ לוֹ שְׂפִיכוֹת-דָּמִים, כִּי
הָעֵקֶר הוּא הַכְּבוֹד אֵצֶל כָּל הָעוֹלָם,
וְאִפְלוּ לְאַחַר מִיתָה מִקְפִּידִים לְתַן
לְהַמֵּת כְּבוֹדוֹ, לְקַבְּרוֹ בְּכְבוֹד
וְכִיּוֹצֵא, וְאוֹמְרִים לוֹ, שְׂכָל מָה
שֶׁעוֹשִׂין, הַכֹּל עוֹשִׂין לָךְ בְּשִׁבִיל
כְּבוֹדְךָ, אֶף-עַל-פִּי שֶׁאַחַר מִיתָה
אֵין שִׁדְךָ מָמוֹן וְשׁוֹם תִּתְּאוּה אֵצֶל
הַמֵּת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן עַל כְּבוֹד הַמֵּת
מִקְפִּידִים.

נִמְצָא שֶׁהַכְּבוֹד הוּא הָעֵקֶר
הַתְּכֵלִית, וְכִיּוֹצֵא בְּסִבּוֹת כְּאֵלוֹ
שֶׁל מְבוֹכָה וְשִׁטוֹת.

וְכֵן כָּל הַכֹּתוֹת הַמְּבֹאָרִים לְמִטָּה,
כֻּלָּם הָיוּ לָהֶם סְבָרוֹת הַרְבֵּה לְדַעְתָּם
הַנְּבוֹכָה וְהַסְּכָלָה, וְקִצְתָּם מְבֹאָרִים
לְמִטָּה, אֲךָ רִבְנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה לֹא
רָצָה לְבֹאֵר כָּל הַסְּבָרוֹת הַנְּבוֹכוֹת
שֶׁיֵּשׁ בְּאֵלוֹ הַיְדְּעוֹת, כִּי יֵשׁ בְּזֶה
סְבָרוֹת נְבוֹכוֹת כָּל-כָּךְ, עַד שֶׁאֶפְשָׁר
חֵם וְשִׁלוֹם לְטַעוֹת בְּאַמֶּת בְּאֵלוֹ
הַסְּבָרוֹת שֶׁל שֶׁקֶר רַחֲמָנָא לְעֵלּוּ,

plaise, à de dangereuses interprétations mensongères.

Il fut décidé que pour leur part, le Principe d'existence était le respect; il convenait donc de rechercher un homme respecté, qui poursuivrait lui-même les honneurs et les atteindrait, ce qui correspond à la respectabilité de l'individu, étant honoré. Car, considéré et respecté, en poursuivant les honneurs, il favorise ainsi la nature, qui préconise le respect. Cet homme recherche donc la finalité et l'atteint, car la finalité c'est le respect (tout cela constituait leur conception stupide et déviante). Un tel homme devait donc être roi.

Ils partirent à la recherche de cet homme. Sur la route, ils croisèrent une procession qui escortait un vieux mendiant, suivi d'un cortège d'environ cinq cent hommes, tous tziganes. Le vieillard également tzigane, était lui-même aveugle, infirme et muet. Et tous ces gens le suivaient, faisant tous partie de sa famille : il avait des sœurs, des frères et toute une smala, si bien qu'ils formaient un rassemblement, qui le suivait et le transportait. Le vieux mendiant se montrait intraitable quant au respect qu'on lui devait, étant de nature très irascible. Il tempêtait sans cesse contre eux et ordonnait à chaque fois que ce soit

עד שנסכם אצלם שעקר התכלית הוא כבוד, על-כן צריכין לבקש איש מכבד, וגם שיהיה רודף אחר הכבוד, הינו שיהיה רודף אחר הכבוד וישיג את הכבוד שזהו איש מכבד, שיש לו כבוד, כי מאחר שהוא איש מכבד, שיש לו כבוד והוא רודף אחר כבוד ומסיע את הטבע, שהיא רוצה בכבוד כנ"ל, נמצא שזה האיש משתדל אחר התכלית ומשיגו, כי התכלית הוא כבוד כל זה היה דעתם הסכלה והנבוכה, כנ"ל, על-כן זה האיש ראוי להיות מלך.

והלכו לבקש איש כזה והלכו ומצאו, שהיו נושאים את "בעטליר" זקן אחד, והלכו אחריו לערך חמשה מאות אנשים, כלם "ציגיינרים", וגם הוא היה "ציגיינר", והבעטליר הזה היה עור ועקם ואלם, והאנשים הנ"ל הלכו אחריו, כי כלם היו אנשי המשפחה שלו, כי היו לו אחיות ואחים וזרע מרעים שלו, עד שנעשה מהם קבוץ הנ"ל, שהלכו אחריו ונשאו אותו, והוא הקפיד מאד על כבודו, כי היה בעסן גדול, וכועס בכל פעם עליהם בקפידות גדולות, וצוה בכל פעם שינשאו אותו אנשים אחרים וכעס בכל פעם עליהם.

d'autres qui le portent, s'irritant constamment à leur rencontre.

Ce vieux mendiant symbolisait donc un modèle d'homme honorable et respecté, qui recherchait également les hommages, et se montrait intransigeant quant au respect dû. Il plut donc à la secte en quête d'honneurs, qui le proclama roi.

Et puisque la contrée habitée influence également la façon de vivre – en effet, il se trouve que tel pays favorise et incite aux marques de respect, de même qu'il existe une contrée qui encouragera un autre trait de caractère. Ce groupe de personnes qui considérait que le principe de vie était le respect, rechercha donc un territoire qui convienne aux honneurs. Ils découvrirent un tel pays et s'y installèrent.

Un autre groupe déclara que le respect n'était pas l'essentiel de l'existence. Selon leur opinion, la finalité de la vie était le meurtre. En effet, nous constatons que toute création est destinée à disparaître, tout ce qu'il y a dans le monde: les végétaux, les fruits, les hommes et tout ce que le monde renferme, tout est appelé à la disparition et à l'anéantissement.

Le principe de toute chose est donc l'extinction et l'expiration.

Aussi le meurtrier, celui qui tue et

נִמְצָא שְׂוֵה הַבְּעֻטְלִיר הַזֶּקֶן הוּא אִישׁ מְכַבֵּד גָּדוֹל, שְׂיִישׁ לוֹ כְּבוֹד כָּזֶה, וְגַם רוֹדֵף אַחַר הַכְּבוֹד, כִּי הוּא מְקַפֵּיד כָּל-כָּף עַל כְּבוֹדוֹ בְּנִ"ל, עַל-כֵּן הוֹטֵב בְּעֵינַי הַבַּת הַזֹּאת הַבְּעֻטְלִיר הַזֶּה, וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

וְלִהְיוֹת גַּם אֶרֶץ גּוֹרָמַת, כִּי יֵשׁ אֶרֶץ שְׂגוֹרָמַת וּמְסֻנָּלַת לְכְבוֹד, וְכֵן יֵשׁ אֶרֶץ גּוֹרָמַת לְמִדָּה אַחֲרַת, עַל-כֵּן אִלּוּ הַבַּת שִׁחְקוּ לְעַצְמָם שֶׁעַקֵּר הַתְּכֵלִית הוּא כְּבוֹד, בְּקִשׁוֹ אֶרֶץ גּוֹרָמַת לְכְבוֹד, וּמְצָאוּ מְדִינָה שְׂמֻסְנָלַת לָזֶה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם

כַּת אַחֲרַת אָמְרוּ, שְׂאִין הַכְּבוֹד עַקֵּר הַתְּכֵלִית, וְחִקְרוּ שֶׁעַקֵּר הַתְּכֵלִית הוּא רְעִיחָה, כִּי אָנוּ רוֹאִים שְׂכָל הַדְּבָרִים נִכְלִים וְנִפְסָדִים, וְכֹל מֵה שְׂיִישׁ בְּעוֹלָם: עֲשׂוּבִים וְצִמְחִים וּבְנֵי-אָדָם וְכֹל מֵה שְׂיִישׁ בְּעוֹלָם, הַכֹּל צָרִיךְ לָבוֹא לְכִלְיוֹן וְהַפְּסָד.

נִמְצָא שֶׁתְּכֵלִית הַכֹּל הוּא הַכִּלְיוֹן וְהַפְּסָד.

עַל-כֵּן הָרוּצַת, שֶׁהוּא הוֹרֵג וּמְכַלֵּה

supprime d'autres hommes, s'emploie ainsi à conduire le monde vers sa finalité.

Ils s'accordèrent à penser que le meurtre représentait La Raison d'être. Ils recherchèrent donc un homme qui fût un meurtrier, coléreux et envieux à l'excès, car un tel homme était plus proche de la finalité de toute chose, selon leur esprit égaré, et il convenait qu'il soit roi.

Ils partirent à sa recherche, et entendirent un grand cri. Ils demandèrent quel était ce cri. On leur répondit, que ce cri provenait de ce qu'un individu venait d'égorger son père et sa mère.

Ils déclarèrent : « Existe-t-il un meurtrier plus vaillant et coléreux que celui-ci, qui assassinerait père et mère ? Cet homme a compris la finalité de l'existence »

Cela leur plut. Ils le choisirent pour roi et se cherchèrent un territoire susceptible de conduire au meurtre. Ils optèrent pour un endroit de montagnes et hauteurs, lieu de prédilection des assassins. Ils se rendirent là-bas et s'y installèrent avec leur roi.

Une autre secte affirma que méritait de régner l'individu qui posséderait des aliments en abondance mais ne consommerait pas la nourriture commune aux mortels, uniquement

בְּנֵי-אָדָם, נִמְצָא שֶׁהוּא מְרַבֵּה לְהַבְיֵא אֶת הָעוֹלָם אֶל הַתְּכֵלִית.

עַל-כֵּן נִסְכַּם בֵּינֵיהֶם שֶׁהַתְּכֵלִית הוּא רְצִיחָה, וּבִקְשׁוּ אִיזָה אִישׁ שִׁיחִיָּה רוֹצֵחַ וְכַעֲסָן וּבְעַל-קִנְיָאָה בְּיוֹתֵר, כִּי אִישׁ כָּזֶה הוּא קָרוֹב יוֹתֵר אֶל הַתְּכֵלִית לְפִי דַעְתָּם הַנְּבוֹכָה, וְהוּא רְאוּי לְהִיּוֹת מֶלֶךְ.

וְהִלְכוּ לְבַקֵּשׁ, וְשָׁמְעוּ קוֹל צְעָקָה, וְשָׁאֲלוּ מִהוּ קוֹל הַצְּעָקָה הַזֹּאת, וְהַשִּׁיבוּ לָהֶם, שֶׁקוֹל הַצְּעָקָה הִיא: הַיּוֹת שֶׁאֶחָד שָׁחַט אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ.

עָנוּ וְאָמְרוּ: וְכִי יֵשׁ רוֹצֵחַ אַבִּיר-לֵב וְכַעֲסָן יוֹתֵר מִזֶּה, שִׁיחֵרַג אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ. הָאִישׁ הַזֶּה הַשִּׁיג אֶת הַתְּכֵלִית.

וְהוֹטֵב בְּעֵינֵיהֶם, וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְמֶלֶךְ, וּבִקְשׁוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרְמַת לְרְצִיחָה, וּבָחֲרוּ לָהֶם בְּמָקוֹם הָרִים וּגְבָעוֹת, שֶׁהוּא מְקוֹם הַרוֹצְחִים וְהִלְכוּ לָשֵׁם וַיָּשֻׁבוּ שָׁם עִם מַלְכָּם:

כַּת אַחֲרַת אָמְרוּ שֶׁרְאוּי לְמֶלֶךְ מִי שִׁישׁ לוֹ שִׁפְעַ מְזוֹנוֹת הָרֵבָה וְאִינוּ נִזּוֹן מִמְזוֹנוֹת שֶׁל שְׂאֵר בְּנֵי-אָדָם, רַק מִמְזוֹנוֹת דְּבָקִים כְּגוֹן חֶלֶב, כִּדִּי שֶׁלֹא יִתְנַשֵּׁם שְׂכָלוֹ, וְאִישׁ כָּזֶה רְאוּי

des aliments délicats - tels que du lait, afin que son esprit ne s'appesantisse pas de matière. Un tel homme mériterait de régner; toutefois, ils ne trouvèrent pas immédiatement un tel homme, qui ne se nourrisse pas comme les autres. Ils se choisirent pour l'heure un homme riche qui possédait une grande abondance de nourriture, en attendant de trouver quelqu'un à leur convenance, c'est-à-dire qui ne consommerait etc. Le riche fut donc nommé roi, jusqu'à qu'ils découvrent la personne adéquate; alors, le riche abdiquerait et ils proclameraient roi cette personne. Ils se choisirent une contrée favorable à leur vision des choses, ils partirent et s'y installèrent.

Les membres d'un autre clan décidèrent que c'est une belle femme qui devait régner, car la raison de l'existence est que le monde soit peuplé, c'est pour cela qu'il a été créé. Et puisqu'une belle femme éveille le désir de procréation, c'est elle par conséquent qui mérite de gouverner. Ils se choisirent une belle femme qui régna sur eux. Ils recherchèrent un pays qui convienne à leur doctrine, ils partirent et s'y installèrent.

Un autre groupe déclara que le but était la parole. C'est elle en effet qui différencie l'être humain de l'animal; et puisqu'elle constitue la supériorité

לְמֶלֶךְ, אֲךָ לֹא מָצְאוּ תִכְרֵךְ אִישׁ כְּזֶה, שְׁלֹא יִהְיֶה נֶזֶן מְזֻזָּנוֹת שֶׁל שְׂאֵר בְּנֵי-אָדָם, וּבָחֲרוּ לָהֶם לְפִי שְׁעָה אִישׁ עֹשִׂיר שֵׁישׁ לוֹ שִׁפְעַת מְזֻזָּנוֹת הַרְבֵּה, עַד אֲשֶׁר יִמָּצְאוּ אִישׁ כְּרֻצֹנָם, דִּהְיִנוּ שְׁלֹא יִהְיֶה נֶזֶן וְכוּ' כַּנ"ל, וּלְפִי שְׁעָה עָשׂוּ אֶת הָעֹשִׂיר לְמֶלֶךְ, עַד אֲשֶׁר יִמָּצְאוּ אִישׁ כַּנ"ל, אֲזִי יֵרֵד הָעֹשִׂיר מִן הַמְּלוּכָה, וַיִּקְבְּלוּ אֶת אוֹתוֹ הָאִישׁ לְמֶלֶךְ, וּבָחֲרוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרָמַת לְזֶה, וְהִלְכוּ וַיָּשִׁבוּ שָׁם:

כַּת אַחֲרַת אָמְרוּ שְׂיִפְת־תֵּאֵר רְאוּיָה לְמֶלֶךְ, כִּי עֵקֶר הַתְּכִלִּית, שְׂיִהְיֶה הָעוֹלָם מִיָּשֵׁב, כִּי לְזֶה נִבְרָא הָעוֹלָם, וּמֵאַחַר שְׂהִיפְת־תֵּאֵר מְעוֹרֶרֶת תֵּאֵוֶה זֹו לְיִשׁוּב הָעוֹלָם, נִמָּצֵא שְׂהִיא מְבִיָּאָה אֶל הַתְּכִלִּית, עַל-כֵּן יִפְת־תֵּאֵר רְאוּיָה לְמֶלֶךְ, וּבָחֲרוּ לָהֶם יִפְת־תֵּאֵר וּמְלָכָה עֲלֵיהֶם, וּבִקְשׂוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרָמַת לְזֶה, וְהִלְכוּ וַיָּשִׁבוּ שָׁם:

כַּת אַחֲרַת אָמְרוּ שְׂעֵקֶר הַתְּכִלִּית הוּא הַדְּבֹר, כִּי מוֹתֵר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה הוּא הַדְּבֹר, וּמֵאַחַר שְׂזֶה עֵקֶר הִיתְרוֹן שֵׁישׁ לְאָדָם, עַל-כֵּן זֶהוּ

de l'homme, la parole est donc pour lui le principe de vie. Ils recherchèrent donc un orateur, qui fût éloquent, connût de nombreuses langues et parla abondamment et sans arrêt. Un tel individu obéissait certainement au "principe". Ils croisèrent sur leur route un français fou qui allait, se parlant à lui-même. Ils lui demandèrent s'il savait plusieurs langues. Il en connaissait de nombreuses. Cet homme avait donc atteint la finalité de la vie, selon leur raison égarée, il était éloquent, parlait de nombreuses langues, et s'exprimait abondamment, il dialoguait même tout seul. Cet homme le plut donc et ils le prirent pour roi. Ils se choisirent un pays qui corresponde à leur vision des choses, s'y rendirent et s'y installèrent avec leur roi. Celui-ci les conduisit certainement "sur le droit chemin".

Une secte encore, déclara que la principale raison de vivre est la joie. Lorsqu'un garçon naît, on est joyeux; lors d'un mariage, on est joyeux; lorsque l'on conquiert un pays, on est joyeux. Le principe universel est donc la joie. Aussi aspirèrent-ils après un homme qui fût toujours joyeux, adhérant en cela au principe de la vie, un tel homme règnerait sur eux. Ils se mirent en route et rencontrèrent un non-juif vêtu d'un habit

עקר התכלית. על-כן בקשו להם איש דבֶּרֶן, שִׁיהִיָּה בְּעַל-לְשׁוֹן, שִׁידַע כִּמְהָ לְשׁוֹנוֹת וַיִּרְבֶּה לְדַבֵּר תָּמִיד, כִּי אִישׁ כֵּזֶה הוּא אֵצֶל התכלית. וְהָלְכוּ וּמָצְאוּ אִישׁ עֲרֻפְתִּי מְשֻׁנֵּעַ, שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ וּמְדַבֵּר לְעַצְמוֹ, וּשְׂאֵלוֹהוּ אִם יוֹדֵעַ לְשׁוֹנוֹת, וְהָיָה יוֹדֵעַ כִּמְהָ לְשׁוֹנוֹת, וְאִישׁ כֵּזֶה בּוֹדֵאי הַשֵּׁנִיג התכלית לְפִי דַעְתָּם הַנְּבוֹכָה, מֵאַחַר שֶׁהוּא בְּעַל-לְשׁוֹן, שִׁיּוֹדֵעַ כִּמְהָ לְשׁוֹנוֹת וּמְדַבֵּר הַרְבֵּה מְאֹד, כִּי הוּא מְדַבֵּר אֶפְלוּ לְעַצְמוֹ, עַל-כֵּן הוֹטֵב בְּעֵינֵיהֶם אִישׁ הַזֶּה, וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ לְמִלְכָּה, וּבָחֲרוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרָמַת לְעֵנִיז שְׁלָהֶם, וְהָלְכוּ וַיֵּשְׁבוּ שָׁם עִם מְלָכָם, וּבּוֹדֵאי הַנְּהִיג אוֹתָם בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר:

כַּת אַחֲרַת אָמְרוּ שֶׁעֵקֶר התכלית הוּא שְׂמֵחָה, כִּי כְּשֶׁנּוֹלָד בֵּן שְׂמֵחִים, כְּשִׁישׁ חֲתָנָה שְׂמֵחִים, כְּשֶׁכּוֹבְשִׁים אִיזָה מְדִינָה שְׂמֵחִים. נִמְצָא שֶׁתְּכִלִּית הַכֹּל הוּא שְׂמֵחָה. עַל-כֵּן בִּקְשׁוּ אִישׁ שִׁיהִיָּה שְׂמֵחַ תָּמִיד, נִמְצָא שֶׁהוּא אֵצֶל התכלית וְהוּא יְהִיָּה מְלֶכֶךְ עֲלֵיהֶם. וְהָלְכוּ וּמָצְאוּ שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עֶרְל אֶחָד בְּכַתְּנַת בּוּזֵי כְּדָרְבוֹ, וְנָשָׂא פְּלַעֲשִׁיל יַיִן-שְׂרָף, וְהָלְכוּ אַחֲרָיו כִּמְהָ עֶרְלִים. וְזֶה

constamment souillé, et qui tenait en main une bouteille d'alcool. Plusieurs non-juifs l'accompagnaient. Or, ce non-juif était très gai car particulièrement saoul. Ils constatèrent qu'il était très gai et sans souci, aussi leur plut-il, car il avait atteint le "but", que représente la joie. Ils le proclamèrent roi, et ce dernier les guida certainement sur "le droit chemin". Ils se choisirent un pays qui leur convienne, une contrée où poussaient des vignes etc, pour faire du vin, et de l'alcool avec les pépins. Que rien ne soit gaspillé, car l'essentiel pour eux consistait à boire, s'enivrer et être toujours joyeux, même si leur gaieté n'avait aucune raison d'être – car rien ne justifiait leur allégresse; malgré tout, le principe essentiel chez eux était d'être joyeux constamment, sans raison. Ils se choisirent un pays qui convienne, partirent et s'y installèrent.

Un groupe de plus annonça que l'essentiel était la sagesse. Il se cherchèrent un grand sage et le choisirent pour roi. Ils recherchèrent un territoire qui favorise la sagesse, partirent et s'y installèrent.

Une autre secte assura que la finalité principale était de prendre soin de soi par la nourriture et la boisson, afin de fortifier son corps. Ils cherchèrent donc un colosse aux membres

הָעֶרְל הָיָה שְׂמֵחַ מְאֹד כִּי הָיָה שְׂכֹר מְאֹד, וְרָאוּ שְׂוֵה הָעֶרְל הוּא שְׂמֵחַ מְאֹד, וְאִין לוֹ שׁוֹם דְּאָגָה, עַל-בֵּן הוֹטֵב בְּעֵינֵיהֶם הָעֶרְל הַזֶּה, כִּי הִשִּׁיג אֶת הַתְּכֵלִית, שֶׁהוּא שְׂמֵחָה, וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם, וּבִדְאֵי הִנְהִיג אוֹתָם בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל, וּבְחָרוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרְמַת לְעֵנִין שְׂלָהֶם, דְּהִינּוּ מְקוֹם כְּרָמִים וְכִוּוּצָא, שִׁיְהִיו עוֹשִׂין יַיִן וּמֵהַחֲרָצְנִים יְהִיו עוֹשִׂין יַיִן-שְׂרָף, וְלֹא יִלְךְ שׁוֹם דְּבַר לְאַבּוּד, כִּי זֶהוּ עֵקֶר הַתְּכֵלִית אֲצֵלָם לְשִׂתוֹת וְלִהְשִׂתֵּיכֶר וְלִהְיוֹת שְׂמֵחַ תָּמִיד, אַף-עַל-פִּי שְׂאִין שׁוֹם שִׂיכּוֹת וְעֵנִין לְשִׂמְחָתָם, כִּי אִין לָהֶם כְּלָל עַל מַה לְשִׂמְחָה, אַף-עַל-פִּי-כֵן זֶה הָיָה עֵקֶר הַתְּכֵלִית אֲצֵלָם לִהְיוֹת שְׂמֵחַ תָּמִיד עַל לֹא דְבַר, וּבְחָרוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרְמַת כַּנָּ"ל, וְהָלְכוּ וַיֵּשְׁבוּ שָׁם:

בַּת אַחֲרַת אָמְרוּ שְׁעֵקֶר הוּא חֲכָמָה, וּבִקְשׁוּ לָהֶם חָכָם גָּדוֹל וְעָשׂוּ אוֹתוֹ מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם, וּבִקְשׁוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרְמַת לְחֲכָמָה, וְהָלְכוּ וַיֵּשְׁבוּ שָׁם:

בַּת אַחֲרַת אָמְרוּ שְׁעֵקֶר הַתְּכֵלִית הוּא לְהִשְׁגִּיחַ עַל עֲצָמוֹ בְּאִכְלָהּ וּשְׂתִיָּהּ, (שְׂקוֹרִין "פִּילֹוּיִן"), לְגִדֵּל הָאִיבָרִים. וּבִקְשׁוּ בְּעַל-אִיבָרִים שִׁישׁ לוֹ אִיבָרִים גְּדוֹלִים וּמִשְׁגִּיחַ

puissants qu'il veillerait à accroître, car lorsque ses membres sont grands, sa part en ce monde est plus importante, il y occupe davantage de place, et il se situe plus près de la finalité, qui consiste à développer son corps. Un tel individu mérite donc de régner. Ils allèrent et trouvèrent un homme de grande taille. Il leur plut, ses membres étaient très longs, l'individu correspondait à leur finalité. Ils le choisirent pour roi, cherchèrent un pays qui convienne et partirent s'y installer.

Il y avait un groupe différent dont les adeptes déclarèrent que toutes ces raisons ne désignaient nullement une finalité, le but ultime consistait à s'adonner à la prière, louer l'Eternel béni-soit-Il, être humble et modeste. Ils recherchèrent un Maître de Prières et en firent leur roi. (le lecteur comprendra de lui-même, que toutes les sectes s'étaient égarées dans de lamentables stupidités, seul ce dernier groupe avait distingué la vérité authentique, bienheureux soient-ils).

Tout ce récit, l'un des guerriers le raconta au Baal Téfilah. Il ajouta que tous les vaillants du Guerrier étaient membres de la secte qui prônait un corps développé et s'étaient auparavant choisis pour roi un colosse.

Un jour, un de leur camps avançait

לְגִדְלֵי הָאֵיבָרִים כְּנִ"ל, כִּי מֵאַחַר שֵׁישׁ לֹא אֵיבָרִים גְּדוּלִים, יֵשׁ לֹא חֵלֶק יוֹתֵר בְּעוֹלָם כִּי הוּא תוֹפֵס מְקוֹם יוֹתֵר בְּעוֹלָם, וְהוּא סְמוּךְ יוֹתֵר אֶל הַתְּכֵלִית, כִּי זֶהוּ הַתְּכֵלִית לְגִדְלֵי הָאֵיבָרִים, עַל-כֵּן אִישׁ כָּזֶה רָאוּי לְמִלְכָּה. וְהִלְכוּ וּמָצְאוּ אִישׁ אֶרֶץ, (שְׁקוֹרִין "וּוִינְגִיר"), וְהוֹטֵב בְּעֵינֵיהֶם, כִּי הוּא בַעַל-אֵיבָרִים וְסְמוּךְ אֶל הַתְּכֵלִית, וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ לְמִלְכָּה, וּבִקְשׁוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרְמַת לָזֶה, וְהִלְכוּ וַיָּשָׁבוּ שָׁם.

וְהִיְתָה כַּת אַחֲרַת שֶׁאָמְרוּ, שְׂאִין כָּל זֶה תְּכֵלִית, רַק עֵקֶר הַתְּכֵלִית הוּא רַק לְעֶסֶק בַּתְּפִלָּה לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ וְלִהְיוֹת עֲנֹו וּשְׂפֵל-בְּרַךְ וְכוּ', וּבִקְשׁוּ לָהֶם בַּעַל-תְּפִלָּה אֶחָד, וַעֲשׂוּ אוֹתוֹ לְמִלְכָּה עֲלֵיהֶם. (וְהִמְעִין מֵאֱלֹו יְבִין, שְׂפֵל הַכַּתוֹת הַנִּ"ל, כֹּלָם טָעוּ מְאֹד בְּמַבּוּכוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד, רַק זֹאת הַכַּת הָאַחֲרוֹנָה כִּוְנוּ הָאֱמֶת, אֲשֶׁרִי (לָהֶם)

כָּל זֶה סֵפֶר אֶחָד מֵהַגְּבוּרִים הַנִּ"ל לְהַבְעֵל-תְּפִלָּה, וְסֵפֶר לֹא שֶׁהֵם, דִּהְיֵנוּ אֵלֹו הַגְּבוּרִים שְׁנַתְּחַבְּרוּ עִם הַגְּבוּר הַנִּ"ל, הֵם מִן הַכַּת שֶׁל בַּעַל-הָאֵיבָרִים, שֶׁקִּבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְמִלְכָּה בַּעַל-אֵיבָרִים אֶחָד כְּנִ"ל.

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהִלְכוּ מִחֲנֵה אַחַת מֵהֶם

avec les chariots qui suivent les légions, transportant nourriture, boissons et équipement divers. Devant de tels colosses, le monde entier tremblait certainement, car il s'agissait d'individus impressionnants de par leur stature et leur puissance; et tout celui qui les croisait, s'écartait assurément de leur route.

Or, tandis que le camp progressait, vint à eux un guerrier – celui dont nous nous entretenons et qui les conduit désormais. Or, ce guerrier, lorsqu'il les rencontra, ne s'écarta pas de leur route, il pénétra dans leur campement et les dispersa deci-delà. Les soldats tremblèrent devant lui, il s'engouffra dans les chariots qui suivaient les troupes et dévora tout ce qui s'y trouvait. Les soldats furent stupéfaits de sa vaillance, le Guerrier ne craignait nullement la troupe, il avait pénétré dans leurs rangs et englouti toutes les provisions des chariots. Ils se jetèrent de suite à ses pieds et l'acclamèrent : « Vive le roi ! » , persuadés selon leur théorie qu'un tel héros méritait de régner, puisque le Principe était chez eux d'être un gaillard aux larges dimensions etc. Leur roi abdiquerait certainement en sa faveur, puisqu'il était un tel brave, la royauté lui revenait. C'est ce qui advint. Le Guerrier rencontré fut proclamé roi sur l'assemblée,

עם הָעֲגָלוֹת שֶׁהוֹלְכִין אַחֲרֵי הַמַּחֲנֶה,
(שְׁקוֹרִין "אִיבָאוּ"), שְׁמוֹלִיכִין
אַחֲרֵיהֶם מֵאֵכֶל וּמִשְׁתֵּה וְכִיּוֹצֵא.
וְאֵלוּ הַבְּעֵלִי-אִיבָרִים, הִיָּתָה בְּיָדָי
אִמָּתָן מִטְּלַת עַל הַבְּרִיּוֹת, כִּי הָיוּ
אֲנָשִׁים גְּדוֹלִים וְגִבּוֹרִים, וּבְיָדָי מִי
שִׁפְנַע בָּהֶם נָטָה מִן הַדֶּרֶךְ.

וַיְהִי כִּאֲשֶׁר הָלְכוּ הַמַּחֲנֶה הַזֶּה, בָּא
כְּנֻגָדָם גִּבּוֹר אֶחָד וְהוּא הַגִּבּוֹר
הַזֶּה, שֶׁהוֹלֵךְ עִתָּה עִמָּהֶם כְּנִ"ל,
וְהַגִּבּוֹר הַזֶּה, כְּשָׂבָא כְּנֻגָד הַמַּחֲנֶה
לֹא נָטָה מִן הַדֶּרֶךְ, וְנִכְנַס בְּתוֹךְ
הַמַּחֲנֶה, וּפִזַּר אוֹתָם לְכָאן וּלְכָאן,
וְנִתְיָרְאוּ אֲנָשֵׁי הַמַּחֲנֶה מִלְּפָנָיו,
וְהוּא נִכְנַס לְתוֹךְ הָעֲגָלוֹת הַזֶּה, לְ
שֶׁהוֹלְכִין אַחֲרֵי הַמַּחֲנֶה, וְאָכַל כָּל
מַה שֶׁהָיָה שָׁם, וְנִפְלָא הַדָּבָר
בְּעֵינֵיהֶם מְאֹד מְאֹד עַל גְּדֻלַּת
גִּבּוֹרָתוֹ, שֶׁלֹּא הָיָה מִתִּירָא מִן
הַמַּחֲנֶה כָּלֵל, וְנִכְנַס בְּתוֹכָם, וְאָכַל
כָּל מַה שֶׁהָיָה עַל הָעֲגָלוֹת כְּנִ"ל,
וְתִכְרַךְ וּמִיד נָפְלוּ לְפָנָיו וְאָמְרוּ לוֹ:
יְחִי הַמֶּלֶךְ, כִּי יָדְעוּ שֶׁגִּבּוֹר כָּזֶה
בְּיָדָי רָאוּי לְמֶלֶךְ לְפִי דַעְתָּם,
שֶׁעֵקֶר הַתְּכֵלִית הוּא מִי שֶׁהוּא
בְּעַל-אִיבָרִים כְּנִ"ל, וּבְיָדָי יִמְחַל לוֹ
הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלוּכָה, מֵאַחַר שֶׁנִּמְצָא
גִּבּוֹר בְּעַל-אִיבָרִים כָּזֶה, כִּי לוֹ רָאוּי
הַמְּלוּכָה, וְכֵן הָיָה, שֶׁנִּתְקַבַּל זֶה
הַגִּבּוֹר הַזֶּה, שֶׁבָּא כְּנֻגָדָם, לְמֶלֶךְ
עַל הַכֶּת הַזֹּאת שֶׁנִּחְקַר אֲעֵלָם

persuadée que l'essentiel était un corps développé etc.

« Et c'est lui, le Guerrier que nous suivons actuellement pour conquérir le monde ». Lui cependant, c'est-à-dire le Guerrier, devenu leur roi, avoue que son projet est tout autre, son objectif n'est pas de soumettre le monde à sa domination, son intention est tout autre.

Tout cela était les propos tenus par l'un des soldats au Baal Téfilah, qui l'avait questionné comment ils avaient rejoint le Guerrier; le soldat avait raconté tout cela. Le Baal Téfilah l'interrogea : « En quoi consistent les exploits de ce Guerrier, votre roi ? » Le soldat lui répondit : « Un pays refusa de se soumettre à lui, le Guerrier prit l'épée qu'il possède, cette épée a trois pouvoirs : lorsqu'on la brandit, tous les chefs d'armée s'enfuient etc », c'est-à-dire les trois forces décrites plus haut.

En entendant cela, le Baal Téfilah comprit qu'il s'agissait assurément du Guerrier du Roi, il demanda s'il pouvait rencontrer ce Guerrier, leur roi. Ils lui répondirent qu'ils allaient l'informer de la chose et lui demander s'il acceptait de le recevoir. Ils allèrent et consultèrent le Guerrier, ce dernier permit qu'on l'introduise.

שְׁעָקָר הוּא בְּעַל-אִיבָרִים כַּנְּל,

וְהוּא הוּא הַגִּבּוֹר, שְׁאָנוּ הוֹלְכִין עִתָּה עִמּוֹ לְכַבֵּשׁ הָעוֹלָם, וְהוּא אוֹמֵר הִינוּ זֶה הַגִּבּוֹר, שְׁנַעֲשֶׂה עִתָּה מְלֶךְ עֲלֵיהֶם, שְׂיִישׁ לוֹ בְּזֶה כּוֹנֵן אַחֲרַת בְּמָה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְכַבֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם, כִּי אֵין כּוֹנֵנְתוֹ כָּלֵל לְזֶה שְׂיִהְיֶה הָעוֹלָם כְּבוּשׁ תַּחֲתָיו, רַק שְׂיִישׁ לוֹ כּוֹנֵן אַחֲרַת בְּזֶה.

כָּל זֶה הֵם דְּבָרֵי אֶחָד מֵהַגִּבּוֹרִים, שֶׁסִּפֵּר כָּל זֶה לְהַבְעֵל-תְּפִלָּה, שֶׁשָּׂאֵל לוֹ אֵיךְ נִתְחַבְּרוּ עִם הַגִּבּוֹר כַּנְּל, הַשִּׁיב לוֹ כָּל זֶה. שָׂאֵל לוֹ הַבְּעֵל-תְּפִלָּה: וּמָה עֲנִין גְּבוּרְתוֹ שֶׁל זֶה הַגִּבּוֹר הַנְּל, שֶׁהוּא הַמְּלֶךְ שְׁלָכֶם. הַשִּׁיב לוֹ: הֵייתָ שְׁמַדִּינָה אַחַת לֹא רָצוּ לְהַכְנִיעַ עֲצָמָן תַּחֲתָיו, וְלָקַח הַגִּבּוֹר הַזֶּה הַחֶרֶב שְׂיִישׁ לוֹ, וְהַחֶרֶב שְׁלוֹ יֵשׁ לָהּ שְׁלֹשָׁה כַּחוֹת: כְּשֶׁמִּגְבִּיהִין אוֹתָהּ בּוֹרְחִין כָּל שָׂרֵי הַחֲיָלִים וְכוּ' הִינוּ שְׁלֹשָׁה כַּחוֹת הַמְּבַאֲרִים לְמַעְלָה.

כְּשֶׁשָּׁמַע זֹאת הַבְּעֵל-תְּפִלָּה, הִבִּין שֶׁזֶהוּ בּוֹדְאֵי הַגִּבּוֹר שֶׁל הַמְּלֶךְ הַנְּל, וּבִקֵּשׁ הַבְּעֵל-תְּפִלָּה, אִם אֶפְשָׁר שְׂיִתְרָאָה פָּנִים עִם זֶה הַגִּבּוֹר שֶׁהוּא הַמְּלֶךְ שְׁלָהֶם. הַשִּׁיבוּ לוֹ, שְׂיִוְדִיעוּ הַדְּבָר לְהַגִּבּוֹר וְיִשְׂאֲלוּ אוֹתוֹ אִם יִתֵּן רְשׁוֹת, (שְׁקוֹרִין "מַעֲלָדִיוּעוּן"), וְהִלְכוּ וְשָׂאֲלוּ אוֹתוֹ, וְנָתַן רְשׁוֹת שְׂיָבוֹא אֵלָיו.

Lorsque le Baal Téfilah pénétra auprès du Guerrier, ils se reconnurent l'un l'autre. Leur joie était immense d'avoir mérité d'être réunis. Il y avait entre eux de la joie et des pleurs, car ils se souvenaient du Roi et de ses gens, c'est pourquoi ils étaient ravis et pleuraient à la fois. Ils se racontèrent mutuellement – le Baal Téfilah et le Guerrier, ce qui leur était arrivé jusqu'à qu'ils parviennent jusqu'ici.

Le Guerrier raconta au Baal Téfilah qu'avec la tempête, tous alors s'étaient dispersés et, revenant de l'endroit où il était monté renouveler sa force, il n'avait trouvé ni le Roi ni ses gens. Il partit donc au hasard et passa à l'endroit où chacun se trouvait, c'est-à-dire qu'il comprit qu'il passait à l'endroit de chacun, il avait par exemple traversé tel endroit et comprit que le Roi s'y trouvait à coup sûr; cependant, il ne pouvait ni le chercher ni le retrouver.

Il avait atteint un autre endroit et comprit que la Reine s'y trouvait, mais il était dans l'impossibilité de la rechercher et la trouver. De même avait-il croisé les lieux où se trouvaient tous les gens du Roi.

« Toi cependant, je ne t'ai pas croisé ! », c'est-à-dire que le Guerrier n'était pas passé par l'endroit où se trouvait le Baal Téfilah.

Le Baal Téfilah répondit : « J'ai

בְּשָׂבָא הַבַּעַל-תְּפִלָּה אֶל הַגִּבּוֹר, הִבִּירוּ זֶה אֶת זֶה, וְהָיָה בֵּינֵיהֶם שְׂמֵחוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד מְאֹד עַל שְׂזוּכּוֹ לְהִתְוַעֵד יַחַד, וְהָיָה בֵּינֵיהֶם שְׂמֵחוֹת וּבְכִיּוֹת, כִּי זָכְרוּ אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֶנְשָׁיו, וּבָכוּ עַל זֶה, עַל-כֵּן הָיָה בֵּינֵיהֶם שְׂמֵחוֹת וּבְכִיּוֹת, וּדְבָרוּ יַחַד הַבַּעַל-תְּפִלָּה עִם הַגִּבּוֹר, אִיךְ נִתְגַּלְגְּלוּ וּבָאוּ לְכָאן.

וְסִפֵּר הַגִּבּוֹר לְהַבַּעַל-תְּפִלָּה, שְׂמָאז שֶׁהָיָה הָרוּחַ סְעָרָה הַגָּל, שָׂאז נִתְפָּזְרוּ כָּלֵם כַּנְּ"ל, אִז, בְּשִׁחְזוֹר מִמְּקוֹם שֶׁעָלָה לְשֵׁם לְחַדֵּשׁ כַּחוֹ כַּנְּ"ל, בְּשִׁחְזוֹר וְלֹא מָצָא אֶת הַמֶּלֶךְ עִם כָּל הָאֲנָשִׁים שְׁלוֹ הַנְּ"ל, אִז הָלַךְ בְּאֲשֶׁר הָלַךְ וְעָבַר עַל כָּל הָאֲנָשִׁים הַנְּ"ל, הִינּוּ שֶׁהִבִּין שֶׁהָיָה בְּמִקּוֹם כָּלֵם, הִינּוּ שֶׁעָבַר בְּאִיזָה מְקוֹם, וְהִבִּין שֶׁשֵׁם הוּא בְּוֹדָאֵי הַמֶּלֶךְ, אִךְ לֹא הָיָה יָכוֹל לְבַקְשׁוֹ וּלְמָצְאוֹ.

וְכֵן עָבַר בְּמִקּוֹם אַחֵר, שֶׁהִבִּין שֶׁשֵׁם הִיא הַמַּלְכָּה, אִךְ לֹא הָיָה יָכוֹל לְבַקְשָׁהּ וּלְמָצְאוֹהָ. וְכֵן עָבַר עַל כָּל הָאֲנָשִׁים הַנְּ"ל,

אִךְ אוֹתָךְ לֹא עָבַרְתִּי הִינּוּ שֶׁהַגִּבּוֹר לֹא עָבַר עַל מְקוֹם שֶׁהָיָה שֵׁם הַבַּעַל-תְּפִלָּה.

עָנָה וְאָמַר הַבַּעַל-תְּפִלָּה: אֲנִי

traversé l'endroit de chacun, et même le tien » – c'est-à-dire que le Baal Téfilah avait également croisé l'endroit du Guerrier. « Je suis effectivement parvenu à un endroit où je vis posée la couronne du Roi : j'en déduis que le Roi se trouvait assurément là-bas, cependant je ne pouvais le rechercher ni le trouver. J'avais donc plus loin et longé une mer de sang. J'en conclus que cette mer avait été certainement formée par les larmes de la Reine, qu'elle versait sur tout cela. « La Reine est sûrement là ! » mais il n'était pas possible de la chercher ni de la trouver. »

J'ai aussi longé une mer de lait. J'ai compris que cette mer provenait assurément du lait de la Princesse, dont l'enfant avait disparu. Or, l'abondance de lait s'écoulait d'elle, et avait formé cette mer lactée. Alors évidemment, « La Princesse se trouve ici ! » mais il n'était possible ni de la chercher ni de la trouver. »

J'avais encore. J'aperçus, déposés à un endroit, les cheveux d'or de l'Enfant, je n'en pris aucun. Je compris que l'Enfant se trouvait forcément là, mais il n'était pas possible de le chercher ni de le trouver.

Je continuai d'avancer, je passais le long d'une mer de vin. Je sus que

עברתי על מקום כלם וגם על מקום שלך הינו שהבעל-תפילה עבר גם על מקום הגבור, כי הייתי עובר במקום אחד, וראיתי שעומד כתר המלך, והבנתי שכאן יש בודאי המלך, אך לא הייתי יכול לבקשו ולמצאו, וכן הלכתי יותר ועברתי על ים של דם, והבנתי שזה הים נעשה בודאי מהדמעות של המלכה, שהיא בוכה על כל הנ"ל, ובודאי המלכה היא כאן, אך לא היה אפשר לבקשה ולמצאה.

וכן עברתי על ים של חלב, והבנתי שזה הים נעשה בודאי מהחלב של הבת-מלכה, שנאבד בנה כנ"ל, והיה דוחק אותה רבוי החלב, ומזה נעשה הים הזה של חלב, ובודאי בכאן היא הבת-מלכה, אך לא היה אפשר לבקשה ולמצאה.

וכן עברתי יותר וראיתי שהיו מנחים השערות של זהב של התינוק הנ"ל, ולא לקחתי מהם כלל, וידעתי שכאן הוא בודאי התינוק הנ"ל, אך לא היה אפשר לבקשו ולמצאו.

וכן עברתי יותר, והייתי עובר על ים של יין, וידעתי שזה הים נעשה

cette mer provenait du discours de l'Orateur qui exprimait à l'attention du Roi et de la Reine, des paroles de consolation. Puis il tournait sa face vers la Princesse et la réconfortait. Ces mots avaient formé une mer de vin, comme il est écrit (Cantiques des Cantiques 7 :10) : « Et ton palais est comme un vin exquis », cependant je ne parvenais pas à le trouver.

J'avancé encore, j'aperçus une pierre sur laquelle était gravée une reproduction de la Main [qui se trouvait chez le Roi] avec les croquis. J'en déduis que là se trouvait certainement le Sage du Roi, et qu'il avait gravé l'image de la Main sur la pierre. Mais il m'était impossible de le découvrir.

J'ai encore avancé et j'ai vu, déposés sur une montagne, les tables en or, les armoires et tous les trésors du Roi. J'ai compris que là se trouvait sans aucun doute le Grand Argentier du Roi, mais on ne parvenait pas à le déceler. »

Le Guerrier répondit : « Je suis aussi passé par tous ces endroits et j'ai pris quelques cheveux d'or de l'Enfant. J'ai pris sept cheveux, qui possèdent toutes sortes de nuances, ils me sont très chers. Je m'étais donc installé à mon endroit, et me nourrissais selon les possibilités, d'herbes et choses diverses. Ensuite, n'ayant plus de

בְּוֹדָי מִהַדְּבוּרִים שֶׁל הַמְּלִיץ שֶׁהוּא עוֹמֵד וּמְדַבֵּר תְּנַחוּמִין לְפָנַי הַמְּלֶכֶךְ וְהַמְּלָכָה, וְאַחֲרֵיכֵן הוּא חוֹזֵר פָּנָיו וּמְדַבֵּר תְּנַחוּמִין לְהַבֵּת־מְלָכָה, וּמֵאלוֹ הַדְּבוּרִים נַעֲשֶׂה הַיָּם שֶׁל יַיִן כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְחֶפֶךְ כִּיֵּין הַטּוֹב, אֵדֶךְ לֹא הֵייתִי יְכוּל לְמַצְאוֹ.

וְכֵן עֲבַרְתִּי יוֹתֵר, וְרָאִיתִי שֶׁעוֹמֵד אָבֵן שֶׁחֲקוּק עָלָיו תְּמוּנַת הַיָּד הַנִּלְ"ל עִם שְׂרִטוּטִין, וְהַבְּנֵתִי שֶׁכָּאֵן הוּא בְּוֹדָי הַחֶכֶם שֶׁל הַמְּלֶכֶךְ הַנִּלְ"ל, וְהוּא חָקַק לוֹ תְּמוּנַת הַיָּד עַל הָאָבֵן, אֵדֶךְ לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְמַצְאוֹ.

וְכֵן עֲבַרְתִּי יוֹתֵר וְרָאִיתִי שֶׁעוֹמֵד מִסֵּדֵר עַל הַר אֶחָד הַשְּׁלֹחָנוֹת שֶׁל זָהָב וְהַקְרִידֵעֲנִצִּין וּשְׂאָר אוֹצְרוֹת הַמְּלֶכֶךְ, וְהַבְּנֵתִי שֶׁכָּאֵן הוּא בְּוֹדָי הַמְּמַנֶּה עַל הָאוֹצְרוֹת שֶׁל הַמְּלֶכֶךְ הַנִּלְ"ל, אֵדֶךְ לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְמַצְאוֹ.

הַשֵּׁיב הַגְּבוּר: גַּם אֲנִי עֲבַרְתִּי עַל כָּל הַמְּקוֹמוֹת הַלָּלוּ, וְאֲנִי לְקַחְתִּי מִן הַשְּׁעָרוֹת שֶׁל זָהָב שֶׁל הַתִּינוּק הַנִּלְ"ל, כִּי לְקַחְתִּי שִׁבְעַ שְׁעָרוֹת, שְׁיִישׁ לָהֶם כָּל מִינֵי גּוּנִין, וְהֵם יְקָרִים אֶצְלִי מְאֹד, וְהֵייתִי יוֹשֵׁב בַּמְּקוֹם שְׁיִשְׁבֵתִי, וְהֵייתִי מְחַיֶּה עֲצָמֵי בְּפֹה שְׂאֶפְשָׁר בְּעֹשָׁבִים וְכִיוּצָא, עַד שֶׁלֹּא

quoi m'alimenter, je partis guidé par mes pas. Et lorsque je quittai mon endroit, j'oubliai là-bas mon arc. »

Le Baal Téfilah répondit : « J'ai vu cet arc, je compris qu'il s'agissait certainement de ton arc, cependant je ne parvenais point à te retrouver. »

Le Guerrier raconta encore au Baal Téfilah que, ayant abandonné l'endroit, « j'allais et avançais, puis rencontrai cette troupe. Je m'introduisis dans leurs rangs, car j'étais affamé et je voulais manger.

Dès que je pénétrai parmi eux, ils me prirent pour roi [comme relaté plus haut]. Et je marche désormais à la conquête du monde, dans l'intention de pouvoir peut-être retrouver le Roi et ses gens. »

Le Baal Téfilah dit au Guerrier : « Qu'allons-nous faire à propos de ces gens ? » c'est-à-dire les habitants du pays de la richesse, qui s'étaient tant enlisés dans la cupidité de l'argent, au point d'en arriver à de telles aberrations, prenant les gens fortunés pour des divinités et autres absurdités rapportées plus haut, relatives aux gens de ce pays.

Le Guerrier répondit au Ba'al Téfilah, qu'il avait entendu le Roi déclarer, que de tous les vices l'on pouvait retirer celui qui y était

הָיָה לִי שׁוּם דְּבַר לְהַחֲיוֹת עֲצָמַי, וְהִלַּכְתִּי בְּאֲשֶׁר אֵלַי, וּכְאֲשֶׁר הִלַּכְתִּי מִמְּקוֹמִי הַנִּ"ל, שְׁכַחְתִּי אֶת הַקֶּשֶׁת שְׁלִי שָׁם.

הַשִּׁיב הַבַּעַל-תְּפִלָּה: אֲנִי רָאִיתִי אֶת הַקֶּשֶׁת הַזֶּה, וַיִּדְעֵתִי שְׁבוּדָאִי הוּא קֶשֶׁת שְׁלֶךָ, אֲךָ לֹא הָיִיתִי יָכוֹל לְמַצֵּא אוֹתָךְ.

וְסִפֵּר יוֹתֵר הַגִּבּוֹר לְהַבַּעַל-תְּפִלָּה, שְׁכַּשְׁהֶלֶךְ מִשָּׁם, הָיִיתִי הוֹלֵךְ וּבָא, עַד שֶׁפָּגַעְתִּי בְּהַמַּחֲנֶה הַנִּ"ל, וְנִכְנַסְתִּי לְתוֹכָם, כִּי הָיִיתִי רָעֵב מְאֹד, וְהָיִיתִי רוֹצֵה לֶאֱכֹל.

וְתַכְף כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי לְתוֹכָם, קִבְּלוּ אוֹתִי לְמִלְךָ עָלֵיהֶם כְּנֹזֵר לְעֵיל, וְעָתָה אֲנִי הוֹלֵךְ לְכַבֵּשׁ הָעוֹלָם, וּכְנַנְתִּי אוֹלֵי אוֹכֵל לְמַצֵּא אֶת הַמִּלְךָ עִם הָאֲנָשִׁים שְׁלוֹ הַנִּ"ל.

וְדַבֵּר הַבַּעַל-תְּפִלָּה עִם הַגִּבּוֹר: מָה עוֹשִׂים עִם הָאֲנָשִׁים הַלְלוּ, דְּהֵינּוּ בְּנֵי-הַמְּדִינָה הַנִּ"ל, שֶׁנִּפְּלוּ בְּתַאֲוֹת מִמּוֹן כָּל-כֶּף, עַד שֶׁבָּאוּ לְשִׁטּוֹתַיִם כְּאֵלוּ, שֶׁבַעֲלֵי הַמִּמּוֹן הֵם אֱלֻקוֹת אֲעֻלָּם, וְשָׂאֵר עַנְיֵי שִׁטּוֹת הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל שִׁישׁ לְבְנֵי-מְדִינָה זֹאת.

עָנָה וְאָמַר הַגִּבּוֹר לְהַבַּעַל-תְּפִלָּה, שֶׁשָּׁמַע מִהַמִּלְךָ, שֶׁמִּכָּל הַתַּאֲוֹת אֲפָשֶׁר לְהוֹצִיא אֶת מִי שֶׁנִּפְּלָה לְתוֹכָם, אֲךָ מִי שֶׁנִּפְּלָה לְתַאֲוָה זוֹ שֶׁל

tombé. « Cependant, celui qui chute dans l'avidité de fortune, il est absolument impossible de l'en extirper. Tu n'obtiendras rien d'eux, car il n'est pas possible de les en sortir ! »

Si ce n'est qu'il avait appris du Roi que, grâce au chemin de l'Épée, par lequel le Guerrier tirait sa force, « par ce chemin, on peut extraire du vice de l'argent celui qui est tombé et s'y est enlisé ! »

Le Guerrier et le Baal Téfilah s'assirent et négocièrent ensemble un certain temps; quant au sort des gens du pays de la richesse, qui avaient demandé au Baal Téfilah d'aller plaider leur cause auprès du Guerrier, un répit fut accordé, c'est-à-dire que le Baal Téfilah obtint du Guerrier qu'il donne davantage de temps aux habitants de ce pays. Celui-ci leur consentit un délai supplémentaire.

Ils convinrent de signes, c'est-à-dire que le Guerrier et le Baal Téfilah se transmirent des signes afin de communiquer, puis le Baal Téfilah repartit.

En chemin, le Baal Téfilah aperçut des gens qui marchaient et priaient, en récitant des louanges [à l'Éternel]. Il en fut effrayé, eux aussi eurent peur de lui. Il se mit à prier, et eux aussi prièrent. Puis, il les questionna : « Qui donc êtes-vous ? »

מָמוֹן, אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אִפֶּן לְהוֹצִיאוֹ מִשָּׁם, וּבִוְדָאֵי לֹא תִפְעַל כָּלֵל אֶעֱלָם, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהוֹצִיאָם מִזֶּה כָּלֵל.

רַק שִׁשְׁמַע מֵהַמֶּלֶךְ שְׁעַל-יְדֵי הַדָּרֶךְ שִׁישׁ לְהַחֲרֵב הַנִּ"ל, שְׁמִשָּׁם קָבַל גְּבוּרָתוֹ כַּנִּ"ל, עַל-יְדֵי זֶה יְכוּלִים לְהוֹצִיא מִתְּאוּהַ הַזֹּאת שָׁל מָמוֹן אֶת מִי שֶׁנָּפַל וְנִשְׁקַע בְּתוֹכָהּ.

וַיֵּשְׁבוּ יַחַד אֵיזָה זְמַן הַגְּבוּר עִם הַבַּעַל-תְּפִלָּה, וְעַל עֲנִין הַנִּ"ל שֶׁל בְּנֵי-הַמְּדִינָה הַנִּ"ל, שֶׁבִקְשׁוּ מֵהַבַּעַל-תְּפִלָּה שִׁיֵּצֵא אֶל הַגְּבוּר בְּשִׁבְלָם כַּנִּ"ל, הִרְחִיבוּ הַזְּמַן, הֵינּוּ שֶׁהַבַּעַל-תְּפִלָּה פָּעַל אֶעֱל הַגְּבוּר לְהִרְחִיב לָהֶם הַזְּמַן לְבְנֵי-הַמְּדִינָה, וְנָתַן לָהֶם אַרְכָּא אֵיזָה זְמַן.

וּמָסְרוּ סִימָנִים זֶה לָזֶה, הֵינּוּ הַגְּבוּר וְהַבַּעַל-תְּפִלָּה מָסְרוּ סִימָנִים זֶה לָזֶה, כִּדֵּי שִׁיּוֹכְלוּ לִידַע אֶחָד מֵחֵבְרוֹ, וְהִלֵּךְ לוֹ הַבַּעַל-תְּפִלָּה לְדַרְכוֹ.

וּבַדָּרֶךְ הַלּוֹכוֹ שֶׁל הַבַּעַל-תְּפִלָּה רָאָה שֶׁהוֹלְכִים אֲנָשִׁים וּמִתְפַּלְלִים וְנוֹשְׂאִים חֲבוּרִים שֶׁל תְּפִלוֹת, וְנִתְיָרָא מֵהֶם, וְגַם הֵם נִתְיָרָאוּ מִמֶּנּוּ, וְעָמַד לְהִתְפַּלֵּל, וְגַם הֵם הִתְפַּלְּלוּ. אַחֲר־כֵּן שָׁאַל אוֹתָם: מִי אַתֶּם.

Ils lui répondirent que, lors de la tempête, l'humanité se morcela en sectes : ceux-ci s'étaient choisis telle voie, ceux-là telle autre – les divers groupes étant décrits plus haut. « Nous-mêmes avons choisi pour finalité de prier l'Éternel béni-soit-Il constamment. Nous avons recherché et découvert un Baal Téfilah, que nous avons pris pour roi. »

Lorsque le Baal Téfilah entendit cela, il fut ravi, car c'était le chemin qu'il préconisait. Il se mit à parler avec eux, il leur révéla son rituel de prières, ses recueils et conceptions.

En écoutant ses propos, leurs yeux se dessillèrent, ils perçurent l'excellence de ce Baal Téfilah. De suite, ils en firent leur souverain, leur roi ayant abdicqué en sa faveur, car ils avaient constaté le niveau extraordinaire de ce Baal Téfilah, qui étudia donc avec eux et éclaira leur regard. Il en fit des Tsadikim parfaits, d'un très haut degré. En effet, au départ, ils étaient déjà des Tsadikim, se consacrant exclusivement à la prière; cependant, le Baal Téfilah éclaira leurs vision [leur compréhension], et ils devinrent des Tsadikim prodigieusement redoutables.

Le Baal Téfilah fit parvenir au Guerrier une correspondance, lui annonçant comment il avait mérité de rencontrer de tels hommes, et était

השיבו לו, שבעת שהיה רוח סערה הנ"ל, שאז נפרדו בני-העולם למיניהם, אלו בחרו בזה ואלו בזה ככל המבאר למעלה חלוקי הכתות הנ"ל, אז אנחנו בחרנו לנו לעסק בתפלה תמיד להשם יתברך, ובקשנו ומצאנו בעל-תפלה אחד ועשינו אותו למלך.

בששמע זאת הבעל-תפלה הזה, הוטב הדבר בעיניו מאד, כי בזה הוא חפץ, והתחיל לדבר עמהם, וגלה להם סדר תפלותיו וחבוריו ועניניו.

בששמעו דבריו, נפתחו עיניהם, וראו גדל מעלתו של הבעל-תפלה הזה, ותרף עשו אותו למלך עליהם, כי המלך שלהם מחל לו המלוכה, מחמת שראו שהוא מפלג במעלה יתרה מאד מאד ולמד עמהם הבעל-תפלה הזה והאיר עיניהם, ועשה אותם לצדיקים גמורים גדולים מאד, כי הם היו מתחלה גם-כן צדיקים מאחר שעסקו רק בתפלה כנ"ל, אך זה הבעל-תפלה האיר עיניהם, עד שנעשו צדיקים נוראים מאד.

ושלח הבעל-תפלה אנרת להגבור הנ"ל והודיעו איך שזכה ומצא אנשים כאלו ונעשה עליהם מלך.

devenu leur roi.

Les gens du pays de l'argent, quant à eux, se livraient encore et toujours à leurs exactions et rituels, comme décrit plus haut. Or, l'ultimatum accordé par le Guerrier approchait et ils en furent terrorisés. Ils exécutèrent leurs rites, présentèrent sacrifices et encens, et s'adonnèrent à leurs prières, qu'ils adressaient à leurs divinités.

Ils convinrent ensemble, qu'ils devaient suivre la proposition de départ, c'est-à-dire déléguer [des émissaires] vers le royaume à la richesse fabuleuse où les habitants étaient tous des divinités, selon leur opinion. Eux les secoureraient sans nul doute, puisqu'ils étaient tous divins. Ils envoyèrent donc là-bas des messagers.

Sur leur chemin, les émissaires s'égarèrent puis rencontrèrent un homme qui allait avec un bâton, d'une valeur bien supérieure à toutes leurs divinités : il était serti de rares pierres précieuses, et son prix excédait la fortune réunie de toutes leurs divinités, celles de leur pays autant que celles chez qui ils se rendaient. Le bâton valait davantage que l'ensemble de toutes ces richesses.

Par ailleurs, le personnage allait, coiffé d'un chapeau serti de pierres

וּבְנֵי-הַמְּדִינָה שֶׁל מָמוֹן הַנִּלְהוּ הָיוּ עוֹסְקִים יוֹתֵר בְּעֲנִינֵיהֶם בְּעִבּוֹדָתָם בְּכָל הַנִּלְהוּ, וְהִזְמִן שְׁהַגְבִּיל עִמָּהֶם הַגְּבוּר הַנִּלְהוּ הָיָה מִמְּשִׁמֵּשׁ לְבוֹא, וְנִתְפַחְדוּ מְאֹד, וְעָשׂוּ עִבּוֹדָתָם הַנִּלְהוּ וְהִקְרִיבוּ קָרְבָּנוֹת וּקְטֹרֶת וְעִסְקוּ בַתְּפִלוֹת שְׁלָהֶם, שֶׁהָיוּ מִתְּפִלְלִים לְאֱלֹקוֹתָם הַנִּלְהוּ.

וְנִסְכָּם בִּינֵיהֶם, שֶׁהֵם מְכַרְחִים לְקַיִם עֲצָתָם הָרֵאשׁוֹנָה, דְּהֵינּוּ, לְשַׁלַּח אֶל הַמְּדִינָה שִׁישׁ בָּהּ עֲשִׁירוֹת מִפְּלָג בְּנִי"ל, אֲשֶׁר לְפִי דַעְתָּם הָיוּ כָּל בְּנֵי אוֹתָהּ הַמְּדִינָה כְּלָם אֱלֹקוֹת בְּנִי"ל, וְהֵם יוֹשִׁיעוּ אוֹתָם בְּיַדֵּי בְּנִי"ל, מֵאַחֵר שֶׁכְּלָם הֵם אֱלֹקוֹת בְּנִי"ל. וְשָׁלְחוּ שְׁלוּחִים לְשָׁם,

וּבְדַרְךְ הַלוֹכִם שֶׁל הַשְׁלוּחִים, לְשָׁם תָּעוּ וְהִלְכוּ, וּמָצְאוּ אָדָם שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עִם מַקֵּל, שֶׁהַמַּקֵּל שָׁלוּ הָיָה עוֹלָה יוֹתֵר מִכָּל אֱלֹקוֹתָם, הֵינּוּ שֶׁהַמַּקֵּל שָׁלוּ הָיָה עִם אֲבָנִים טוֹבוֹת יְקָרִים, אֲשֶׁר זֶה הַמַּקֵּל הָיָה שְׂוֵה יוֹתֵר מִכָּל הָעֲשִׁירוֹת שֶׁל כָּל אֱלֹקוֹתָם הַנִּלְהוּ הֵינּוּ בֵּין הָאֱלֹקוֹת שֶׁבְּמְדִינָתָם וּבֵין הָאֱלֹקוֹת שֶׁהִלְכוּ אַחֲרָם, כִּי הַמַּקֵּל הָיָה שְׂוֵה יוֹתֵר מִכָּל הָעֲשִׁירוֹת שֶׁל כְּלָם.

גַּם הָיָה הוֹלֵךְ בְּכוֹבַע (שְׁקוֹרִין "קַאפְּלִישׁ"), שֶׁהָיָה קְבוּעַ בּוֹ אֲבָנִים

précieuses, qui valait une fortune. Aussitôt, les émissaires se jetèrent devant lui, s'inclinant et se prosternant; car, selon leur théorie, cet homme devait être une divinité supérieure à toutes leurs divinités, tant la richesse qu'il possédait était extraordinaire. Or, l'homme qu'ils avaient rencontré était l'Argentier administrateur des Trésors du Roi. Le personnage leur dit d'un ton étonné : « Cela vous paraît extraordinaire ? Suivez-moi, je vais vous montrer des richesses. » Il les conduisit à la montagne, sur laquelle était disposé le Trésor du Roi, et le leur montra. Immédiatement, les émissaires s'inclinèrent et se prosternèrent, c'était pour eux la divinité des divinités, selon leur croyance stupide et erronée, qui plaçait l'argent et la richesse comme principe de foi.

Des sacrifices cependant, ils n'en présentèrent point; pourtant, selon leurs conceptions qui considéraient l'Argentier comme divin etc, ils se seraient bien offert en holocauste à une telle divinité. Cependant etc, lorsque les envoyés étaient partis, on les avait prévenu de ne présenter aucun sacrifice en route, car on craignait en effet que s'ils en offraient, il ne resterait plus aucun d'entre eux : peut-être, trouveraient-ils un trésor en chemin; peut-être l'un

טובות, שהיה שנה הון רב, ותכף ומיד נפלו לפניו בכריעה והשתחויה, כי לפי דעתם היה האדם הזה אלוק על כל אלהים שלהם, מאחר שיש לו עשירות מפלג כזה. והאדם הזה שפגעו בו הוא היה הממנה על האוצרות של המלך הנ"ל. ואמר להם האדם הזה: זה הוא חדוש אצלכם בלשון תמה, בואו עמי ואראה לכם עשירות. והוליד אותם אל ההר, שהיה מסדר שם אוצר המלך, והראה אותם את האוצר, ותכף ומיד נפלו בכריעה והשתחויה, כי זהו אלוק על כל אלקים לפי דעתם הסכלה והנבוכה, שהיה אצלם עקר האמונה הממון והעשירות כנ"ל.

אך קרבנות לא הקריבו שם, כי לפי דעתם הנ"ל שהוא אלוק על וכו', בודאי היו מקריבים את עצמן לאלוק כזה, אך וכו', כי כשיצאו אלו השלוחים, הזהירו אותם שבדרך לא יהיו מקריבים קרבנות, כי חששו שאם ירצו בדרך להקריב קרבנות לא ישאר מהם כלום, כי אולי ימצאו איזה אוצר בדרך, אולי ילך אחד לבית הכסא וימצא שם אוצר והוא אצלו אלוק כנ"ל, ויתחילו להקריב את עצמן אליו,

d'eux, en allant se soulager, trouverait-il là-bas un trésor – ce qui en ferait une divinité, et les autres commencerait à se sacrifier à lui. Il ne resterait plus personne. Aussi, les gens du pays interdirent-ils aux messagers d'élever le moindre sacrifice durant le voyage. Voilà pourquoi les émissaires ne présentèrent-ils aucun sacrifice au Trésorier du Roi.

Cependant, il était clair pour eux que cet homme incarnait une divinité supérieure à toutes les autres, puisqu'il possédait une richesse à ce point supérieure.

Ces émissaires se mirent alors à réfléchir : pourquoi se rendraient-ils auprès des divinités, c'est-à-dire au pays où les habitants étaient si prodigieusement fortunés, qu'ils les prenaient pour des divinités ? En effet, ils pourraient certainement recevoir l'aide nécessaire auprès de cet homme, puisqu'il était une divinité supérieure à toutes les autres, selon leur conviction erronée, étant donné qu'il possédait une fortune incalculable, bien supérieure à celle des autres. Aussi, demandèrent-ils au personnage de les accompagner dans leur pays, il accepta et alla avec eux. Il se rendit dans leur pays.

La joie fut immense parmi les habitants du pays, ils avaient découvert une telle divinité, ils

וְלֹא יִשָּׂאֵר מֵהֶם אֶחָד, עַל-כֵּן הִזְהִירוּ אֶת הַשְּׁלוּחִים הֵינּוּ בְּנֵי-הַמְּדִינָה הִזְהִירוּ אֶת הַשְּׁלוּחִים, שְׁבִדְרָךְ לֹא יִקְרִיבוּ קִרְבָּנוֹת כָּלֵל, עַל-כֵּן לֹא הִקְרִיבוּ אֵלֹהֵי הַשְּׁלוּחִים קִרְבָּנוֹת לָזֶה הַמְּמַנֶּה הַנִּי"ל.

אָבֵל זֶה הָיָה בְּרוּר אֶצְלָם שֶׁהוּא אֱלֹהִים עַל כָּל אֱלֹהִים, מֵאַחַר שִׁישׁ לוֹ עֲשִׂירוֹת עָצוּם וְרַב בְּזֶה.

וְנִתְיָשְׁבוּ אֵלֹהֵי הַשְּׁלוּחִים: לָמָּה לָהֶם לֵיִלֵךְ אֶל הָאֱלֹהִים הַנִּי"ל, דְּהֵינּוּ אֵל הַמְּדִינָה שֶׁהֵיוּ עֹשִׂיִים מִפְּלָגִים מְאֹד, שֶׁהֵם אֶצְלָם כָּלֵם אֱלֹהִים כַּנִּי"ל, כִּי הֵלֵא אֶצְלָם זֶה הָאִישׁ בְּיָדָיו יוֹכְלוּ לְקַבֵּל יְשׁוּעָה, כִּי הֵלֵא זֶה הָאִישׁ הוּא אֱלֹהִים גָּדוֹל עַל כָּלֵם לְפִי דַעְתָּם הִרְעָה הַנִּי"ל, מֵאַחַר שִׁישׁ לוֹ עֲשִׂירוֹת עָצוּם וּמִפְּלָג בְּזֶה כַּפְּלִי כַּפְּלִים יוֹתֵר מִכָּלֵם, עַל-כֵּן בִּקְשׂוּ מִזֶּה הָאִישׁ שִׁיִּלְךָ עִמָּם לְמְדִינַתְּם, וְנִתְרַצָּה לָהֶם וְהִלְךְ עִמָּם, וּבֵא לְמְדִינַתְּם.

וְהָיָה אֶצְלָם בְּנֵי-הַמְּדִינָה שֶׁמָּחָה גָּדוֹלָה שֶׁמֵּצְאוּ אֱלֹהִים בְּזֶה, כִּי הֵיוּ בְּטוֹחִים שֶׁעַל-יָדוֹ יִהְיֶה לָהֶם תְּשׁוּעָה

étaient sûrs que son intervention les sauverait certainement, puisqu'il était une divinité de cette envergure, selon leur conception, car sa richesse était suprême. L'homme – en fait, l'Argentier du Roi qu'ils avaient intronisé comme "divinité", exigea qu'avant d'établir l'ordre dans le royaume, on ne présente plus de sacrifices.

Car en réalité, ce Trésorier était un grand Tsadik, il faisait partie des gens du Roi, lesquels étaient tous des Tsadikim de grande valeur. Il haïssait bien entendu les coutumes exécrables et les absurdités de ce pays; cependant, il ne pouvait pas encore détourner les habitants de leur voie perverse. Toutefois, il donna l'ordre qu'au moins pour l'instant, ils n'offrent pas de sacrifices.

Puis, les gens du pays lui demandèrent d'intervenir à propos du Guerrier qui les importunait. L'Argentier réagit pareillement : « Se pourrait-il que ce soit le Guerrier ? », celui qu'il connaissait.

L'Argentier alla et sortit pour se rendre auprès du Guerrier, il demanda à ses braves s'il pouvait le rencontrer. Ils répondirent qu'ils allaient l'informer et lui demander. Ils allèrent, l'interrogèrent et le Guerrier donna son accord.

L'Argentier pénétra auprès du

בַּיָּדָאֵי, מֵאַחַר שֶׁהוּא אֱלוֹךְ כְּזֶה לְפִי דַעְתָּם, כִּי יֵשׁ לוֹ עֲשִׁירוֹת עֲצוּם כְּזֶה, וְצֹוֹה זֶה הָאִישׁ שֶׁהוּא הַמְּמַנֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגִּבּוֹר, שֶׁקָּבְלוּ אוֹתוֹ בְּנֵי-הַמְּדִינָה הַזֹּאת לְאֱלוֹךְ, שֶׁקָּדַם שִׁיחָהּ סֵדֶר מְתֻקָּן וְנִכּוֹן בַּמְּדִינָה, לֹא יִקְרִיבוּ קָרְבָּנוֹת כָּלֵל.

כִּי בְּאֵמֶת זֶה הַמְּמַנֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הָיָה צַדִּיק גָּדוֹל, כִּי הָיָה מֵאֲנָשֵׁי הַמֶּלֶךְ הַגִּבּוֹר, שֶׁהָיוּ כָּלֵם צַדִּיקִים גָּדוֹלִים מְאֹד, וּבַיָּדָאֵי הָיָה מְמַאֵס מְאֹד בְּכָל הַמְּנַהֲגִים הָרָעִים וְהַשְּׂטוּתִים שֶׁל אוֹתָהּ הַמְּדִינָה, אֲךָ עַדִּין לֹא הָיָה יָכוֹל לְהֵשִׁיב אוֹתָם מִדַּרְכָּם הָרָעָה, אֲךָ צֹוֹה לָעֵת עֵתָה שֶׁעַל-כָּל-פָּנִים לֹא יִקְרִיבוּ קָרְבָּנוֹת.

וְהִתְחִילוּ בְּנֵי-הַמְּדִינָה לְבַקֵּשׁ מֵאִתּוֹ אוֹדוֹת הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר שֶׁעָמַד עֲלֵיהֶם, וְגַם הַמְּמַנֶּה עָנָה: אֲפֹשֶׁר הוּא זֶה הַגִּבּוֹר הַיָּדוּעַ לוֹ.

וְהֵלֶךְ זֶה הַמְּמַנֶּה, וַיֵּצֵא אֶל הַגִּבּוֹר, וּבִקֵּשׁ מֵאֲנָשָׁיו שֶׁל הַגִּבּוֹר אִם אֲפֹשֶׁר לְהִתְרַאוֹת פָּנִים עִמוֹ, וְאָמְרוּ שִׁיּוֹדִיעוּ לוֹ וַיִּשְׁאַלוּ אוֹתוֹ, וְהֵלְכוּ וַיִּשְׁאַלוּ אוֹתוֹ, וְנָתַן רְשׁוּת.

וְנִכְנַם הַמְּמַנֶּה אֶל הַגִּבּוֹר, וְהִכִּירוּ זֶה

Guerrier, ils se reconnurent l'un l'autre, et il y avait entre eux de grandes joies et des pleurs.

Le Guerrier déclara à l'Argentier : « Sache que j'ai également rencontré notre respectable Baal Téfilah qui, depuis, a été proclamé roi.

Ils se décrivent mutuellement les circonstances qui les avaient amené ici. L'Argentier raconta au Guerrier qu'il était passé par l'endroit où était le Roi, et par tous les lieux où se trouvaient ses gens, mais par eux deux il n'était pas passé, c'est-à-dire que par l'endroit du Baal Téfilah et celui du Guerrier, par l'endroit de ces deux-là il n'était pas passé.

Puis ils évoquèrent ensemble – l'Argentier et le Guerrier, le pays [de la richesse] et le fait que ses habitants s'étaient à ce point enlisés et égarés, jusqu'à parvenir à de telles aberrations.

Le Guerrier transmit à l'Argentier la même réponse qu'il avait faite au Baal Téfilah comme relaté plus-haut, c'est-à-dire ce qu'il avait entendu du Roi lui-même, à savoir que celui qui était enlisé dans la cupidité d'argent ne pouvait s'en sortir en aucun cas, si ce n'est par le chemin qui mène à l'Epée, celui que le Guerrier emprunte pour renouveler ses forces. Ainsi peut-on les en extirper.

Ils élargirent davantage le délai, c'est-

אֶת זֶה, וְהָיָה בֵּינֵיהֶם שְׂמֵחוֹת
גְּדוּלוֹת וּבְכִיּוֹת כַּנִּלְאִי.

וְאָמַר הַגִּבּוֹר לְהַמְּנָה: תִּדְעַ שְׁנָם
הַבַּעַל-תְּפִלָּה הַכָּשֶׁר שָׁלְנוּ רְאִיתִיו
גַּם-כֵּן, וּכְבָר נַעֲשָׂה מֶלֶךְ.

וּסְפְרוּ זֶה לְזֶה אֵיךְ נִתְגַּלְגְּלוּ וּבְאוּ
לְכֹאֵן, וּסְפַר הַמְּנָה לְהַגִּבּוֹר שֶׁהוּא
עָבַר עַל מְקוֹם הַמֶּלֶךְ וְעַל מְקוֹם כָּל
הָאֲנָשִׁים הַנִּלְאִי, אֶךְ עַל שְׁנֵיהֶם לֹא
עָבַר, הֵינּוּ עַל מְקוֹם הַבַּעַל-תְּפִלָּה
וְהַגִּבּוֹר, עַל מְקוֹם, אוֹתָם שְׁנֵיהֶם לֹא
עָבַר.

וּדְבְרוּ יַחַד הַמְּנָה עִם הַגִּבּוֹר
אוֹדוֹת הַמְּדִינָה הַנִּלְאִי עַל שְׁנֵיתֵינוּ
וְנִבּוֹכוּ כָּל-כָּךְ, עַד שֶׁבָּאוּ לְשִׁמוֹתַיִם
בְּאֵלוּ.

הַשִּׁיב הַגִּבּוֹר לְהַמְּנָה תְּשׁוּבָה
הַנִּלְאִי, שֶׁהַשִּׁיב לְהַבַּעַל-תְּפִלָּה
בְּנִזְכָּר לְעֵיל, הֵינּוּ שֶׁשָּׁמַע מִהַמֶּלֶךְ,
שָׁמִי שֶׁנִּשְׁקַע בְּתַאֲוָה זוֹ שֶׁל מָמוֹן,
אִי אֶפְשָׁר לוֹ בְּשׁוֹם אֶפֶן לָשׁוּב
וְלַצֵּאת מִשָּׁם, כִּי-אִם עַל-יְדֵי הַדֶּרֶךְ
שֵׁישׁ לְהַחֲרֹב הַנִּלְאִי שֶׁמִּשָּׁם מְקַבֵּל
הַגִּבּוֹר כַּח גְּבוּרָתוֹ, עַל-יְדֵי זֶה
יְכוּלִים לְהוֹצִיאָם מִזֶּה.

וְהִרְחִיבוּ הַזְּמַן עוֹד יוֹתֵר, הֵינּוּ

à-dire que l'Argentier sollicita du Guerrier de reporter encore l'ultimatum fixé aux habitants du pays. Le Guerrier leur accorda un sursis supplémentaire.

Puis ils se communiquèrent des signes – l'Argentier et le Guerrier. L'Argentier quitta le Guerrier et retourna au pays de la richesse.

Il blâma bien évidemment les habitants pour leur comportement blâmable, pour s'être enlisés et égarés à ce point dans le vice de l'argent; cependant, cela ne les aidait point, car ils y étaient déjà profondément enfoncés.

Néanmoins et parce qu'ils les avaient beaucoup réprimandé – le Baal Téfilah comme l'Argentier, les habitants en furent troublés. Ils déclaraient : « Allez-y, sortez-nous donc de nos erreurs ! » bien qu'ils demeurent agrippés avec force à leurs convictions et ne souhaitent absolument pas démordre de leurs terribles bévues. A ceux qui les sermonnaient, ils répliquaient : « De toute manière, si c'est comme vous le pensez, si nous sommes dans l'erreur et l'égarement, si c'est ainsi, à vous de nous tirer de notre aberration ! »

L'Argentier donna un conseil aux gens du pays : il savait d'où le Guerrier puisait sa force et sa bravoure, il leur révéla l'existence de

שְׁהַמְּנָה דְּבַר עִם הַגִּבּוֹר לְהַרְחִיב
הַזְּמַן עִם בְּנֵי-הַמְּדִינָה הַנִּלְעוֹד
יֹתֵר, וְנָתַן לָהֶם הַגִּבּוֹר עוֹד אֲרָכָא
וְזָמַן.

אַחֲרֵכֶּךָ מָסְרוּ סִמְנִים זֶה לָזֶה,
הַמְּמָנָה וְהַגִּבּוֹר, וְהִלֵּךְ הַמְּמָנָה מִן
הַגִּבּוֹר וְחָזַר הַמְּמָנָה אֶל הַמְּדִינָה
הַנִּלְעוֹד.

וְגַם הַמְּמָנָה הָזֶה בְּוֹדָאֵי הוֹכִיחָה
אוֹתָם עַל דְּרָכָם הָרָעָה, שְׁנַתְּעוּ
וְנִבְּכוּ כָּל-כֶּכֶף בְּתַאֲוֹת-מָמוֹן, אֲדָ
לֹא הוֹעִיל לָהֶם כָּלֵל, כִּי כָּבֵר נִשְׁקָעוּ
בָּזָה מְאֹד מְאֹד כַּנִּלְעוֹד,

רַק מִחֲמַת שְׂכָבֵר הוֹכִיחוּ אוֹתָם
הָרָבָה, הַבַּעַל-תְּפִלָּה וְגַם הַמְּמָנָה,
בְּלָבָלוּ אוֹתָם, וְהָיוּ אוֹמְרִים:
אֲדַרְבָּא, הוֹעִיאוּ נָא אוֹתָנוּ
מִשְׁעוֹתֵנוּ, אַף-עַל-פִּי שְׁהֵם הָיוּ
אוֹחֲזִים בְּדַעְתָּם בְּחֻזְקָה וְלֹא הָיוּ
רוֹצִים כָּלֵל לָשׁוּב מִשְׁעוֹתָם הָרָעָה,
אֲדָ הָיוּ אוֹמְרִים לְמוֹכִיחֵיהֶם הַנִּלְעוֹד:
אֲדַרְבָּא, אִם הוּא כְּדַעְתְּכֶם,
שְׂאַנְחֵנוּ בְּשַׁעוֹת וּבְמִבּוֹכָה גְּדוֹלָה
אִם-כֵּן הוֹעִיאוּ נָא אוֹתָנוּ מִשְׁעוֹתֵנוּ.

וְנָתַן לָהֶם עֶצָה הֵינּוּ הַמְּמָנָה נָתַן
עֶצָה לְבְנֵי-הַמְּדִינָה הַנִּלְעוֹד, בְּאֲשֶׁר
שְׁהוּא יוֹדֵעַ הַכַּח שֶׁל זֶה הַגִּבּוֹר

l'Epée et du chemin par lequel le Guerrier restaurait sa puissance. « Aussi, rendons-nous ensemble à l'endroit de l'Epée, vous pourrez ainsi tenir tête au Guerrier. »

L'intention de l'Argentier était, qu'en parvenant là-bas, ils puissent alors se dégager de leur lamentable méprise, car par le chemin qui mène à l'Epée, grâce à ce chemin, on peut délivrer de la cupidité. Les habitants du pays approuvèrent le conseil de l'Argentier, de voyager avec lui en direction du Lieu de l'Epée.

L'Argentier se mit en route, les habitants du pays envoyèrent avec lui leurs "Grands", ceux qu'ils prenaient pour des divinités. Bien entendu, ces derniers avançaient avec des bijoux d'or et d'argent suspendus à eux, car cela était l'essentiel pour eux. Et ils cheminaient côte à côte.

L'Argentier le fit savoir au Guerrier : il voyageait avec eux en direction du lieu de l'Epée, son intention étant qu'il mérite, peut-être, sur son chemin, de retrouver le Roi et ses gens.

Le Guerrier répondit : « Je vais également t'accompagner ! » Il modifia son apparence, afin que les gens qui accompagnaient l'Argentier ne se rendent pas compte qu'il était le Guerrier; il changea d'aspect et partit lui aussi avec l'Argentier.

מְהִיכֵן הוּא מְקַבֵּל כַּח גְּבוּרָתוֹ, וְסִפֵּר לָהֶם עֲנִיִן הַחֶרֶב הַגִּזְלִי, שְׂמִשְׁמֵם מְקַבֵּל הַגְּבוּר כַּח גְּבוּרָתוֹ. בְּכֵן יִלְדֵךְ אֲנִי וְאַתֶּם אֶל מְקוֹם הַחֶרֶב, וְעַל-יְדֵי זֶה תּוּכְלוּ לְהִתְגַּבֵּר כְּנִגְדּוֹ.

וְכֹנֵת הַמְּמֻנָה הִיָּה, שְׂכַשְׂבֵּיבֹאוּ לְשָׁם, יוּכְלוּ לָשׁוּב וּלְצֵאת עַל-יְדֵי זֶה מִטְּעוֹתֵם כְּגִזְלֵי כִי עַל-יְדֵי אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ שֵׁישׁ לְהַחֲרֵב הַזֹּאת, עַל-יְדֵי זֶה יְכוּלִים לְהוֹצִיא מִתְּאֵוֹת-מָמוֹן כְּגִזְלֵי, וְקִבְּלוּ דְבָרָיו הֵינּוּ בְּנֵי-הַמְּדִינָה קִבְּלוּ עֵצַת הַמְּמֻנָה לִילְדֵךְ עִמּוֹ אֶל הַחֶרֶב הַגִּזְלִי

וְהִלְךְ הַמְּמֻנָה, וּבְנֵי-הַמְּדִינָה שָׁלְחוּ עִמּוֹ אֶת גְּדוּלֵי-הַמְּדִינָה, שֶׁהֵם אֲצֵלָם אֱלֻקוֹת וּבִגְדָאֵי הָיוּ הוֹלְכִים עִם תְּכֵשִׁיטֵי כֶסֶף וְזָהָב, שֶׁהָיוּ תְלוּיִים עֲלֵיהֶם, כִּי זֶה הָיָה הָעֵקֶר אֲצֵלָם, וְהִלְכוּ יַחַד.

וְהוֹדִיעַ הַמְּמֻנָה הַדָּבָר הַזֶּה לְהַגְּבוּר, בְּאֲשֶׁר שֶׁהוּא הוֹלְךְ עִמָּם לְבַקֵּשׁ מְקוֹם הַחֶרֶב, וְכֹנֵתוֹ, אוֹלֵי יוֹזְבֵה בְּדֶרֶךְ הַלוֹכוֹ לְמַצֵּא אֶת הַמְּלֶכֶךְ וְאֲנָשָׁיו.

עָנָה וְאָמַר הַגְּבוּר: גַּם אֲנִי אֵלְךָ עִמָּךְ. וְשָׁנָה הַגְּבוּר עֲצָמוֹ, כִּדֵּי שֶׁלֹּא יְבִינּוּ אֵלּוֹ הָאֲנָשִׁים שֶׁהִלְכוּ עִם הַמְּמֻנָה, שֶׁזָּהוּ הַגְּבוּר הַגִּזְלִי, עַל-כֵּן שָׁנָה עֲצָמוֹ, וְהִלְךְ גַּם-כֵּן עִם הַמְּמֻנָה.

Ils décidèrent d'informer le Baal Téfilah de l'expédition et le lui firent savoir. Celui-ci déclara qu'il les accompagnerait également, il les rejoignit et recommanda à ses disciples de prier pour cela, que l'Eternel fasse réussir leur expédition, qu'ils méritent de trouver le Roi et ses gens. Car, le Baal Téfilah priait constamment pour cela, il le recommandait à ses disciples et leur composait des prières à réciter à cet effet.

A présent, il les mit en garde tout particulièrement car, partant avec l'Argentier et le Guerrier en quête du Roi et de ses gens, ses disciples devaient prier constamment pour cela, afin de mériter de les trouver.

Le Baal Tefilah rejoignit l'Argentier et le Guerrier; et bien sûr, il y avait entre eux une grande joie, des joies et des pleurs.

Puis ils partirent ensemble, tous les trois, l'Argentier, le Guerrier et le Baal Téfilah; quant aux divinités, c'est-à-dire les "Riches" – notoriétés du pays de la richesse, appelées là-bas "divinités", ceux-là les accompagnèrent.

Ils marchèrent et avancèrent. Parvenus à un pays autour duquel étaient disposées des sentinelles, les voyageurs les questionnèrent à propos du royaume et qui était leur

וּנְתִישְׁבוּ שְׂיֹדִיעוּ הַדָּבָר
 לְהַבְעֵל-תְּפִלָּה וְהוֹדִיעוּ לוֹ, וְאָמַר
 הַבְּעַל-תְּפִלָּה שָׁגַם הוּא יִלְךְ עִמָּם,
 וְהִלְךְ אֲלֵיהֶם הַבְּעַל-תְּפִלָּה, וְצֹוָה
 הַבְּעַל-תְּפִלָּה לְאֲנָשִׁים שָׁלוּ
 שְׂיִתְפַּלְלוּ עַל זֶה, שְׂיִצְלִיחַ הַשֵּׁם
 בְּרַכָּם, שְׂיִזְכּוּ לְמִצַּא הַמֶּלֶךְ עִם
 אֲנָשָׁיו הַנִּל, כִּי תָמִיד הָיָה
 הַבְּעַל-תְּפִלָּה מְתַפַּלֵּל עַל זֶה, וְהָיָה
 מְצֹוָה לְאֲנָשָׁיו, וְהָיָה מְתַקֵּן לָהֶם
 תְּפִלוֹת שְׂיִתְפַּלְלוּ עַל זֶה.

וְעַתָּה הִזְהִיר אוֹתָם בְּיֹתֵר, כְּשֶׁהִלְךְ
 אֶל הַמְּמֹנָה וְהַגְּבוּר, לִילְךְ עִמָּם
 לְבַקֵּשׁ אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֲנָשָׁיו כַּנִּל,
 שְׂיִתְפַּלְלוּ עַל זֶה תָּמִיד לְזִכּוֹת לְמִצַּא
 אוֹתָם.

וּבָא הַבְּעַל-תְּפִלָּה אֶל הַמְּמֹנָה
 וְהַגְּבוּר הַנִּל, וּבְוַדָּאֵי הָיָה בִּינֵיהֶם
 שְׂמֵחָה גְדוֹלָה, שְׂמֵחוֹת וּבְכִיּוֹת
 כַּנִּל,

וְהִלְכוּ שְׁלֹשָׁתָן יַחַד, דִּהְיוּ הַמְּמֹנָה
 וְהַגְּבוּר וְהַבְּעַל-תְּפִלָּה; וְהָאֱלֻקוֹת
 הַנִּל, דִּהְיוּ הָעֲשִׂירִים גְּדוֹלֵי
 הַמְּדִינָה הַנִּל שֶׁהֵם נִקְרָאִים שֵׁם
 בְּמְדִינָתָם אֱלֻקִּים כַּנִּל, הִלְכוּ
 עִמָּהֶם,

וַיִּתְהַלְכוּ בְּאֲשֶׁר יִתְהַלְכוּ. וּבָאוּ
 לְמְדִינָה אַחַת, וְהָיוּ שָׁם שׁוֹמְרִים
 סָבִיב הַמְּדִינָה, וְשָׂאוּ אֶת
 הַשׁוֹמְרִים עַל עֶסְקֵי הַמְּדִינָה, וּמִי

monarque. Les gardes répondirent, que lorsque survint la Tempête, l'humanité se sépara alors selon leurs affinités. Les gens de ce pays prirent la sagesse pour finalité et placèrent un grand sage à leur tête. Or, depuis peu, ils avaient découvert un grand sage extraordinairement fort en sa matière. Leur roi abdiqua donc en sa faveur, le sage fut nommé roi à sa place, car pour eux l'essentiel étant la sagesse, et puisqu'ils avaient découvert un sage si prodigieux, ils le prirent pour monarque.

Les Trois – l'Argentier, le Guerrier et le Baal Téfilah, s'exclamèrent : « Cela semble indiquer qu'il s'agirait de notre Sage. » , c'est-à-dire le Sage du Roi.

Ils demandèrent s'il était possible de le rencontrer. Les soldats leur répondirent, qu'ils avaient l'informer et lui poser la question. Ils allèrent, demandèrent, et il leur donna son accord.

Les Trois pénétrèrent chez le sage, roi du pays, et ils se reconnurent les uns les autres, ce sage était bien le Sage du Roi. La joie là-bas était bien sûr très grande: du bonheur et des larmes. Et ils pleuraient en se demandant : « Comment mériter de retrouver le Roi et tous les autres ? » Ils demandèrent au Sage s'il ne savait pas quelque chose concernant la

הַמֶּלֶךְ שְׁלָכֶם. הַשִּׁיבוּ הַשׁוֹמְרִים, שְׁבַעַת שֶׁהָיָה הָרוּחַ סְעָרָה הַנִּלְ, שָׂאוּ נִפְרְדוּ בְּנֵי־הָעוֹלָם לְמִינֵיהֶם בְּנִלְ, אִזּוּ בְּחָרוּ לָהֶם בְּנֵי הַמְּדִינָה שְׁלָהֶם, שְׁעָקָר הוּא הַחֲכָמָה, וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם חָכָם גְּדוֹל לְמֶלֶךְ, וְזֶה מְקָרֹב מֵעֲאוּ חָכָם גְּדוֹל מִפְּלֶג בְּחֲכָמָה מְאֹד מְאֹד, וּמְחַל לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלוּכָה, וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ, כִּי אֲעֲלֶם הָיָה הָעָקָר הַחֲכָמָה, וּמֵאַחֵר שְׁמָעֲאוּ חָכָם מִפְּלֶג כְּזֶה, עַל־כֵּן קָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

וְאָמְרוּ אֵלֹהֵי הַשְּׁלֹשָׁה הַנִּלְ הֵינּוּ הַמְּמֹנָה וְהַגְּבוּר וְהַבַּעַל־תְּפִלָּה, שֶׁנִּרְאִין הַדְּבָרִים שֶׁזֶהוּ הַחֲכָם שְׁלָנוּ דֵּהֵינּוּ הַחֲכָם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּלְ.

וּבִקְשׁוּ אִם אֶפְשָׁר לְהִתְרַאוֹת פָּנִים עִמּוֹ, וְהַשִּׁיבוּ לָהֶם, שִׁזְיָדִיעוּ לוֹ וְיִשְׁאַלּוּ אוֹתוֹ, וְהִלְכוּ וְשִׁאַלּוּ, וְנָתַן לָהֶם רְשׁוֹת.

וּבָאוּ אֵלֹהֵי הַשְּׁלֹשָׁה, אֶל הַחֲכָם, שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ שֶׁל אוֹתָהּ הַמְּדִינָה, וְהִבִּירוּ זֶה אֶת זֶה, כִּי הַחֲכָם הַזֶּה הָיָה הַחֲכָם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּלְ, וּבִיָּדָאֵי הָיָה שָׁם שְׂמֻחָה גְּדוֹלָה, שְׂמֻחוֹת וּבְכִיּוֹת בְּנִלְ, כִּי בָּכוּ אִיךְ זֹכִים לְמַצֵּא אֶת הַמֶּלֶךְ עִם כָּל הַנִּלְ, וְשִׁאַלּוּ אֶת הַחֲכָם, אִם אֵינּוּ יוֹדַע מִן הַיָּד שֶׁל הַמֶּלֶךְ,

"Main du Roi".

Il leur répondit que la Main était en sa possession. Cependant, depuis la tempête qui les avait dispersé, le Roi leur avait alors été enlevé, et il ne voulait plus consulter la Main, car son utilisation revenait exclusivement au Roi. Néanmoins, il avait gravé le contenu de la Main sur une pierre, afin de l'utiliser un peu, en cas de nécessité; par-contre, dans la Main elle-même, il ne lisait jamais.

Ils demandèrent au Sage comment il était arrivé ici. Il leur raconta qu'après la Tempête, il était allé au hasard et, en chemin, il était passé par tous, excepté par ces trois personnages: le Baal Téfilah, le Guerrier et l'Argentier. Ensuite, les habitants du pays l'avaient rencontré et l'avaient proclamé roi. Pour l'instant, il devait les diriger selon leur manière de penser, selon leur conception de la sagesse, jusqu'au moment où il les ramènerait vers la vérité.

Ils s'entretenaient avec le Sage, à propos des habitants du pays (de la richesse), qui s'étaient enfoncés et égarés à ce point dans la bêtise et le culte de l'argent. Ils déclarèrent : « Si seulement nous n'avions pas été séparés et dispersés, au moins pour ramener ce pays vers la vérité, cela nous aurait suffi, car ses habitants se

וְהָשִׁיב לָהֶם, שֶׁהַיָּד הוּא אֲצִלוֹ, אֵךְ
מֵעַתָּה שְׁנֵת פְּזָרוּ עַל-יְדֵי הָרוּחַ סְעָרָה
כַּנְּ"ל, שֶׁאֵז נֶעְלַם מֵהֶם הַמֶּלֶךְ וְכוּ'
כַּנְּ"ל, מֵאֵז הוּא אֵינּוּ רוֹצֵה לְהִסְתַּכֵּל
כָּלֵל בְּתוֹךְ הַיָּד, כִּי הִיא שְׂיָכָה רַק
אֶל הַמֶּלֶךְ, רַק שֶׁחֲקַק תְּבִנִית הַיָּד
עַל אֶבֶן, כִּי שִׂישְׁתַּמֵּשׁ בָּזָה קֶצֶת
לְצַרְךָ עֲנִינּוּ, אֲבָל בְּהַיָּד אֵינּוּ
מִסְתַּכֵּל כָּלֵל.

וְדַבְּרוּ עִם הַחֶכֶם אֵיךְ נִתְנַלְגַּל וְכֹא
לְכֹאֵן, וְסִפֵּר לָהֶם, שֶׁמֵּעַת שֶׁהָיָה
הָרוּחַ-סְעָרָה הַנַּ"ל, הָלַךְ בְּאֲשֶׁר
הָלַךְ, וּבְדַרְךְ הַלּוּכוֹ עָבַר עַל כָּלֵם,
רַק עַל אֱלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה הֵינּוּ
הַבַּעַל-תְּפִלָּה וְהַגִּבּוֹר וְהַמְּמַנֶּה לֹא
עָבַר, עַד שֶׁמָּצְאוּ אוֹתוֹ בְּנֵי-הַמְּדִינָה
אֱלוֹ וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ כַּנְּ"ל, וְלָעַת
עֲתָה הוּא צָרִיךְ לְהִנְהִיג אוֹתָם לְפִי
דְרָכָם, כִּפִּי דָרַךְ חֲכָמָתָם, עַד אֲשֶׁר
בְּרַבּוֹת הַזְּמַן יָשִׁיב אוֹתָם אֶל
הָאֱמֶת,

וְדַבְּרוּ עִם הַחֶכֶם עַל אוֹדוֹת
בְּנֵי-הַמְּדִינָה הַנַּ"ל, שֶׁנִּתְעוּ וְנִבְּכוּ
כָּל-כֶּף בְּשִׁטּוֹת וְעִבּוּדֵי-זָרָה שֶׁל
מָמוֹן כַּנְּ"ל, וְאָמְרוּ: אֲלֵמָּלָא לֹא
נִתְבַּדְּרָנוּ וְנִתְפָּזְרָנוּ, כִּי-אִם בְּשִׁבִיל
אוֹתָהּ הַמְּדִינָה לְהַחְזִיר אוֹתָהּ
לְמוֹטָב, הִיָּה דִי לָנוּ בָּזָה, כִּי
נִתְטַפְּשׁוּ וְנִתְעוּ כָּל-כֶּף,

sont trompés et égarés à ce point.

En réalité, toutes les sectes s'étaient trompées et égarées. Il fallait les corriger, les soustraire à leur bêtise et les ramener vers la véritable finalité de l'existence. Car, même la secte de ceux qui avaient choisi la sagesse pour but, eux non plus n'avaient pas choisi la véritable raison d'être, ils devaient donc se corriger et s'amender; car ils s'étaient ralliés aux sciences profanes et à l'hérésie. Cependant, de toutes les concepts erronés, celui-ci était plus léger, il était relativement aisé de les retirer de leurs erreurs et de les ramener vers la vérité. Ceux, par contre, qui avaient failli dans l'idolâtrie de l'argent, s'y étaient enfoncés profondément comme relaté plus-haut, au point qu'on ne pouvait plus les en extirper.

Le Sage également leur confirma qu'il avait lui aussi entendu du Roi, que l'on pouvait tirer de tous les vices, mais que de l'avidité d'argent, il était impossible d'extraire celui qui y était tombé, si ce n'est par le chemin qui mène à l'Epée.

Le Sage décida lui aussi de les accompagner, et ils voyagèrent donc tous les quatre ensemble. Les "divinités" stupides allèrent également avec eux. Ils voyagèrent et arrivèrent dans un pays. Comme précédemment, ils questionnèrent les

כִּי בַּאֲמַת כָּל הַבְּתוֹת הַנִּזְל, כְּלָם
נָתְעוּ וְנִבְּוּ, וְצָרִיכִים לְתַקְנָם
לְהַשִּׁיבָם מִשְׁטוּתָם וּלְהַחְזִירָם אֶל
הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי, כִּי אִפְלוּ הַבַּת
שָׁבְחוּ לָהֶם חֲכָמָה לְתַכְלִית, גַּם
הֵם לֹא הִשִּׁיגוּ הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי
וְצָרִיכִין תְּקוּן וּתְשׁוּבָה, כִּי בְּחֵרוֹ
בְּחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְאַפִּיקוֹרְסִית,
אֲדָּ מְכַל הַטְּעוּתִים הַנִּזְל הוּא בְּנִקְל
יֹתֵר לְהַשִּׁיבָם מִטְּעוּתָם וּלְהַחְזִירָם
אֶל הָאֲמִת, אֲכָל אֱלוֹ נָתְעוּ
בְּעִבּוּד־הַזָּוָה שֶׁל מָמוֹן וְנִשְׁקְעוּ בָּהּ
כָּל-כָּף כָּבֵל הַנִּזְל, עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר
לְהַשִּׁיבָם מִזֶּה כַּנִּזְל.

וְגַם הַחֲכָם הַשִּׁיב לָהֶם שֶׁשָּׁמַע גַּם-כֵּן
מִהַמֶּלֶךְ, שֶׁמְכַל הַתְּאוּוֹת אֶפְשָׁר
לְהוֹצִיא, אֲכָל מִתְּאוּוֹה זֶה שֶׁל מָמוֹן
אֵי אֶפְשָׁר לְהוֹצִיא אֶת מִי שֶׁנִּפְל
לְתוֹכָהּ, כִּי-אִם עַל-יְדֵי הַדֶּרֶךְ שִׁישׁ
לְהַחֲרֵב הַנִּזְל.

וְנִתְרַצָּה הַחֲכָם גַּם-כֵּן לִילֵךְ עִמָּהֶם,
וְהִלְכוּ אַרְבַּעַתָּן יַחַד. וְגַם אֱלוֹ
הָאֱלֻקוֹת הַשּׁוֹטִים הַנִּזְל הִלְכוּ עִמָּהֶם
גַּם-כֵּן כַּנִּזְל. וְהִלְכוּ וּבָאוּ לְמְדִינָה
אֶחָת, וְשָׂאוּ גַם-כֵּן אֶת הַשּׁוֹמְרִים
עַל עֲגִיז הַמְּדִינָה, וּמִי הַמֶּלֶךְ שֶׁלָּהֶם.
הַשִּׁיבוּ, שֶׁמִּעַת שֶׁהָיָה הַרוּח־סְעָרָה

sentinelles concernant le royaume et l'identité de leur monarque. Celles-ci répondirent qu'après le passage de la tempête, les habitants de ce pays avaient décidé que la finalité de l'existence était la Parole, ils se choisirent pour roi un orateur de talent.

Puis il découvrirent un homme, maître en discours, orateur fabuleux, ils le choisirent pour roi, car le monarque se démit de sa royauté en sa faveur, puisqu'il était un tel expert. Les Quatre en déduirent : « Il s'agit certainement de notre Orateur ! » c'est-à-dire de l'Orateur du Roi.

Ils demandèrent donc également s'il était possible de rencontrer ce roi. Les gardes répondirent qu'ils allaient l'informer et obtenir la permission; ils allèrent, lui demandèrent et il donna son autorisation. Les Quatre se présentèrent devant le roi du pays. C'était effectivement l'Orateur du Roi; ils se reconnurent réciproquement, et il y avait entre eux aussi une grande joie et des pleurs.

L'Orateur les accompagna également et ils reprirent leur quête : peut-être trouveraient-ils ceux qui manquaient, le Roi etc. Ils comprirent que l'Eternel béni-soit-Il leur accordait la réussite, ils retrouvaient

הַנִּלְוֹת, אִזּוּ בְּחֵרוֹ לָהֶם בְּנֵי-מְדִינָה זֹה, שֶׁהִתְכַּלִּית הוּא הַדְּבוּר, וְקִבְּלוּ עֲלֵיהֶם דְּבָרָן בְּעַל-לְשׁוֹן לְמֶלֶךְ.

אַחֲרֵי-כֵן מָצְאוּ אִישׁ אֶחָד, שֶׁהָיָה בְּעַל-לְשׁוֹן וּמְלִיצָה וְדְבָרָן מְפֹלָג מְאֹד מְאֹד, וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ, כִּי הַמֶּלֶךְ מָחַל לוֹ אֶת הַמְּלוּכָה, מֵאַחֲרֵי שֶׁהוּא בְּעַל-לְשׁוֹן כָּזֶה, וְהֵבִינוּ אֵלָיו הָאַרְבָּעָה הַנִּלְוֹת, שֶׁבְּוַדַּאי זֶה הוּא הַמְּלִיץ שֶׁלָּנוּ דְּהֵינּוּ הַמְּלִיץ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּלְוֹת.

וּבְקִשׁוֹ גַּם-כֵּן אִם אֶפְשָׁר לְהִתְרַאוֹת עִם הַמֶּלֶךְ הַזֶּה, וְאָמְרוּ שִׂידִיעוּ לוֹ וְיִקְבְּלוּ רְשׁוֹת, וְהִלְכוּ וְשָׂאוּ וְנָתַן לָהֶם רְשׁוֹת, וְנִכְנְסוּ אֵלָיו הָאַרְבָּעָה אֲצֵל הַמֶּלֶךְ שֶׁל מְדִינָה זֹה, וְהוּא הָיָה הַמְּלִיץ שֶׁל הַמֶּלֶךְ כַּנִּלְוֹת, וְהִבִּירוּ זֶה אֶת זֶה, וְהָיָה בֵּינֵיהֶם גַּם-כֵּן שְׂמֻחָה גְדוֹלָה וּבְכִיּוֹת כַּנִּלְוֹת.

וְהִלְךְ הַמְּלִיץ עִמָּהֶם גַּם-כֵּן, וְהִלְכוּ יוֹתֵר לְבִקְשׁ, אוֹלֵי יִמְצְאוּ הַנְּשָׂאָרִים, דְּהֵינּוּ הַמֶּלֶךְ וְכוּ', כִּי רָאוּ שֶׁהַשֵּׁם מְצֻלִיחַ דְּרָכָם, שֶׁהֵם מוֹצְאִים בְּכָל פַּעַם אֶת חֲבֵרֵיהֶם, וְתָלוּ כָּל זֶה בְּזִכּוֹת הַבְּעַל-תְּפִלָּה

successivement leurs amis. Ils attribuèrent tout cela au mérite de leur vertueux Baal Téfilah qui s'affairait constamment à prier pour cela. Grâce à ses prières, ils avaient mérité de retrouver leurs compagnons. Ils allèrent de l'avant, peut-être mériteraient-ils de retrouver aussi les autres.

Ils allèrent et parvinrent à un pays, ils questionnèrent également à propos du royaume et de celui qui était leur roi.

On leur répondit qu'ils faisaient partie de la secte qui avait opté pour la joie et la boisson comme finalité d'existence; ils avaient placé à leur tête un ivrogne, qui était constamment joyeux, pour être leur roi.

Plus tard, ils découvrirent un homme assis au milieu d'une mer de vin, et qui leur plut au plus haut point, celui-ci devait être certainement un grand et formidable buveur, ils le proclamèrent roi.

Les compagnons demandèrent également à le rencontrer. Les gardes allèrent et obtinrent la permission, les cinq amis pénétrèrent auprès du monarque. Il s'agissait de l'Ami Fidèle du Roi, qu'ils avaient trouvé assis au milieu d'une mer de vin, issue des paroles de consolation de l'Orateur. Or, les gens de ce pays

הַבָּשָׂר שֶׁלָּהֶם, שֶׁהוּא עוֹסֵק תָּמִיד לְהַתְּפִילָל עַל זֶה, וְעַל-יְדֵי הַתְּפִלוֹתָיו זָכוּ לְמִצַּא אֶת חֲבֵרֵיהֶם הַנִּלְל, וְהִלְכוּ יוֹתֵר, אוֹלֵי יוֹזְבוּ לְמִצַּא גַּם הַשָּׂאֵר

וְהִלְכוּ וּבָאוּ לְמְדִינָה אַחַת, וַשְּׁאֲלוּ גַם-כֵּן עַל עֲנִינַת הַמְּדִינָה וּמִי הַמֶּלֶךְ שֶׁלָּהֶם.

הַשִּׁיבוּ לָהֶם, שֶׁהֵם מִן הַכַּת שֶׁבְּחָרוּ לָהֶם אֶת הַשְּׂמֵחָה וּמְשֻׁתָּה לְתַכְלִית, וּקְבְּלוּ עֲלֵיהֶם אֵיזָה שְׂכּוֹר אַחֵד, שֶׁהוּא בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, לְהִיּוֹת מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם.

וְאַחֲרֵי-כֵן מָצְאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ יָם שֶׁל יַיִן, וְהוּשָׁב בְּעֵינֵיהֶם בְּיוֹתֵר, כִּי זֶה הוּא בּוֹדֵאֵי שְׂכּוֹר מְפֹלֵג מְאֹד מְאֹד, וּקְבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

וּבִקְשׁוּ גַם-כֵּן לְהַתְּרָאוֹת פָּנִים עִמוֹ, וְהִלְכוּ וּקְבְּלוּ רְשׁוֹת, וּנְכַנְסוּ אֵלָיו הַחֲמֻשָּׁה חֲבֵרִים הַנִּלְל, אֲצֵל זֶה הַמֶּלֶךְ, וְהוּא הָיָה הָאוֹהֵב נְאֻמָּן שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הַיָּם שֶׁל יַיִן, שֶׁנַּעֲשֶׂה מִדְּבָרֵי הַתְּנַחֲמוּמִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ כִּנְיָן, וּבְנֵי-הַמְּדִינָה זֹו סָבְרוּ שֶׁהוּא אִישׁ שְׂכּוֹר גָּדוֹל, מֵאַחֵר

avaient pensé qu'il était un grand buveur, puisqu'il était assis dans une mer de vin, et ils l'avaient pris pour roi.

Les amis se reconnurent réciproquement, et il y avait entre eux aussi une grande joie et des pleurs.

L'Ami Fidèle se joignit également à eux, ils avancèrent encore et arrivèrent dans un pays, ils interrogèrent les gardes: » Qui donc est votre roi ? »

On leur répondit que leur roi était une belle femme, étant donné que c'est elle qui conduit à la finalité, car le but est le peuplement du monde, comme expliqué plus haut. Au début, leur reine était une belle femme quelconque.

Puis, ils avaient découvert une femme dont la beauté était extraordinaire, et ils l'avaient choisi pour régner. Les amis comprirent qu'il s'agissait certainement de la Princesse, ils demandèrent également à la rencontrer; les gardes allèrent et obtinrent l'autorisation. Les compagnons se présentèrent devant la reine et reconnurent que c'était la Princesse, la joie éprouvée là-bas était bien sûr d'une ampleur inestimable.

Ils lui demandèrent : « Comment es-tu parvenue ici ? »

Elle leur raconta que, lors de la

שְׁיוֹשֵׁב בָּיָם שֶׁל יַיִן, וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

וְהִכִּירוּ זֶה אֶת זֶה, וְהָיָה בֵּינֵיהֶם גַּם-כֵּן שִׂמְחָה גְּדוֹלָה וּבְכִיּוֹת כְּנִלְ

וְהִלְךְ הָאוֹהֵב נֶאֱמָן עִמָּהֶם גַּם-כֵּן, וְהִלְכוּ יוֹתֵר וּבָאוּ לְמַדִּינָה אַחַת, וּשְׁאָלוּ אֶת הַשּׁוֹמְרִים: מִי הַמֶּלֶךְ שֶׁלְכֶם.

הַשִּׁיבוּ, שֶׁמֶלֶךְ שֶׁלָּהֶם הוּא יִפְת־תֶּאֱר, מִחַמַּת שֶׁהִיא מְבִיאָה אֶל הַתְּכֵלִית, כִּי הַתְּכֵלִית הוּא יִשׁוּב הָעוֹלָם, כְּמִבְאֵר לְעֵיל, וּבַתְּחִלָּה הָיְתָה אֲעֵלָם אִיזָה יִפְת־תֶּאֱר לְמַלְכָּה.

אַחֲר־כֵּן מָצְאוּ יִפְת־תֶּאֱר מִפְּלֹגַת בְּיָפִיָּה מְאֹד מְאֹד, וְקָבְלוּ אוֹתָהּ לְמֶלֶךְ, וְהִבִּינוּ הֵינּוּ אֱלוֹ הַחִבְרִים הַנִּלְ הִבִּינוּ, שֶׁהִיא בּוֹדֵאֵי הַבַּת־מַלְכָּה הַנִּלְ, וּבִקְשׁוּ גַם-כֵּן לְהַתְּרֵאוֹת עִמָּהּ, וְהִלְכוּ וְקָבְלוּ רִשׁוֹת, וְנִכְנְסוּ אֶל הַמַּלְכָּה, וְהִכִּירוּ כִּי הִיא הַבַּת־מַלְכָּה, וְגִדְל הַשִּׂמְחָה שֶׁהָיָה שָׁם בּוֹדֵאֵי אִינן לְשַׁעַר.

וּשְׁאָלוּ אוֹתָהּ: אֵיךְ בָּאת לְכָאן.

וּסְפָרָה לָהֶם, שִׁמְעַת שָׂבָא

Tempête qui était survenue et avait arraché le Cher Enfant au berceau, elle s'était alors élancée follement à la poursuite de l'Enfant, mais ne l'avait pas retrouvé. Le lait avait jailli de sa poitrine, ce qui avait formé une mer de lait. Puis, les habitants de ce pays l'avaient rencontré et choisi pour régner sur eux. Il y avait là-bas une grande joie, ils pleurèrent également beaucoup sur le Cher enfant qui leur avait été retiré, et sur le père et la mère de la Princesse, dont elle ignorait le sort.

Or, voilà que l'époux de la reine – en fait la Princesse qui était devenue reine de ce pays, étant maintenant présent – car le Guerrier était l'époux de la Princesse, le pays avait donc désormais un roi. La Princesse – reine de ce pays, demanda alors au Baal Téfilah de parcourir son royaume et de le purifier de son terrible défaut. En effet, chez eux, la finalité d'existence principale se rapportait à "la belle femme", les habitants étaient bien entendu très impurifiés par le vice ; aussi, la Princesse pria-t-elle le Baal Téfilah d'aller purifier la population, un peu, pour l'instant, afin que, présentement, ils restreignent leur ardeur débauchée. En effet, hormis l'accroissement du vice, cette tare constituait pour eux une sorte de foi, un principe de vie ;

הַרוּחַ סָעָרָה וְחָטַף אֶת הַתִּינוּק
הַיָּקָר מִן הָעָרִיסָה, כַּנִּ"ל, אָז יֵצְאָה
בְּשִׁעַת הַבְּהִלָּה אַחַר הַתִּינוּק וְלֹא
מָצְאָה אוֹתוֹ, וְדָחַק אוֹתָהּ הַחֶלֶב
וּמִזָּה נִעְשָׂה יָם שֶׁל חֶלֶב, וְאַחֲר־כֵּן
מָצְאוּ אוֹתָהּ בְּנֵי מְדִינָה זוֹ וְקִבְּלוּ
אוֹתָהּ לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם, וְהָיָה שֵׁם
שְׁמֹחָה גְּדוּלָּה, גַּם בָּכוּ מְאֹד עַל
הַתִּינוּק הַיָּקָר הַנִּ"ל, שֶׁנֶּאֱבַד מֵהֶם,
וְעַל אָבִיהָ וְאִמָּהּ, שֶׁאִינָה יוֹדַעַת
מֵהֶם.

וְהִנֵּה נִמְצָא שָׂבֵא בַּעֲלָהּ שֶׁל הַמְּלָכָה
הַזֹּאת הֵינּוּ הַבֵּת-מְלָכָה, שֶׁנִּעֲשִׂית
כָּאֵן מְלָכָה, כִּי הַגִּבּוֹר הוּא בַּעֲלָהּ
כַּנִּ"ל, וְעַתָּה יֵשׁ לְהַמְדִּינָה מֶלֶךְ,
וּבִקְשָׁה הַבֵּת-מְלָכָה שֶׁהִיא מְלָכָה
בְּמְדִינָה זוֹ, אֶת הַבַּעַל-תְּפִלָּה, שִׁילֶךְ
בְּמְדִינָתָה וַיִּטְהַר אוֹתָהּ מִהַזְּהָמָא
הַגְּדוּלָּה שָׁלָה, כִּי מֵאַחַר שֶׁאֲצֵלָם
הָיָה עֵקֶר הַתְּכֵלִית עֲנִיִּן הַיִּפְתָּ-תֵּאָר
כַּנִּ"ל, בְּוַדַּאי הָיוּ מְזוּהָמִים מְאֹד מְאֹד
בְּתֵאוּהָ זוֹ, עַל-כֵּן בִּקְשָׁה
מִהַבַּעַל-תְּפִלָּה שִׁילֶךְ וַיִּטְהַר אוֹתָם
קֶצֶת לְעַת-עַתָּה, שֶׁלֹּא יִתְגַּשְּׁמוּ
לְעַת-עַתָּה בְּזוּהָמָא הַזֹּאת כָּל-כָּף, כִּי
מְלָבַד הַתְּגַבְּרוּת הַתֵּאוּהָ, הָיָה
אֲצֵלָם כְּמוֹ אֲמוּנָה שְׂזוּהוּ הַתְּכֵלִית כִּי
כָּל הַכִּתּוּת הַנִּ"ל, שֶׁבָּחֲרוּ לָהֶם כָּל
אֶחָד וְאֶחָד אֵיזָה מְדָה רָעָה לְתְּכֵלִית
כַּנִּ"ל, הָיָה אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּמוֹ

car, toutes les sectes s'étaient choisies pour raison d'être un trait de caractère pernicieux, que chacune avait adopté comme véritable principe de foi. Aussi, les habitants étaient-ils profondément enlisés dans ce défaut. La Princesse demanda donc au Baal Téfilah d'aller les purifier, un peu, pour l'instant.

Puis, ils partirent tous à la recherche des autres personnages, le Roi etc. ils marchèrent et arrivèrent dans un pays, ils questionnèrent également : « Qui donc est votre roi ? »

Ils (les gardes) répliquèrent que leur roi était un enfant agé d'un an, car ils étaient de la secte qui s'était décidé à nommer pour roi celui qui aurait à manger en abondance, mais ne se nourrirait pas lui-même de mets ordinaires. Ils avaient tout d'abord choisi pour roi un personnage fortuné.

Puis, ils rencontrèrent un homme assis dans une mer de lait; cela leur plut beaucoup, puisque cet homme se nourrissait toute sa vie de lait, il ne consommait donc pas les aliments communs au reste de l'humanité, aussi le proclamèrent-ils roi. C'est la raison pour laquelle on lui dénomme "Enfant de un an", car il se nourrit de lait comme un enfant agé de un an.

Les Compagnons comprirent qu'il s'agissait de l'Enfant, ils demandèrent

אָמוֹנָה גְּמוּרָה אוֹתָהּ הַמְּדָה רָעָה,
וְעַל-כֵּן בְּיַדָּי הָיוּ מְשַׁקְעִים מְאֹד
בָּזָה, עַל-כֵּן בִּקְשָׁה מִמֶּנּוּ שִׁילֵךְ
וַיַּטֵּהר אוֹתָם קִצֵּת לְעֵת-עֵתָהּ

אַחֲר־כֵּךְ הָלַכּוּ כָּלֶם לְבִקֵּשׁ הַשָּׂאָר,
דִּהְיִינוּ הַמֶּלֶךְ וְכוּ', וְהָלַכּוּ וּבָאוּ
לְמַדִּינָה אַחַת, וַשְּׂאֵלוּ גַם-כֵּן: מִי
הַמֶּלֶךְ שְׁלָכֶם.

הַשִּׁיבוּ שֶׁהַמֶּלֶךְ שְׁלָהֶם הוּא בֶן שָׁנָה,
כִּי יֵה מִן הַכֶּת שֶׁבְּחָרוּ לָהֶם, שְׂמִי
שְׂיִישׁ לוֹ שְׂפַע מְזֻזָּנוֹת, וַאִינּוּ גְזוּז
מִמְזוּז שֶׁל שָׂאָר בְּנֵי-אָדָם, הוּא רָאוּי
לְהִיּוֹת מֶלֶךְ, וְקִבְּלוּ לְפִי שְׂעָה עֲשִׂיר
אַחַד לְמֶלֶךְ.

אַחֲר־כֵּךְ מָצְאוּ אָדָם שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב
בְּיָם שֶׁל חֵלֶב, וְהוּטֵב בְּעֵינֵיהֶם
מְאֹד, כִּי זֶה הָאָדָם הוּא גְזוּז כָּל יָמָיו
מִחֵלֶב, וַאִינּוּ גְזוּז מִמְזֻזָּנוֹת שֶׁל שָׂאָר
הָעוֹלָם, עַל-כֵּן קִבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ,
וְעַל-כֵּן נִקְרָא בֶן שָׁנָה, מִחֲמַת שֶׁגְזוּז
מִחֵלֶב כְּמוֹ בֶן שָׁנָה.

וְהִבִּינוּ, שֶׁזֶה הוּא הַתִּינוֹק הַנִּלְ, וּבִקְשׁוּ לְהַתְּרָאוֹת פָּנִים עֲמוּ, וְהָלַכּוּ

à le rencontrer. Les gardes allèrent, demandèrent et obtinrent la permission. Les amis pénétrèrent auprès du roi, ils se reconnurent réciproquement, car même lui – c'est-à-dire l'enfant qui était devenu roi, lui aussi les reconnut, bien qu'il n'eut été qu'un nourrisson lorsqu'il leur avait été enlevé; cependant, sage accompli depuis sa naissance, étant né ainsi, aussi les reconnut-il; eux-mêmes le reconnurent bien évidemment, et la joie là-bas était assurément prodigieuse. Ils pleurèrent encore néanmoins, du fait qu'ils ne savaient pas ce qu'il était advenu du roi et de la reine. Ils l'interrogèrent : « Comment es-tu arrivé ici ? » Il leur raconta, qu'au moment où la tempête l'avait enlevé, elle l'emporta à un endroit et l'y déposa, il demeura là-bas et se nourrit comme il pouvait, selon ce qu'il trouvait. Ensuite, il parvint à une mer de lait, il comprit qu'elle s'était sûrement formée du lait de sa mère. Le lait avait dû jaillir et constituer cette mer. Il s'installa là-bas, dans cette mer de lait, dont il se nourrit. Finalement, les gens du pays vinrent et le proclamèrent roi.

Ensuite, les voyageurs avancèrent davantage et arrivèrent dans un pays, ils demandèrent : « Qui est votre roi ?

»

On leur répondit qu'ils s'étaient

וּשְׂאֵלוֹ וְקָבְלוּ רְשׁוֹת, וְנִכְנְסוּ אֶצְלוֹ
וְהִבִּירוּ זֶה אֶת זֶה, כִּי גַם הוּא הֵינּוּ
הַתִּינוּק שֶׁנַּעֲשָׂה מֶלֶךְ, הִבִּיר אוֹתָם,
אֶף-עַל-פִּי שֶׁהָיָה תִינוּק קָטָן
כְּשֶׁנַּעְלָם מֵאֲתָם, אֶף-עַל-פִּי-כֵן,
מֵאַחַר שֶׁהוּא חָכָם וְגִמּוּר מֵעַת
הַוָּלְדוֹ, כִּי נוֹלַד עִם חֲכָמָה וְגִמּוּרָה
בְּנִ"ל, עַל-כֵּן הִבִּיר אוֹתָם, וְהֵם
הִבִּירוּ אוֹתוֹ בְּוִדְאֵי, וּבְוִדְאֵי הָיָה שֵׁם
שֶׁמָּחָה נוֹרָאָה מְאֹד, וְגַם בָּכוּ עַד־יָן
עַל שְׂאֵינָם יוֹדְעִים מִהַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה,
וּשְׂאֵלוֹ אוֹתוֹ: אֵיךְ בָּאתָ לְכָאן, וְסִפֵּר
לָהֶם, שֶׁבַעַת שֶׁחָטַף אוֹתוֹ
הַרוּח־סְעָרָה, נִשְׂאוֹ לְמָקוֹם שֶׁנִּשְׂאֵנוּ,
וְהָיָה שֵׁם בְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם, וְהָיָה מִתְּחִילָה
עֲצָמוֹ בְּמָה שֶׁאֶפְשָׁר, בְּמָה שֶׁמֵּצֵא
שָׁם, עַד שֶׁבָּא אֶל יָם שֶׁל חֲלָב,
וְהִבִּין שֶׁזֶה הַיָּם נַעֲשָׂה בְּוִדְאֵי מִחֲלָב
שֶׁל אִמּוֹ, כִּי בְּוִדְאֵי דָחַק אוֹתָהּ
הַחֲלָב, וּמִזֶּה נַעֲשָׂה זֶה הַיָּם, וַיָּשֵׁב
שָׁם בְּאוֹתוֹ הַיָּם שֶׁל חֲלָב, וְהָיָה נִזּוֹן
מִן הַחֲלָב, עַד שֶׁבָּאוּ בְּנֵי-הַמְּדִינָה
זוֹ, וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

אֲחֵר־כֵּךְ הִלְכוּ יוֹתֵר, וּבָאוּ לְמְדִינָה
אַחַת, וּשְׂאֵלוֹ: מִי הַמֶּלֶךְ שֶׁלְכֶם.

הַשִּׁיבוּ שֶׁהֵם בָּחֵרוּ לָהֶם שְׂרָצִיחָה

choisi le meurtre comme principe de vie, et avaient choisi pour roi un meurtrier.

Puis, ils avaient découvert une femme assise dans une mer de sang et l'avaient nommé roi, comprenant qu'elle était à l'évidence une grande et redoutable meurtrière, puisqu'elle était assise dans une mer de sang. Les compagnons demandèrent également à la rencontrer, les garde allèrent et obtinrent l'accord, ils furent introduits auprès d'elle, c'était la Reine! Elle pleurait constamment, et ses larmes avaient formé une mer de sang, ils se reconnurent réciproquement et la joie était grande, assurément. Ils pleuraient encore néanmoins, car ils ne savaient toujours rien du sort du Roi.

Ils allèrent encore et parvinrent à un pays. Ils demandèrent : « Qui donc est votre roi ? »

On leur répondit qu'ils s'étaient choisis pour roi un homme honorable car, pour eux, la finalité était le respect.

Puis ils avaient rencontré, assis dans un champ, un vieillard avec une couronne sur la tête; le personnage leur plut, car il paraissait très respectable, étant assis dans le champ, couronné d'une couronne. Ils le prirent pour roi.

Ils en déduirent que c'était

הוא התכלית, וקבלו עליהם למלך רוצח אחד.

אחר־כך מצאו אשה אחת, שהיתה יושבת בתוך ים של דם, וקבלו אותה למלך, מחמת שראו שהיא בודאי רוצח גדול מאד מאד, מאחר שיושבת בתוך ים של דם, ובקשו גם־כן להתראות פנים עמה, והלכו וקבלו רשות, ונכנסו אליה, והיא היתה המלכה הנ"ל, שהיתה בוכה תמיד, ומהדמעות שלה נעשה הים של דם כנ"ל, והכירו זה את זה, והיה שמחה גדולה מאד בודאי, ועדין היו בוכים, על שאינם יודעים מן המלך עדין.

והלכו יותר ובאו למדינה אחת, ושאלו: מי המלך שלכם.

השיבו שהם בחרו להם למלך איש מכבד אחד, כי אצלם עקר התכלית הוא כבוד.

אחר־כך מצאו שהיה יושב בשדה זקן אחד וכתר על ראשו, והוטב בעיניהם, כי הוא מכבד גדול, מאחר שהוא יושב בשדה מכבד בכתר, וקבלו אותו למלך.

והבינו כי בודאי זה הוא המלך הינו

certainement le Roi, c'est-à-dire leur Roi. Il demandèrent également s'il était possible de le rencontrer, les gardes allèrent et obtinrent l'autorisation. Les compagnons pénétrèrent auprès du monarque, ils reconnurent que c'était le Roi en personne, et l'ampleur de la joie qui régnait là-bas était bien sûr inimaginable.

Quant aux divinités absurdes, c'est-à-dire les hauts personnages fortunés du pays de la richesse – qui dans leur pays étaient des divinités, elles avaient suivi les compagnons et ne comprenaient absolument pas la signification de ces joies.

Et voilà que maintenant, le Rassemblement Sacré se trouvait réuni à nouveau, ensemble; ils délèguèrent le Baal Téfilah vers les pays des sectes, qui s'étaient choisies de mauvaises qualités pour principe de vie, afin de les corriger, les purifier et les extirper de leurs aberrations, chaque pays selon son erreur, car tous s'étaient mépris et égarés. Et maintenant, le Baal Téfilah détenait sans aucun doute la force d'aller les secourir, car il avait reçu le pouvoir et l'assentiment de tous les rois de ces contrées, tous étaient là, puisque la sainte assemblée du Roi, enfin réunie à nouveau, comprenait les rois de tous les pays des sectes.

הַמֶּלֶךְ שֶׁלָּהֶם הִנֵּ"ל, וּבִקְשׁוּ גַם־בֵּן
אִם אֶפְשָׁר לְהִתְרַאות עִמּוֹ, וְהִלְכוּ
וְקִבְּלוּ רִשׁוֹת (קִבְּלַת רִשׁוֹת הוּא מָה
שֶׁקּוֹרִין "מַעֲלָדִיוּיִן"), וְנִכְנְסוּ אֶצְלוֹ,
וְהִבִּירוּ כִּי הוּא הוּא הַמֶּלֶךְ בְּעֵצְמוֹ,
וְגִדַל הַשְּׂמֵחָה שֶׁהָיָה שָׁם בְּיַד־אֵי אֵי
אֶפְשָׁר לְשַׁעַר בַּמַּח.

וְאֵלוֹ הָאֱלֹקוֹת הַשּׁוֹטִים הִנֵּ"ל הֵינּוּ
הָעֲשִׂירִים גְּדוּלֵי הַמְּדִינָה שֶׁל
עֲשִׂירוֹת, שֶׁהָיוּ בְּמְדִינַתֶּם אֱלֹקוֹת,
הִלְכוּ עִמָּהֶם וְלֹא יָדְעוּ כָּל־ל מַחֲיוֹתָם
מֵהוּ הַשְּׂמֵחוֹת הַלָּלוּ

וְהִנֵּה עֲתָה חֲזְרוּ וְנִתְקַבְּצוּ כָּל הַקְּבוּצִין
הַקְּדוּשׁ יַחַד, וְשָׁלְחוּ אֶת
הַבַּעַל־תְּפִלָּה אֶל הַמְּדִינוֹת הִנֵּ"ל
הֵינּוּ הַמְּדִינוֹת שֶׁל הַבְּתוֹת הִנֵּ"ל,
שֶׁבָּחָרוּ לָהֶם מִדּוֹת רָעוֹת הִנֵּ"ל
לְתַכְלִית, לְתַקֵּן אוֹתָם וּלְטַהֵר אוֹתָם
לְהַשִּׁיבָם מִשְׁטוֹתָם, כָּל מְדִינָה
וּמְדִינָה מִשְׁטוֹת וְטָעוֹת שֶׁלָּהֶּ, כִּי
כָּל־ם תָּעוּ וְנִבְּכוּ כִּנֵּ"ל, וְעֲתָה הָיָה
בְּיַד־אֵי כַח בְּיַד הַבַּעַל־תְּפִלָּה לִילָךְ
אֵלֵיהֶם וְלְהַשִּׁיבָם, כִּי קִבַּל כַּח
וְרִשׁוֹת מִן הַמְּלָכִים שֶׁל כָּל הַמְּדִינוֹת
הִנֵּ"ל, כִּי כָּאֵן הָיוּ כָּל הַמְּלָכִים
שֶׁלָּהֶם כִּנֵּ"ל כִּי הַקְּבוּצִין הַקְּדוּשׁ הַזֶּה
שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שֶׁחֲזְרוּ עֲתָה וְנִתְקַבְּצוּ,
כָּל־ם הָיוּ מְלָכִים עַל כָּל הַמְּדִינוֹת

Le Baal Téfilah partit, mandaté par les rois, afin de purifier la population et l'amener au repentir. Le Guerrier consulta le Roi à propos des gens du pays qui avaient chuté dans l'idolâtrie de l'argent, le Guerrier déclara au Roi : « Ne vous ai-je pas entendu déclarer, qu'en empruntant le chemin qui m'amène vers l'Epée, on peut ainsi extirper quiconque aurait chuté dans le culte du vice de l'argent ? »

Le Roi lui répondit : « C'est exact ! » Le Monarque révéla alors au Guerrier qu'il existe un chemin de côté, sur la route qu'il emprunte vers l'Epée, qui mène à une montagne de feu sur laquelle un lion est tapi. Or, le fauve, lorsqu'il doit manger, bondit et se précipite sur les troupeaux, il s'empare de moutons et bœufs, et les dévore. Les bergers le savent, aussi protègent-ils tout particulièrement le bétail contre sa nuisance; cependant le lion fait fi de tout cela, lorsqu'il veut manger, il se jette sur les troupeaux; les bergers frappent et font du vacarme pour l'effrayer, mais le fauve n'y prête aucune attention, il s'empare de ses proies, petit et gros bétail, rugit et les dévore. Cette montagne de feu n'est pas du tout visible.

On trouve également, sur le côté de la route, un autre chemin, qui

שֶׁל הַכַּתּוּת הַנִּלְכָּל כִּנְ"ל
וְהַלֵּךְ הַבַּעַל-תְּפִלָּה בְּכַחַם לְמַהְרָם
וְלְהַחְזִירָם בְּתִשׁוּבָה, וְדַבֵּר הַגִּבּוֹר
עִם הַמֶּלֶךְ אֹדוֹת בְּנֵי-הַמְּדִינָה
שֶׁנִּפְּלוּ אֶל הָעֲבוּדָה-זָרָה שֶׁל מָמוֹן
כִּנְ"ל, וְאָמַר הַגִּבּוֹר לְהַמֶּלֶךְ: אֵיךְ
שֶׁשָּׁמַעְתִּי מִפִּיכֶם, שֶׁעַל-יְדֵי הַדֶּרֶךְ
שֶׁיֵּשׁ לִי אֶל הַחֶרֶב הַנִּלְכָּל, עַל-יְדֵי זֶה
יְכוּלִים לְהוֹצִיא אֶת מִי שֶׁנִּשְׁקַע
בְּעֲבוּדָה-זָרָה שֶׁל תַּאֲוֹת מָמוֹן.

הַשֵּׁיב לוֹ הַמֶּלֶךְ: כִּן תְּדַבֵּר, וְהוֹדִיעַ
הַמֶּלֶךְ לְהַגִּבּוֹר: הֵיזוֹת שֶׁבְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא
עוֹלָה אֶל הַחֶרֶב הַנִּלְכָּל, יֵשׁ דֶּרֶךְ מִן
הַצַּד, וּבָאִים בְּאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ אֶל הַר
שֶׁל אֵשׁ, וְעַל הָהָר רְבוּץ אַרְיֵה,
וְהַאֲרִיָּה כִּשְׁהוּא צָרִיד לֶאֱכֹל, הוּא
הוֹלֵךְ וְנוֹפֵל עַל הָעֵדְרִים וְלוֹקַח לּוֹ
צֹאן וּבְהֵמֹת וְאוֹכְלֵם, וְהָרוּעִים
יֹדְעִים מְזֵה וְשׁוֹמְרִים מְאֹד אֶת
הַצֹּאן מִפְּנֵיו, אֲבָל הָאֲרִיָּה אֵינוֹ
מִשְׁנִיחַ כָּלֵל עַל זֶה, רַק כִּשְׁהוּא
רוֹצֵה לֶאֱכֹל הוּא נוֹפֵל עַל הָעֵדְרִים,
וְהָרוּעִים יֵם מְכִים וּמְרַעִישִׁים עָלָיו,
אֲבָל הָאֲרִיָּה אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ זֹאת כָּלֵל,
רַק הוּא לוֹקַח לְעֵצְמוֹ צֹאן וּבְהֵמֹת
וְהוֹמָה וְאוֹכְלֵם, וְאוֹתוֹ הָהָר שֶׁל אֵשׁ
הַנִּלְכָּל אֵינוֹ נִרְאֶה כָּלֵל.

וְעוֹד מִן הַצַּד יֵשׁ עוֹד דֶּרֶךְ אַחֵר,
וּבָאִים בְּאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ אֶל מְקוֹם

conduit à un endroit dénommé *Kèkh* – c'est-à-dire Cuisine. Là-bas, dans ce *Kèkh*, il y a toutes sortes de nourritures, mais aucune flamme : les aliments cuisent grâce à la montagne de feu. La dite montagne est très éloignée de la Cuisine, cependant des sentiers et des canaux s'étendent et relient la montagne de feu au *Kèkh*. Ainsi, tous les aliments cuisent-ils là-bas.

Le *Kèkh* n'est pas apparent non plus. Il y a un signe cependant : des oiseaux sont perchés là-bas, au-dessus du *Kèkh*; ainsi peut-on localiser son emplacement. Or, ces volatiles planent avec leurs ailes, et embrasent ou atténuent ainsi l'intensité du feu – c'est-à-dire que par leur vol, ces oiseaux enflamment et attisent le feu, de même qu'ils le réduisent afin qu'il ne brûle pas plus que nécessaire. Ils entretiennent le feu selon les mets à cuire, tel aliment nécessitant une certaine intensité de feu, tel autre une intensité différente; tout étant fonction de l'aliment, ainsi vivent-ils le feu. cela constituait les propos du Roi adressés au Guerrier.

« Aussi devras-tu les conduire – ces hommes qui avaient chuté dans l'idolâtrie de la fortune, divinités au pays de la richesse, et qui avait accompagné les Gens du Roi dans

הַנְּקָרָא קַעֲדָ, הֵינּוּ בֵּית־הַבְּשׂוּל, וְשֵׁם בָּאוֹתוֹ הַקַּעֲדָ יֵשׁ כָּל מִיְיָ מֵאֲכָלִים, וּבָאוֹתוֹ הַקַּעֲדָ אֵין שׁוּם אֵשׁ כָּלָל, רַק הַמֵּאֲכָלִים מִתְבַּשְׂלִים עַל־יְדֵי הָהָר שֶׁל אֵשׁ הַנִּ"ל, וְהָהָר שֶׁל אֵשׁ הוּא רְחוֹק מִשֵּׁם הָרִבָּה, רַק שְׁהוֹלְכִים שְׂבִילִים וְצִנּוּרוֹת מִן הָהָר שֶׁל אֵשׁ אֶל הַקַּעֲדָ הַנִּ"ל, וְעַל־יְדֵי זֶה מִתְבַּשְׂלִים שֵׁם כָּל הַמֵּאֲכָלִים הַנִּ"ל.

וְגַם הַקַּעֲדָ הַזֹּאת אֵינָה נִרְאָה כָּלָל, רַק שְׂיֵשׁ סִימָן, שְׁעוֹמְדִים שֵׁם צִפְּרִים עַל אוֹתָהּ הַקַּעֲדָ, וְעַל־יְדֵי זֶה יוֹדְעִים שֵׁשׁ הוּא הַקַּעֲדָ, וְאֵלוֹ הַצִּפְּרִים הֵם מְרַחֲפִים בְּכַנְפֵיהֶם, וְעַל־יְדֵי זֶה הֵם מְבַעֲרִים הָאֵשׁ וּמְכַבִּים הָאֵשׁ, הֵינּוּ עַל־יְדֵי הֶרְחִיפָה שֶׁל הַצִּפְּרִים הֵם מְבַעֲרִים וּמְלַהֲיָבִים הָאֵשׁ, וְגַם עַל־יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ הֵם מְכַבִּים הָאֵשׁ, שְׁלֹא יִתְלַהֵב יוֹתֵר מִדִּי, וְהֵם מְלַהֲיָבִים הָאֵשׁ כְּפִי הַמֵּאֲכָלִים, שְׁלִצְרָךְ מֵאֲכָל פְּלוֹנִי צְרִיכִים לְהִלְהִיב הָאֵשׁ כֶּךָ, וְלִצְרָךְ מֵאֲכָל אַחֵר צְרִיכִין לְהִלְהִיב הָאֵשׁ כֶּךָ, הַכֹּל כְּפִי הַמֵּאֲכָל, בֵּין הֵם מְלַהֲיָבִים אֶת הָאֵשׁ כָּל זֶה הוּא דְבָרֵי הַפְּלִדָּ אֶל הַגִּבּוֹר

בְּכֵן תּוֹלִיד אוֹתָם הֵינּוּ אֶת אֵלוֹ הַאֲנָשִׁים הַנִּ"ל שֶׁנִּפְּלוּ בְּעִבּוּדָה זָרָה שֶׁל מָמוֹן, שֶׁהֵם הָאֱלֹקוֹת שֶׁל הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת הַנִּ"ל, שֶׁהִלְכוּ עִמָּהֶם כְּנִ"ל, תִּחְלָה נִגְדַּד הָרוּחַ, כִּדְרֵי

leurs pérégrinations : tout d'abord face au vent, afin que l'odeur des aliments leur parvienne.

Ensuite, quand tu leur auras fait goûter de ces aliments, ils rejeteront certainement ce vice de l'argent. »

Le Guerrier fit ainsi, il emmena ces hommes, les "Grands" du pays de la richesse, divinités en leur royaume. Car ceux-ci étaient présents, ils avaient suivi le Grand Argentier, comme relaté plus haut; et lorsqu'ils avaient quitté leur pays avec lui, les habitants leur avaient délégué plein pouvoir, tout ce que les émissaires réaliseraient serait accepté, les gens du pays seraient contraints d'approuver les actions de leurs envoyés, "Grands" en leur royaume, "Divinités" parmi eux. Ils ne pourraient rien modifier.

Le Guerrier emmena donc ces hommes, qualifiés de "Divinités" dans leur pays en raison de leur fortune, et il les conduisit par le chemin de l'Épée, jusqu'au *Kèkh* – la Cuisine où mijotaient les aliments; il les guida d'abord face au vent. L'arôme des mets leur parvint, et ils supplièrent le Guerrier de leur donner de ces bons plats.

Puis, il les mena selon le vent et ils s'écrièrent que l'endroit empestait.

Il les ramena contre le vent, et la bonne odeur des aliments leur

שִׁיגִיעַ אֵלֵיהֶם רִיחַ הַמֵּאֲכָלִים הַזֶּה"ל.

אַחֲר־כֵּן, בְּשִׂתְתֵן לָהֶם מִן הַמֵּאֲכָלִים הַזֶּה"ל, בְּוֹדְאֵי יִשְׁלִיכוּ תַאֲוָה זוֹ שֶׁל מָמוֹן.

וְכֵן עָשָׂה הַגִּבּוֹר, וְלָקַח אֶת הָאֲנָשִׁים הַזֶּה"ל, דִּהְיִינוּ גְדוּלֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, שֶׁהֵם אֱלֻקוֹת בְּמְדִינַתְם כַּנִּ"ל, כִּי אֱלוֹ הָאֱלֻקוֹת הָיוּ בְּכֹאן, כִּי בָאוּ עִם הַמְּמֻנָה עַל הָאוֹצְרוֹת לְכֹאן כְּכֹל הַמְּבֹאֵר לְמַעְלָה, וּכְשִׁיעָאוּ מְמְדִינַתְם עִם הַמְּמֻנָה כַּנִּ"ל, נָתַנוּ לָהֶם בְּנֵי-הַמְּדִינָה כַח וְהִרְשָׁאָה, שֶׁכָּל מֵה שִׁיעֵשׂוּ אֱלוֹ הַשְּׁלוּחִים יִהְיֶה עֲשׂוּי, וְכֹל בְּנֵי-הַמְּדִינָה מְכַרְחִים לְהִתְרַצוֹת לְכָל מֵה שִׁיעֵשׂוּ אֱלוֹ הַשְּׁלוּחִים שֶׁהֵם גְּדוּלֵי הַמְּדִינָה אֱלֻקוֹת שְׁלָהֶם, וְלֹא יוּכְלוּ לְשַׁנּוֹת,

וְלָקַח הַגִּבּוֹר אֶת אֱלוֹ הָאֲנָשִׁים, שֶׁהֵם נִקְרָאִים אֱלֻקוֹת בְּמְדִינַתְם, מִחֲמַת עֲשָׂרָם כַּנִּ"ל, וְהוֹלִיךְ אוֹתָם בְּדֶרֶךְ הַזֶּה"ל, וְהִבִּיא אוֹתָם עַד הַקֶּעֶף שֶׁל הַמֵּאֲכָלִים הַזֶּה"ל. וּבִתְחִלָּה הוֹלִיךְ אוֹתָם כְּנֶגֶד הָרוּחַ, וְהִגִּיעַ לָהֶם הָרִיחַ שֶׁל הַמֵּאֲכָלִים, וְהִתְחִילוּ לְבַקְשׁוּ מְאֹד שִׂיתֵן לָהֶם מִהַמֵּאֲכָלִים הַטּוֹבִים הַלָּלוּ.

אַחֲר־כֵּן הוֹלִיךְ אוֹתָם מְכַנְּגַד הָרוּחַ, וְהִתְחִילוּ לְצַעֵק שִׁישׁ סְרַחָה גְדוֹלָה.

חֲזֹר וְהִבִּיא אוֹתָם כְּנֶגֶד הָרוּחַ, וְיָשׁוּב הִגִּיעַ לָהֶם הָרִיחַ הַטּוֹב שֶׁל

parvint de nouveau. Ils se remirent à quémander auprès du Guerrier qu'il leur fasse goûter de ces aliments.

Il les ramena et les conduisit contre le vent. Ils recommencèrent à s'écrier qu'il y avait là une odeur terriblement répugnante.

Le Guerrier répondit alors à ces hommes : « Vous voyez bien que rien ici ne sent mauvais.

Il convient donc de dire que c'est certainement vous-mêmes qui empestez, car rien ici ne dégage une mauvaise odeur.

Il leur donna ensuite de ces aliments (mijotés dans le *Kèkh*); dès qu'ils en eurent goûté, ils se mirent aussitôt à rejeter au loin leur argent et de leur or. Chacun creusa une fosse et une tombe, pour s'y enterrer, tant leur honte était grande; ils ressentirent combien l'argent sentait mauvais, autant que des excréments, car ils avaient goûté de ces mets révélateurs.

Ils se griffaient le visage, s'enterraient vivants et n'osaient plus relever la tête. Ils avaient honte les uns des autres, car là-bas, en cet endroit, la richesse constitue la plus grande des offenses; et celui qui veut humilier son voisin, lui dit qu'il a de l'argent.

Car la fortune là-bas constitue une

הַמֵּאֲכָלִים, וְחָזְרוּ וּבִקְשׁוּ אוֹתוֹ שִׁיתֵן
לָהֶם מִן הַמֵּאֲכָלִים.

חָזַר וְהוֹלִיךְ אוֹתָם מִכְּנֶגֶד הָרוּחַ,
וְחָזְרוּ וַעֲצֵקוּ שֵׁישׁ סְרָחָה גְּדוֹלָה
מְאֹד.

עָנָה וְאָמַר לָהֶם הַגִּבּוֹר לְהֶאֱנָשִׁים
הַנִּלְ: הֲלֹא אַתֶּם רוֹאִים שְׂאִיִן כָּאֵן
שׁוֹם דָּבָר שִׁיִּסְרִיחַ.

בְּהִכְרַח עֲרִיכִים לוֹמַר בְּוֹדֵאֵי
שְׂאֵתֶם בְּעֵצְמֶכֶם מִסְרִיחִים, כִּי
בְּכֵאֵן אֵיִן שׁוֹם דָּבָר שִׁיִּסְרִיחַ

אַחֲר־כֵּן נָתַן לָהֶם מִן הַמֵּאֲכָלִים
הַנִּלְ, וְתִכְףּ כְּשִׂאֲכָלוּ מֵאֵלוֹ
הַמֵּאֲכָלִים, הִתְחִילוּ תִכְףּ לְהִשְׁלִיךְ
וְלִזְרֹק מֵהֶם אֶת כֶּסֶפָם וְזָהָבָם, וְכָל
אֶחָד חָפַר לְעֵצְמוֹ חֲפִירָה וְקִבְרָה,
וְקִבַּר אֶת עֵצְמוֹ בְּתוֹךְ הַחֲפִירָה
מִחֲמַת גְּדֹל הַבוּשָׁה שֶׁנִּתְּבִישׁוּ
עַל-יְדֵי שֶׁהִרְגִישׁוּ גְּדֹל הַסְּרָחוֹן שֶׁל
הַמָּמוֹן שֶׁהוּא מִסְרִיחַ כְּמוֹ צוּאָה
מִמָּשׁ, מִחֲמַת שֶׁטָּעְמוֹ מִן הַמֵּאֲכָלִים
הַנִּלְ,

וְקָרְעוּ אֶת פְּנֵיהֶם וְקִבְּרוּ אֶת עֵצְמוֹן,
וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לְהָרִים פְּנֵיהֶם כָּלֵל,
וְנִתְּבִישׁ אֶחָד מִחֲבֵרוֹ, כִּי שָׂם,
בְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם, הַמָּמוֹן הוּא הַבוּשָׁה
הַגְּדוֹלָה מְכֹל הַבוּשׁוֹת, וּמִי שֶׁרוּצָה
לְדַבֵּר דְּבָרֵי בּוּזִי לְחֲבֵרוֹ, הוּא אוֹמֵר
לוֹ שֵׁישׁ לוֹ מָמוֹן,

כִּי מָמוֹן הוּא בּוּשָׁה גְּדוֹלָה מְאֹד

terrible humiliation, et tout celui qui en possède davantage, ressent davantage de honte. C'est pourquoi ils s'étaient ensevelis, vu l'ampleur de l'opprobre. Aucun d'eux ne pouvait relever la face, même devant son compagnon, à fortiori devant le Guerrier. Tout celui qui trouvait encore sur lui quelque pièce de monnaie, s'en débarrassait bien vite, la jetant au loin avec empressement.

Puis, le Guerrier s'approcha d'eux, il les fit sortir des fosses et des tombes et leur dit : « Suivez-moi, car maintenant, vous n'avez plus à craindre le Guerrier – que tous les habitants du pays de la richesse redoutaient. Car, je suis moi-même le Guerrier. »

Ils demandèrent au Guerrier qu'il leur donne de ces aliments, afin de les rapporter dans leur pays. Eux-mêmes détesteraient assurément l'argent, cependant ils voulaient que tous les habitants du pays échappent aussi au vice de l'argent. Le Guerrier leur donna donc de ces aliments, qu'ils ramenèrent chez eux. Dès qu'ils en eurent donné aux habitants, ceux-ci se mirent à rejeter aussitôt leur argent et leur or, ils s'ensevelirent sous terre, tant leur honte était grande. Les plus humiliés étaient les gens fortunés et les "divinités". Les petites gens aussi, ceux que l'on qualifiait là-bas de

שָׁם, וְכָל מִי שֵׁישׁ לוֹ מָמוֹן יוֹתֵר מִתְּבִישׁ יוֹתֵר, עַל־כֵּן קָבְרוּ אֶת עַצְמָן מִגְּדֹל הַבוּשָׁה, וְכָל אֶחָד לֹא הָיָה יָכוֹל לְהָרִים פָּנָיו אֶפְלוּ בְּפָנָי חִבְרוּ, מִכָּל־שָׁכֵן בְּפָנָי הַגָּבוֹר הַנִּלְ, וְכָל מִי שֶׁהָיָה מוֹעֵצָא אֶצְלוֹ עוֹד אֵיזָה דִּינָר אוֹ גְּדוּל, הָיָה מְבַעֵר אוֹתוֹ מִיָּד וּמִשְׁלִיכּוֹ מִמֶּנּוּ לְמַרְחֹק בְּחַפְזוֹן גְּדוּל.

אַחֲר־כֵּךְ בָּא אֲלֵיהֶם הַגָּבוֹר, וְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הַחֲפִירוֹת וְהַקְּבָרִים הַנִּלְ, וְאָמַר לָהֶם: בּוֹאוּ עִמִּי, כִּי עַתָּה אֵינְכֶם עָרִיכִים לְהִתְיָרָא עוֹד מִן הַגָּבוֹר שֶׁהָיוּ כָּל בְּנֵי־הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת מִתְיָרָאִים מִמֶּנּוּ כַּנִּלְ, כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא הַגָּבוֹר כַּנִּזְכָּר לְעֵיל.

וּבִקְשׁוּ מִן הַגָּבוֹר שְׂתִיתֵן לָהֶם מִן הַמֵּאֲכָלִים הַלָּלוּ כִּדִּי לְהוֹלִיךְ לְמְדִינַתְם, כִּי יֵם בּוֹדָאֵי יִהְיוּ מִמֵּאֲסִים מְאֹד בְּמָמוֹן, אֲךְ רָצוּ שִׁנֵּם כָּל בְּנֵי־הַמְּדִינָה יַעֲזֹאוּ מִתְּאֻוָּה זוֹ שֶׁל מָמוֹן, וְנָתַן לָהֶם מֵאֵלוֹ הַמֵּאֲכָלִים, וְהוֹלִיכּוּ אֶל הַמְּדִינָה שֶׁלָּהֶם, וְתַכְּף כְּשֶׁנָּתְנוּ לָהֶם מֵאֵלוֹ הַמֵּאֲכָלִים, הִתְחִילוּ תַכְּף לְהַשְׁלִיךְ אֶת כֶּסֶפָם וְזָהָבָם כַּנִּלְ, וְטָמְנוּ עַצְמָן בְּמַחְלוֹת־עֶפֶר מִגְּדֹל הַבוּשָׁה. וְהַעֲשִׂירִים הַגְּדוּלִּים וְהַאֲלֻקוֹת הַנִּלְ נִתְּבִישׁוּ בְּיוֹתֵר, וְגַם הַקְּטַנִּים, שֶׁהָיוּ נִקְרָאִים אֶצְלָם חֵיוֹת רָעוֹת כַּנִּלְ נִתְּבִישׁוּ בְּעַצְמָן גַּם־כֵּן עַל שֶׁהָיוּ עַד

"bêtes sauvages", eurent honte d'eux-mêmes, pour s'être jusqu'alors considérés à ce point insignifiants à leurs propres yeux, par manque d'argent. Ils s'apercevaient maintenant que c'est au contraire la fortune qui constitue la honte essentielle.

Car, ces aliments possèdent la propriété suivante: celui qui en consomme se met à détester l'argent, il y discerne une odeur répugnante, comme celle d'excréments fétides. C'est ainsi qu'ils rejetèrent leurs idôles d'argent et d'or. Puis on envoya le Baal Téfilah là-bas, qui leur prescrivit des pénitences, des réparations et les purifia.

Le Roi régna alors sur le monde, et l'humanité entière revint à l'Eternel béni-soit-Il, ne s'adonnant plus désormais qu'à la Torah, à la Prière, au Repentir et aux Bonnes Actions, Amen qu'il en soit ainsi. Que l'Eternel soit béni à jamais, Amen et Amen.

Il est énoncé dans le verset qui suit, que le Saint Béni-Soit-Il possède une fournaise à tel endroit, et que le feu se trouve dans tel autre endroit, à distance du four, comme il est écrit (Isaïe 31:9) : « ... telle est la parole de L'Eternel, qui a son foyer à Sion et sa fournaise à Jérusalem. » Reporte-toi à ce chapitre dans son ensemble, qui

הָנָה קָטָנִים בְּעֵינַי עֲצָמוֹן, מִחַמַּת שְׂאִין לָהֶם מִמוֹן, כִּי עַתָּה נִתְנַלָּה שְׂאֵד־רָבָא, הַמִּמוֹן הוּא עֵקֶר הַבּוֹשָׁה,

כִּי יֵאלוּ הַמֵּאֲכָלִים הַנִּ"ל יֵשׁ לָהֶם סִגְלָה זוֹ, שְׂמִי שְׂאוּכַל מֵהֶם מִמָּאֵם בְּמִמוֹן מְאֹד, כִּי מְרַגֵּשׁ סְרַחוֹן הַמִּמוֹן כְּמוֹ צוֹאָה וְטִנוּף מִמָּשׁ, וְאִזִּי הַשְּׁלִיכוּ אֱלִילֵי כֶסֶפָם וְאֱלִילֵי זָהָבָם. וְאַחֲרֵכֶּךָ שְׁלַחוּ לְשֵׁם אֶת הַבַּעַל-תְּפִלָּה הַנִּ"ל, וְנָתַן לָהֶם תְּשׁוּבוֹת וְתִקּוּנִים וְטָהַר אוֹתָם.

וְהַמֶּלֶךְ הַנִּ"ל מֶלֶךְ בְּכַפָּה, וְכָל הָעוֹלָם שָׁבוּ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְעִסְקוּ רַק בְּתוֹרָה וְתַפְלָה וְתְשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, אָמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן: בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מִבְּאֵר בְּפֶסוּק, שִׁישׁ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא תִנּוּר בְּמִקּוֹם זֶה, וְהָאֵשׁ הוּא שָׁם בְּמִקּוֹם אַחֵר, רְחוֹק מִן הַתִּנּוּר. כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (יִשְׁעֵיהָ ל"א): נֶאֱמַר ה' אֲשֶׁר אוֹר לוֹ בְּצִיּוֹן וְתִנּוּר לוֹ בִּירוּשָׁלַיִם. וְעַיִן שָׁם כָּל הַקְּפִיטָל הַנִּ"ל, שְׂמִדְבָר מֵעַנְיֵן כָּל הַמַּעֲשֵׂה הַנִּ"ל:

évoque tout le récit.

« Malheur à ceux qui descendent en Egypte pour y chercher de l'aide, ils s'en remettent à des chevaux. L'Egypte est un homme, non pas une divinité, ses chevaux sont de chair et non pas d'esprit ... » cela se rapporte au pays dont ils escomptaient le secours, le pays où tous étaient riches, et qui pourrait les sauver, car selon leur doctrine erronée, ils croyaient que tous étaient des divinités là-bas, que leurs chevaux étaient des anges, comme relaté plus haut dans le corps du récit, s'y reporter; aussi le verset conclut-il : « l'Egypte est un homme, non pas une déité, ses chevaux sont de chair et non pas d'esprit ... » , comprends-le bien.

« L'Eternel étend sa main, le protecteur trébuche et le protégé tombe, tous deux périssent ensemble » , ce qui correspond à la Main dans le récit, car ils virent inscrit dessus que tous deux périrait ensemble, le protecteur et le protégé, comme raconté plus haut.

« Tels le lion et le lionceau, qui gronderaient après leur proie, ameutant contre eux une multitude de bergers etc Comme des oiseaux qui voltigent etc » , ce qui symbolise le lion et les oiseaux de notre récit.

Considère, plus haut, le corps du récit, et comprends bien ceci, car : «

הוּי הַיְרֵדִים מִצָּרִים לְעֹזֶרָה עַל
 סוּסִים יִשְׁעֵנוּ, וּמִצָּרִים אָדָם וְלֹא אֵל
 וְסוּסֵיהֶם בְּשָׂר׃ וְלֹא רוּחַ הַיָּנוּ בְּחִינַת
 הַמְּדִינָה שְׂפָמְכוּ עָלֶיהָ, הַמְּדִינָה שֶׁל
 עֲשִׂירוֹת, שֶׁהֵם יוֹשִׁיעוּ אוֹתָם, כִּי לְפִי
 מַעֲוֹתָם סָבְרוּ שֶׁהֵם כָּלָם אֱלֻקוֹת,
 וְסוּסֵיהֶם הֵם מְלֹאכִים, כְּמִבְאֵר
 לְעֵיל בְּתוֹךְ הַמַּעֲשֶׂה עֵין שָׁם; וְזֶה
 שְׂפִים הַפְּסוּק: וּמִצָּרִים אָדָם וְלֹא אֵל
 וְסוּסֵיהֶם בְּשָׂר׃ וְהַבֵּן

וְה' יִטֶּה יָדוֹ וְכַשָּׁל עוֹזֵר וְנִפֵּל עֹזֵר
 וַיִּחָדְדוּ כָּלָם יְכַלְיוּן הַיָּנוּ בְּחִינַת הַיָּד
 הַנִּל, כִּי עַל הַיָּד רָאוּ שֶׁשְׂנֵייהֶם יִהְיוּ
 נִכְלָיו, הָעוֹזֵר וְהָעוֹזֵר, כְּנִזְכָּר לְעֵיל

כַּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאֲרִיָּה וְהַכֶּפִּיר עַל
 מְרִפּוֹ אֲשֶׁר יִקְרָא עָלָיו מְלֹא רַעִים
 וְכו': כְּצִפְרִים עֲפוֹת וְכו' הַיָּנוּ
 בְּחִינַת הָאֲרִיָּה הַנִּל וְהַצִּפְרִים הַנִּל.

עֵין הַיִּטֵּב לְעֵיל בְּתוֹךְ הַמַּעֲשֶׂה וְהַבֵּן:
 כִּי בַיּוֹם הַהוּא יִמָּאֶסוּן אִישׁ אֶלְיָלִי

En ce jour, vous répudierez avec dégoût ces idoles d'argent et ces idoles d'or etc Achour tombera sous une épée qui ne sera pas celle d'un homme etc que s'il fuit devant l'épée etc son rocher s'évanouira de terreur » , ce qui symbolise la troisième force de l'Epée.

« Il trébuche et s'enfuit » correspond aux deux forces de l'Epée.

« Son rocher s'évanouira de terreur » représente la maladie de "daar", qui l'épuise et lui retire sa force et sa vigueur, "son rocher" pris sous le sens de puissance.

Cela se réfère à la troisième force de l'Epée, médite-le avec attention et comprends-le bien.

Après tout cela, le Rebbe acheva le verset : « Parole de L'Eternel, qui a son foyer à Sion et sa fournaise à Jérusalem » , c'est-à-dire la fournaise et le feu, comme relaté plus-haut.

Observe, scrute et comprends, car dans ce chapitre se retrouve tout le récit.

(tout ceci constitue les propos du Rebbe, son souvenir soit une bénédiction)

Et ainsi a-t-il déclaré explicitement, que l'intégralité du récit, de son commencement à sa conclusion, est entièrement sous-entendue dans ce chapitre, il ajouta que tous les éléments et personnages du conte,

בְּסֵפּוֹ וְאֵלֵי זֶהְבוּ וְכוּ' וְנָפַל אֲשׁוּר
בְּחֶרֶב לֹא אִישׁ וְכוּ' וְנָס לֹא מִפְּנֵי
חֶרֶב וְכוּ' וְסִלְעוֹ מִמְּגוּר יַעֲבוֹר זֶה
בְּחִינַת הַשְּׁלֵשׁ בּוֹחֹת שֶׁל הַחֶרֶב
הַנ"ל.

וְנָפַל וְנָס זֶה בְּחִינַת שְׁנֵי הַבּוֹחֹת
הַנ"ל.

וְסִלְעוֹ מִמְּגוּר יַעֲבוֹר זֶה בְּחִינַת חֲלֵי
הַדָּאָר הַנ"ל, שְׁחוֹלֶף וְעוֹבֵר חֲזָקוֹ
וְכַחוֹ מִמְּנוֹ, כִּי סִלְעוֹ פִּירוּשׁוֹ חֲזָקוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת כַּח הַשְּׁלֵישִׁי שֶׁל הַחֶרֶב
הַנ"ל, עֵינַי הַיֵּטֵב וְהִבֵּן.

אַחַר כָּל זֶה סִיִּים הַפְּסוּק: נְאֻם ה'
אֲשֶׁר אֹר לֹא בְּצִיּוֹן וְתַנּוּר לֹא
בִּירוּשָׁלַיִם הֵינּוּ הַתַּנּוּר וְהָאֵשׁ הַנ"ל,
כַּנְזָכָר לְעֵיל

רֵאָה וְהִבֵּט וְהִבֵּן, כִּי בְּהַקְפִּיטֵל הַזֶּה
מִבְּאֵר כָּל הַמַּעֲשֵׂה הַנ"ל.

(כָּל זֶה דְּבָרֵי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה).

וְכֵן אָמַר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה
בְּפִירוּשׁ, שֶׁכָּל הַמַּעֲשֵׂה כְּלָה מִרֵּאשׁ
וְעַד סוֹף הֵיא רְמוּזָה כְּלָה בְּתוֹךְ
הַקְפִּיטֵל הַנ"ל (הֵינּוּ יִשְׁעֶיהָ ל"א),
וְאָמַר שֶׁכָּל הַדְּבָרִים שֶׁל הַמַּעֲשֵׂה

tous peuvent être retrouvés dans les Saintes Ecritures.

[Par exemple : « Alors vous déclarerez impurs le revêtement de vos idoles d'argent et l'enveloppe de vos statues d'or, vous les rejetterez au loin comme des immondices: "Hors d'ici!" leur direz-vous » (Isaïe 30:22)

Et comme il est écrit (Isaïe 2:20) : « En ce jour, l'homme jettera ses idoles d'argent et celles en or etc aux taupes etc ils iront dans le creux des rochers etc » , c'est-à-dire qu'ils rejetteront l'avidité d'argent, qui constitue une véritable idolâtrie, ils s'enfouiront dans des crevasses etc, comme rapporté dans le récit.

Car la cupidité est puante comme des excréments.

Comme il est écrit : « ... vous les rejetterez au loin comme des immondices: "Hors d'ici!" leur direz-vous »

Ainsi de suite, pourra-t-on retrouver tous les éléments de ce récit dans les Saintes Ecritures et similaire.

Cependant, l'essentiel du conte dans son intégralité se rapporte au chapitre sus-mentionné, là-bas il est exprimé dans son ensemble, bien que ne sachant que ce que le Rebbe a bien voulu nous révéler concrètement (en fait, les explications qui précèdent). Le reste des éléments, nous n'aurons pas eu le mérite de découvrir leur

הנ"ל, כלם יכולים למצא במקראות וכיצא.

[כגון: וטמאתם את עפוי פסילי כספך ואת אפדת מסכת זהבך תזרם כמו דוה, צא תאמר לו (ישעיה ל').

וכמו שכתוב (ישעיה ב'): ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו ואת אלילי זהבו וכו' להפר פרות וכו' לבוא בנקרות הצרים וכו' הינו שישליכו תאות ממוז, שהיא עבודה זרה ממש, ויטמינו עצמן בחפירות וכו', כמבאר במעשה הנ"ל.

כי הממוז הוא מסריח כמו צואה ממש.

כמו שכתוב: תזרם כמו דוה צא תאמר לו.

וכן ביצא בזה יכולים למצא כל דברי המעשה הנ"ל במקראות וכיצא:

אבל עקר המעשה בזה נאמרה על קפיטל הנ"ל, כי שם היא מבארת ומרמזת בזה, אבל אין אתנו יודע עד מה, כי אם מה שגלה לנו בפרוש (הינו כל המבאר לעיל), אבל שאר עניני המעשה לא זכינו להשיג איך היא מרמזת בקפיטל הנ"ל, אבל אמר בפרוש שכל

allusion dans ce chapitre, le Rebbe a cependant affirmé que tout le récit y était évoqué.

L'ordre dans lequel Le Roi et ses gens apparaissent est le suivant: le Baal Téfilah avec le Guerrier; le Grand Argentier et le Sage; l'Orateur et l'Ami Fidèle; la Princesse avec son l'Enfant; Le Roi et la Reine.

Ceci est leur ordre d'apparition, ils se rapportent au monde de la réparation. Ils constituent dix entités, mais ils n'ont pas été présentés selon l'ordre classique, c'est-à-dire selon l'ordre ramené dans les Livres de la Mystique, et il y a des raisons à cela.

Il est également rapporté dans les Livres Saints, que lorsque l'influence d'un trait de caractère suit le comportement d'une autre qualité, alors lorsque cette influence s'attarde là-bas, elle est désignée du nom de cette qualité. C'est-à-dire que la qualité sur laquelle l'influence d'un autre caractère s'est attardée en passant par là, est désignée du même nom que le trait de caractère dont l'influence est issue. Voilà pourquoi l'ordre des personnages a été ici modifié, et pour encore d'autres raisons rapportées dans les Livres, à l'attention des connaisseurs.

Tout ceci, le Rebbe, son souvenir soit béni, l'exprima explicitement.

J'ai également compris de ses paroles,

המעשה כלה מרמות שם:

סדר המלך עם אנשיו הנ"ל הוא כך:
הבעל-תפילה עם הגבור; הממנה על
האוצרות והחכם; המליץ והאוהב
נאמן; הבת-מלכה עם בנה; המלך
והמלכה.

כך הוא הסדר שלהם, והם בחינת
עולם-התקון, והם עשרה דברים,
ולא נחשבו כסדר, הינו שלא
נחשבו (אלו העשרה הנ"ל) כפי
הסדר המבאר בספרי קבלה, אבל
יש דברים בגו.

גם מבאר בספרים, שפשהשפעת
מדה אחת עוברת דרך מדה אחרת,
שפשמתעכבת שם זאת השפעה,
אזי נקראת על שם אותה המדה,
הינו שהמדה ששם מתעכבת
ההשפעה של מדה אחרת שעוברת
דרך שם, היא נקראת על שם אותה
המדה שפא ממנה ההשפעה,
ובשביל זה נשתנה פאן הסדר, וגם
יש עוד כמה ענינים בזה המבארים
להבקיאים היטב בספרים.

כל זה אמר רבנו זכרנו לברכה
בפרוש

גם הבנתי מדבריו שמרמו בזאת

que ce récit fait allusion à la mort des rois et à leurs réparations.

Et que celà vienne pour détruire ou pour réparer, les dix entités n'ont pas été dites selon l'ordre classique, pour les raisons et motifs rapportés.

Pour l'instant, ces propos demeurent encore cachés et impénétrables, car le Rebbe n'a rien révélé du secret du récit, il a tout au plus éclairé nos yeux de versets et détails commentés, afin que nous sachions que ce récit renferme de mystérieux secrets, profonds et redoutables, et qu'aucun d'entre nous n'en a la moindre notion.

Bienheureux celui qui méritera de comprendre même un peu les secrets de ces Contes rapportés dans l'ouvrage, tous constituent des nouveautés prodigieuses et terriblement redoutables, d'une profondeur insondable.

Que pourrions-nous dire, que pourrions-nous exprimer ! Qui a jamais entendu pareille merveille! Qui a jamais contemplé pareils prodiges!

הַמַּעֲשֵׂה מִיַּתַּת הַמַּלְכִּים וְתַקּוּנָם.

וּבֵין בְּבַחֲיַנַּת הַחֶרֶף וּבֵין בְּבַחֲיַנַּת הַתְּקוּן לֹא נֶאֱמְרוּ כְּסֹדֵר הָעֵשָׂר בְּבַחֲיַנּוֹת הַנִּלְמָד מִחֲמַת הַטַּעַמִּים וְעֲנִינֵי הַנִּלְמָד

וְעֲדִין הַדְּבָרִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים, כִּי סוּד הַמַּעֲשֵׂה לֹא גָלָה כְּלָל, רַק הָאִיר עֵינֵינוּ בְּפִסּוּקִים וְעֲנִינֵים הַנִּלְמָד, כְּדִי שְׂנַדַּע שֵׁשׁ בְּהַמַּעֲשֵׂה סוּדוֹת נִסְתָּרִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים מְאֹד, וְאִין אֲתַנּוּ יוֹדַע עַד מָה.

אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְכֶּה לְהִבִּין קֶצֶת סוּדוֹת הַמַּעֲשִׂיּוֹת הַלְלוּ הַמְּבַאֲרִים בְּזֶה הַסֵּפֶר, כִּי כָּלֵם הֵם חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים מְאֹד מְאֹד, עֲמֹק עֲמֹק מִי יִמְצְאוּנוּ.

מַה נֶאֱמַר מַה נְדַבֵּר! מִי שָׁמַע כְּזֹאת! מִי רָאָה כְּאֵלֶּה!

רמזי מעשיות

סיפור נורא ונפלא מאד בהפלא גדול כאשר נשמע מפיו הקדוש בעצמו ז"ל וכמבואר בסוף הסיפור מלובש בו סודות קדושים ונפלאים מאד רזין עילאין מדבר מסוד עולם התיקון ובירור הנשמות הק' וניצוצות הק' שנפלו למקום שנפלו ובאו

למה שבאו על ידי התגברות התמורות מסוד היכלי התמורות, עד אשר לא די שניתנה המלוכה לבן העבד, ובן המלך האמת נמסר להעבד ונתגדל בביתו ונתרחק מנימוסי מלכות (אף שבטבעו נמשך אחר נימוסי המלכות מאד כמבואר בפנים) אף גם התגברו התמורות כל כך עד אשר הם מלהזכיר מענין החילוף כלל ולומר עליו כי אולי הוא הבן המלך האמת וכל המדבר מזה מענשין אותו ומתנקמין ממנו ולא עוד אלא שהושבין מחשבות להעביר את בן המלך לגמרי חס ושלום ולא יזכר שמו כלל חס ושלום בבחינת לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד חס ושלום ועד שמוכרח הבן מלך על ידי זה לעקור ממקומו ולהיות בורח ומגורש ומטולטל ונע ונד והנה באמת ענין זה עצמו שהתגרה בו המלך (שהוא באמת בן השפחה) כל כך עד שהוכרח לברוח הוא גם כן רק מבחינת ההטעאות ושקרים והחליפין והתמורות של היכלי התמורות, כי איך עלה על דעתו לעשות עוולה גדולה כל כך כנגד העבד עצמו כי אולי הוא אביו (כאשר היה באמת) בפרט כנגד הבן כי לא די שיש אומרים שהוא בן המלך וכל המלוכה שלו, ועל ידי החילוף והתמורה ניתנה הממשלה לבן העבד בבחינת תחת עבד כי ימלוך אף גם להשוב מחשבות להעביר את בן המלך לגמרי מן העולם חס ושלום עד שהוכרח להיות בורח ומגורש וממה נפשך אין מגיע לו זאת כאשר באמת עלה זאת אחר כך על מחשבת המלך בעצמו והתבונן בעצמו שעשה בזה עוולה גדולה כמבואר בפנים אך יותר מכל הנ"ל התגברו התמורות בלב הבן מלך עצמו עד אשר נפל בדעתו מאד ונמשך אחר השכרות והלך בשרירות לבו זה גרוע יותר מן הכל וגם זה רק מצד ההטעאות וסברות של שקר הנמשכין מהיכלי התמורות, כאשר התבונן בעצמו אחר כך אם כן שהשם יתברך יכול לעשות ענין כזה וכו' היתכן מה שעשיתי ונתהחרט על זה מאד כמבואר שם אך זה הענין בעצמו מה שבא להמלך עצמו מחשבות של תשובה וחרטה וכן מה שבאו מחשבות כאלו של תשובה וחרטה לבן המלך האמת, וכל הענין שנסתבב על ידי זה אחר כך עד שנגמר התיקון הכל הוא רק בחסדי השם יתברך בבחינת ואתה מרום לעולם ה' שהופיע והמשיך איזה הארה והתנוצצת קודש ממקום שהמשיך והופיע, עד שהתחילו התמורות להתברר קצת עד שנתתקן העולם וסיבב השם יתברך שהמלך נתעה לתוך עובי היער על ידי שרדף אחר הסוס שברח ממנו והבן מלך נתעה לשם על ידי שרדף אחרי הבהמות שברחו ממנו וכל זה היה מדה במדה כי כשם שגברו עליהם החילופים והתמורות כל כך כמו כן קיבל הבן מלך את ענישו במה שרדף אחר הבהמות עד אשר נתעה כל כך על ידי זה כי זה גם כן מבחינת החילוף והתמורה כי השם יתברך ברא את האדם עם שכל ודעת שעל ידי זה הסוס טפל לרוכב כי האדם מושל בדעתו על כל בהמה וחיה ומנהיג אותם, אבל אלו שנמשכו אחר הכסילות והתמורות על כן נחלף הדבר אצלם שהבהמות משכו והנהיגו אותם עד שנתעו למקום שנתעו על ידי שרדפו אחריהם כל כך ועל כן באמת כשאמר הבן מלך לאדם היער שהוא רודף אחר הבהמות אמר לו האדם הנ"ל חדל לך לרדוף אחר העוונות כי אין זה בהמות כלל רק העוונות שלך הם מוליכין אותך כך די לך כבר קבלת את שלך וכו', ועתה חדל לך מלרדופם עוד בא עמי ותבוא למה שיאות

לך וכו' ודייקא לבן המלך אמר כך וכמובן גם בפנים כל זה מובן מפשרי פשוטי של דברים אבל העמקות הנפלא ורזין עלאין שיש בכל ענין הסיפור הקדוש הזה אפילו בענינים שנדמה לנו שהוא כפשרי במה שמבואר לעין כל כי הם סודות נוראים, כגון החוכא ששמעו בהיער שביאר להם אחר כך אדם היער סוד הענין וענין אדם היער עצמו והשק עם לחם שמצא הבן מלך ביער שעל ידי זה נמכר לו המלך לעבד עולם ואיך שהעביר אותם אדם היער על מקום שהיו שם נחשים ועקרבים והכניסם לביתו שעומד באויר והאכילם והשקם, ואיך שסיפר שם המלך בעצמו לבן המלך הסיבה שבא על ידה לכאן ואיך ששמעו שם קול החיות והעופות והטו אזנם ושמעו שהוא ניגון נפלא, ואיך שביאר להם אדם היער אחר כך סוד זה הניגון וענין הכלי שמסר לבן המלך וצוה לו לילך אל המדינה שנקראת בשם זה, המדינה טפשית והמלך חכם, ושם יבא אל הגדולה שלו, וכל עניני הסיפור עד גמירא, כולם נוראים ונפלאים מאד גנוזים וצפונים וטמונים מעין כל בבחינת מה רב טובך אשר צפנת ליראיך ואשרי ואשרי למי שיזכה להבין ולהשיג איזה התנוצצות בהם:

לקוטי עצות - מהדורא בתרא

דעת י"ז

מה שהעולם רחוקים כל כך מהשם יתברך הוא רק מחמת שאין להם ישוב הדעת וכמבואר במקום אחר כי באמת כשהיכלי התמורות מתגברין אזי לא די שממירין ומחליפין רע בטוב וטוב ברע וכו', בכל העולם וגורמין שכל הממשלה והגדולה הוא רק לבן השפחה ובפנימיות מחשבתו של בן השפחה בעצמו התגברו גם כן ההיכלי התמורות כל כך עד שהפכו את דעתו ולבבו כל כך לגרום רעות גדולות לאביו האמיתי בעצמו ולגרש את בן המלך לגמרי אף גם בפנימיות מחשבת בן המלך האמיתי בעצמו התגברו גם כן ההיכלי התמורות והמירו והחליפו את דעתו להיפוך מן האמת עד שנפל בדעתו כל כך על ידי שחרה לו על מה שנתגרש עד שלקח עצמו אל השכרות והלך בשרירות לבו (וכנ"ל באריכות) ועל כן באמת אחר כך אפילו הבן השפחה בעצמו כשבא קצת לכלל ישוב הדעת הבין בעצמו שחטא חטאה גדולה במה שגירש את בן המלך כי ממה נפשך וכו' ומכש"כ הבן מלך כשנתיישב דעתו אזי הבין האמת שאדרבא אם השם יתברך יכול לעשות כזאת וכו' אם כן היתכן מה שעשיתי וכו' ונתחרט מאד ועל ידי החרטות האלו חזר העולם לתיקונו וכמב"פ הרי ראינו כי הכל תלוי רק בישוב הדעת באמת כנ"ל:

לקוטי עצות – מהדורא בתרא

ממוזן פרנסה כ"ג

לפעמים האדם רודף אחר פרנסתו, או אחר שאר דברים שנדמה לו שהוא מוכרח מאד לרדוף אחריהם והוא רודף אחריהם כל ימיו ואינו יכול להשיג אותם ומחמת זה הוא מלא כעס וכמאובים תמיד ובאמת אם היה משים אל לבו היה רואה בעצמו שהוא רודף רק אחרי העוונות שלו כי העוונות שלו הם מתעים אותו מוליכים אותו מענין לענין ומסיבה לסיבה עד שהוא רודף אחרי ההבל ממש כל ימיו ולא יתנהו השב רוחו ובאמת אולי כבר קיבל ענשו על העוונות שלו די והותר והגיע כבר זמן תיקונו ומנוחתו:

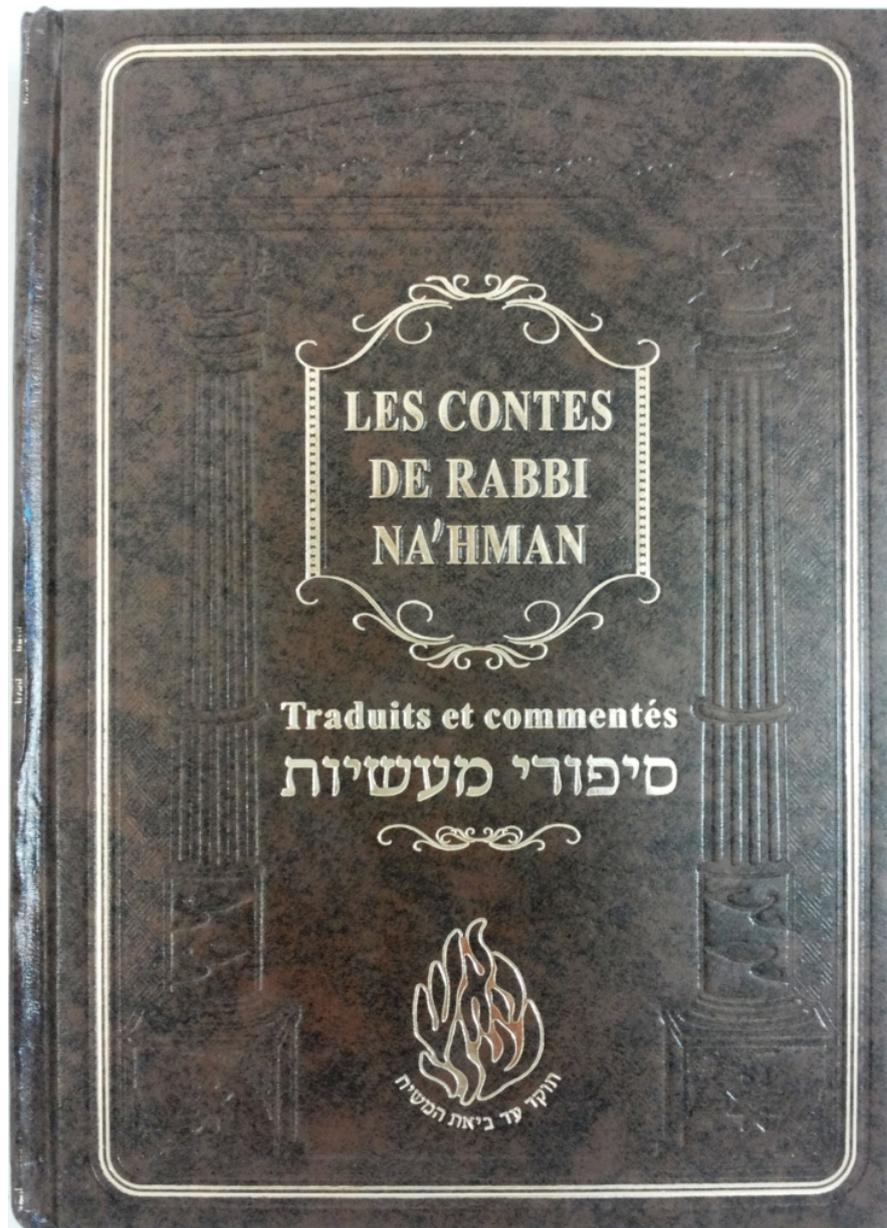
לקוטי עצות – מהדורא בתרא

תשובה ח'

אם היה האדם זוכה לחרטה גמורה באמת, אז אף על פי שיכול להיות שאחר כך יחזיר למקומו ויהיה נעשה עמו מה שנעשה אף על פי כן כבר היו מבלבלין אותו המחשבות של חרטה ותשובה בכל פעם עד שסוף כל סוף היה זוכה לבא אל תיקונו האמת בשלימות וכמו שראינו עליו גם אחר כך חרטות תמיד על המעשה רע והעוולה הגדולה שעשה כנגד הבן מלך על שגירשו וכו', עד שעל ידי החרטות אלו של שניהם חזר העולם לתיקונו וכמבואר בפנים:

Les Contes de Rabbi NA'HMAN
Édition de luxe à prix coûtant

32 chékels

FRANCE

01 77 47 57 04

(Meir)

ISRAËL

972 (0) 54 84 29 006

(Meir)